DÜŞÜN YAYINCILIK
2016

Bize Yalan Söylediler Venya
Cengiz Yardım

Editör: Emre Gülsever
Kapak: **Motto**Project
Mizanpaj: Ahmet Kahramanoğlu

Baskı ve Mücellit:
Çalış Ofset Matbaacılık Yayıncılık
San. ve Tic. Ltd. Şti.
Tel: (0212) 645 37 72

ISBN: 978-605-9304-27-6
Yayıncı Sertifika No:12628
1 Baskı: Mayıs, 2016

Genel Dağıtım:
EKOL YAYIN DAĞITIM
İstanbul Cad. Merkez Mah. 1. Sok. No: 33/A
Bağcılar/İstanbul
(212) 521 91 13- (212) 524 7 524 Fax: (212) 521 90 86
www.adimkitap.com - info@adimkitap.com

DÜŞÜN YAYINCILIK
Topkapı Mh. Kahalbağı Sk. No:49/A Topkapı/ İstanbul
(0212) 524 7 524
www.dusunyayincilik.com
twitter/dusunyayincilik - facebook/dusunyayincilik

"Düşün Yay." bir "Adım İletişim Hizm. ve Prod. Ltd. Şti" markasıdır.

BİZE YALAN SÖYLEDİLER

VENYA

Okumadığı kitaba inandığını söyleyen,
yalan söylüyordur

BİRİNCİ CİLT

KALEMZÂDE | CENGİZ YARDIM

DÜŞÜN YAYINCILIK

Kalemzâde | Cengiz Yardım

•

1969 İstanbul Üsküdar doğumlu olan Cengiz Yardım ilk ve ortaokulu İstanbul Maltepe'de okudu. Kuleli Askerî Lisesi ve Kara Harp Okulu mezunu olan yazar yüksek lisansını Karadeniz Teknik Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde Ekonometri alanında yaptı.

Yirmi üç yıl boyunca Türk Silahlı Kuvvetlerinde çeşitli kademelerde komutanlık ve karargâh görevleri yaptıktan sonra Ekim 2014 tarihi itibarıyla albay rütbesinde iken kendi isteğiyle emekli oldu.

Evli ve iki erkek çocuk babası olan Cengiz Yardım kalemzade.net isimli sitesinde blog yazarlığı yapmaktadır.

Kalemzâde, web sitesinde kullanageldiği ve 2010 yılından bu yana blog, makale ve edebi yazılarını takip etmiş olanlarca tanındığı mahlasıdır.

Babama

ve özlenen tüm babalara

Sözü önce Âdem aldı. Sonra diğerleri. Gönülden gönle, elden ele, kalpten kalbe geçti. Gün oldu gemiye bindi söz, gün oldu denizi yardı geçti. Gün oldu çarmıhı yüklendi, gün oldu bir avamın dilinde gül açtı. Gün oldu bir çobanın kavalında nağme oldu, gün oldu bir kralın dilinde hüküm. Gün oldu bir takvim yaprağına, gün oldu bir romana konu oldu. Ama hiç silinmedi. Hiç kaybolmadı. O'na güvenenler O'nu anmaya, O'nu anlatmaya, O'nun sözlerini iletmeye devam ettiler. Kalktılar uyardılar. Peygamber olmanıza gerek yok, siz de söz verdiniz ve o söz şimdi sizde diye. Yanlışlarınız olsa da doğruya doğru koşmanız yeter diye.

Önsöz

Benim bir iddiam var. O da Allah'ın indirdiği kitabın ***onu rehber edinenlere yol göstereceği*** ve böylece Allah'ın vahyinin herkesin ***hissettiği zamana*** gerçek hüviyetiyle ***kendisinin iz düşürebileceğidir.*** Allah izin verirse bu davama yönelik gayretimi gerek bu güne kadar olduğu gibi yazılarımla, gerekse bundan sonra da hikâyelerim ve romanlarımla da sürdürmeye elimden geldiğince devam edeceğim.

Elbette ki bu kitap bir din kitabı değil, bir romandır. Ama insanların Allah'a ve vahyine yönelmeleri için "***hissettiğimiz zamanda***" bir araç olsun isterim. Hükmü kalıcı ve en doğru olan sadece Allah'ın vahyidir. ***O kitabı en iyi açıklayan da o kitabın kendisidir.***

Ancak bu roman öylesine bir roman, içindekiler öylesine hikâyeler, karakterler de öylesine karakterler değildir. Umuyorum ki içinde kendinizi de çevrenizdeki dikkat etmediğiniz karakterleri de bir şekilde bulacaksınız.

Yazdıklarımda tüm hatalar bana aittir. Kitaptaki karakterlerin sözlerinden ve yapıp ettiklerinden ötürü istemeden de olsa kıracağımız, gücendireceğimiz insanlar olursa baştan "affola" diyorum. Niyetim kimseyi üzmek değil her türlü barışı tesis etmeye bir yol bulmaktır. Eğer kendinize de iz

düşürürseniz okuduklarınızın hayâta bakış açınızı her yönüyle değiştirebileceğini düşünüyorum.

İlk defa böyle şeyler okuyacaklar için buyurun sarsılmaya. Buyurun kafa karışıklığına ve ardından gelecek olacak idrakli dinginliğe. Sonra istemeseniz de, hatta bana kızsanız da inşallah Kur'an'ı okumak zorunda hissedeceksiniz ve belki de ilk defa anlamaya başlayacaksınız.

Okurken, özellikle ***başlarda biraz gözleriniz ve vicdanınız acıyacak***. Endişelenmeyiniz. Bu, inananların başına gelmesi çok olağan bir şey. Bu güne kadar yeterince sorgulamadığımız için, onları da yeterince kullanmadığımız içindir.

Saygı ve selamlarımla…

Kalemzâde | Cengiz Yardım
kalemzade@kalemzade.net
kalemzade.net
Eylül 2015 | Darıca

Birinci Cilt | Birinci Bölüm

Ihlamar

Binlerce Mevsim Önce | Venya Gezegeni

Gün müydü bu karanlık? Yoksa karanlık benim, bizim içimizde miydi? Işığın tanrısı değil miydi Güneş? Hiç böyle güpegündüz karalara boyar mıydı güzelim evreni! Belki de Venya[1] Tanrıçası, Güneş'ten bile daha merhametliydi! Bu nasıl bir gündü ki; sıcak mevsimin ortasından kalma bir yana, sanki cehennemden yollanmış kızıl kara bir alev kütlesiydi! Damarlarımda dolaşan hüzün, bir türlü gururumu, ben'imi, töreye bağlılığımı ve doymak bilmeyen aidiyet hissimi yenemiyordu.

Küçük kızımın, kalbimdeki yeri ayrı ama geleceğinde yaşayacakları baştan beri belliydi. Taşla toprakla oynamayı severdi. Ama o hâliyle bile tertemiz görünürdü ona bakan en kem gözlere. Utana sıkıla, korka saklaya geleneğin aksine kendim isim vermiştim ona. Yaşı dolana kadar dayanmış, ısrarla beklemiştim. Yeni yeni adım atmaya başladığı o zamanlarda güzelliğini, saflığını ve biçareliğini seyrederken dışarıdan püfür püfür kokusu gelen ıhlamur ağacının şefkatimi okşadığı o gün dayanamadım ve o mis kokuya atfen "Ihlamar" dedim adına.

---

1 **Venya:** *Romana özel bir gezegen adı olarak kullanılmıştır. Venüs gezegeninden esinlenilmiştir.*

Zaman akıp gitse de, mevsimler gelip geçse de, o acı gerçeği unutarak dünyanın meşgalesine daldığım olsa da, hep kâfir bir direniş hissederdim içimde. Biliyordum bu anın geleceğini, kükremiş bir dalga gibi eninde sonunda kahrolası sahilime vuracağını! Sanki gizli bir ümidim varmış gibi beklemiş, beklemiş, beklemiştim. Ama altı yaşına bastığı o gün, şaraplar hazırlanmış, kuzular çevrilmiş ve işimi bitirmemi bekleyen atalar meclisi ve onlara haberi götürecek olan ulak yerlerini almıştı. Hatta gittiğimde kimilerinin dayanamayıp çoktan kadehleri tokuşturmaya başladıklarını göreceğimi biliyordum. Her avam aile gibi ilk doğan kızımızı artık kutsal yaşı geldiği için tanrılara kurban etmeliydik.

Şehirden eve doğru yürürken son günlerde sıradanlaşan bir manzaraya tanık oldum. İklezya[2] muhafızları yine üç beş fırkasızı[3] yakalamış, zincirlere vurmuş götürüyorlardı. Bu sırada halktan bazıları onların yanına yaklaşıyor, kimisi yüzlerine tükürüyor, kimisi yumruk ya da tekme sallıyorlardı. Birçokları da "Dinsizlere ölüm! Dinsizlere ölüm!" diye bağırıyorlardı. Ne de olsa haklıydılar! İnsanların inandığı dini inkâr eden, iklezyanın emirlerine karşı gelen ve atalarından beri gelen hükümlerin Tanrı'nın dini olmadığını iddia edenlerdi onlar. Onlar gibi olmaktan Tanrı'ya sığındım. Çünkü eğer kızıma dair Tanrı buyruğunu yerine getirmezsem başıma gelecek olan aynısıydı. Ama bir yandan da kızımın kurtuluşu için tek çözümün bu olduğunu biliyordum. Kendimi fırkasız göstererek feda edebilirdim.

2 ***İklezya:*** *(Latince ecclesia) İbadethane, kilise, tapınak, mescit, dinî kuruluş, kutsal yönetici, ruhban sınıfı, yönetici ruhban heyeti.*

3 ***Fırkasız:*** Romanda, dini hususlarda Tanrı'nın sözleri dışında başka hiçbir dini görüşü Tanrı'nın kesin hükmü olarak kabul etmeyen ve bu nedenle din adamları tarafından dinden çıkmış ilan edilen kişilere verilen isim.

Ama bu, Tanrı'ya karşı gelmek ve ebedi hayâtı kaybetmem demekti aynı zamanda. Bu şeytani fısıltıya rağmen başımı çevirip yoluma devam ettim.

O kadar ikilemdeydim ki, âdeta kelepçeli zincirler gibi geriye asılan adımlarımla zorlanarak, eşikten içeri girdim. İşte! Ihlamar oradaydı. Şimdiden Tanrı'nın kızlarından bir melek olmuş gibi, beyazlara büründürülmüş, boynuna inciden bir kolye dizilmiş, ipek saçları özenle taranmış ve geleneğe uygun olarak perçemleri kaldırılıp kırmızı kurdeleden bir tokayla tutturulmuştu.

Kocaman gözlerinden bir şelâle misali fışkıran heyecanıyla ve sevgi dolu masumiyetiyle atılıp, boynuma sarıldı…

"Babacığım, ne zaman gidiyoruz?"

Sıcacıktı. Neşe içerisindeydi. Oğlumda bile böyle bir babalık şefkati hissettiğimi hatırlamıyordum.

Kuracağım cümlenin daha ilk kelimesi boğazımı düğümleyince durup, derin bir nefes aldım ve ardından "Birazdan gidiyoruz kızım!" dedim.

Ihlamar "Hadi, niye bekliyoruz baba? Gidelim!" dedi ve iki eliyle birlikte elimden tutup çekmeye çalıştı.

Yumuşacık elleri elime değdiğinde kalbime âdeta ardı ardına hançerler saplanıyordu. Kızım heyecanlandıkça, ben kendimi öyle bir sıkıyordum ki gözlerimden akıtmam utanılası gözyaşlarım, kan damlaları hâlinde burnumun kemiğine doğru akıp sızlatıyordu…

"Hadi baba! Hadi baba! Gidelim!"

"Gidelim kızım, gideceğiz kızım!" derken az ötede yere çömelmiş, iki elini yüzüne kapatmış olan gönül zembereğimin içten hıçkırıklarını fark ettim.

Ihlamar benim annesine baktığımı görünce tekrar söze daldı…

“Baba!” dedi “Annemi de götürelim mi? Onu götürmeyeceğin için çok ağladı. Hep ağladı.”

Hanımımın yanına yaklaştım. Elimi tedirginlikle başına dokundurdum. Birbirimize öyle bir baktık ki, göz göze geldiğimiz o an ikimizi de bıçakla kesseler canlarımız yanmazdı.

Ihlamar’a dönüp cevapladım…

“Bir dahaki sefere kızım, bir dahaki sefere!”

Tekrar Ihlamar’ın minik elini avucuma aldım. Dışarıya doğru el ele yürüyüp çıktık. Ihlamar koşmak istercesine, bense dönmek istercesine adım atıyorduk. Utanç vesilesi gözyaşlarımdan birkaçına hâkim olamayınca etrafta benim bu hâlimi gören olup olmadığını kontrol etme ihtiyacı hissettim. Neyse ki mahâllenin birkaç çocuğu ve şalcı tezgâhının arkasındaki gölgelikte uyuyan miskin adamdan başkası yoktu. Mahâlleden çıkıp Esirdüzü’ne gelene kadar Ihlamar elimi hiç bırakmadan, ama oynaya zıplaya yürüdü. Heves ve heyecanla kâh çarşıdan almak istediklerini sayarak, kâh en sevdiği şarkıyı söyleyerek…

***

Uğur böceğim neredeydin?
Beni özlemedin mi?
Bir daha gitme sakın.
Beni hiç sevmedin mi?

Hadi gidelim anneme,
Saçlarıma konsana.
Kanadına binemem,
Tutunamam ben sana.

Hadi gidelim babama,
Omuzuma konsana.
Ayağını tutamam,
Ağır gelirim sana.

***

Esirdüzü, tanrılarımızı elimizden alacaklarından korktuğumuz ve kendi mundar kurbanlarıyla onları elde etmeye kalkan başka kavimlerle giriştiğimiz çatışmalardan sonra ele geçirdiğimiz kâfir esirlerin, atalar meclisince idama mahkûm edilenlerinin ve de fırkasızların İklezya cellatlarınca infaz edildiği alandı. Çorak bir arazi ve eşelendiğinde her yerden kemik parçaları çıkabilecek mezarlık gibi bir sahaydı. Sadece mahâlleye yakın kenarında tek bir incir ağacı vardı. Bu ağaç aynı zamanda kurumaya yüz tutmuş bir dilek ağacıydı. Üzerindeki dallarda yapraktan çok iplerle bağlanarak Tanrı'ya adanmış azık torbaları vardı. Sıcağın etkisiyle yaydıkları çürük kokusu burnuma kadar geliyordu.

Ihlamar'ın boncuk boncuk terleri, alnından yüzüne doğru akarken başını kaldırıp sordu…

"Baba! Buraya neden geldik? Şehre gitmeyecek miydik?"

Beklediğim bir soruydu. Önce bir yutkundum. Sonra bir elimle az ilerideki oğlumu göstererek konuştum…

"Bak abin orada! Onu da alalım mı?"

Geniş sahanın bir kenarında, elindeki kürekle kazdığı çukurun içinden çıkan ağabeyini görünce koşarak onun yanına gitti Ihlamar…

"Abi! Burada ne yapıyorsun? Bu çukur ne? Hadi gel beraber çarşıya gideceğiz."

Ben onlara doğru adım adım yaklaşırken, ağabeyi önce

terden ıslanmış gömleği ile kendi alnını sildi. Sonra bana ve ardından incir ağacının altındaki gölgelikte oturmuş bekleyen ulağa göz attı…

“Tamam Ihlamar! Ben de geleceğim. Ama önce burada senle biraz oyun oynayalım mı?” dedi.

“Abi, sonra oynasak olmaz mı? Şehre gidelim, gelince oynarız.”

Ağabeyinin cevap veremediği o an ben devreye girdim…

“Önce oyun oynayın. Daha vakit var.”

Ihlamar yarı istemsiz, yarı oyun meraklısı hâliyle “Tamam o zaman!” dedi.

Annesi toprakla oynayıp da üstünü kirlettiği için sık sık uyarırdı Ihlamar’ı. Ağabeyi onu çukurun kenarına oturturken, Ihlamar tereddüt etti ve temiz elbisesinin eteklerini kirlenmesin diye kaldırmaya çalıştı…

“Ya annem kızarsa!”

Ağabeyi ne diyeceğini bilemez şekilde bana bakınca devreye girerek cevaplamak zorunda kaldım…

“Kızmaz!” dedim “Ben onunla konuştum. Hem çarşıdan yeni bir elbise alırız sana, olmaz mı?”

“Oluur!” dedi Ihlamar ve ağabeyine döndü.

Ağabeyi de çok severdi Ihlamar’ı. Ona her zaman şakalar yapar, neşeli şarkılar söyler ve çoğu zaman beraber yatıp yuvarlanarak oyunlar oynardı.

Ihlamar’ın ilk aklına gelen de bu ola ki “Hadi bir şarkı söyle abi!” dedi. Oğlum yutkunup şarkısına başladı…

***

Güneş yağar üstüme, yağmurlar yağmasa da
Yüreğimle içerim, bir tasım olmasa da
Bir gül gibi koklarım, güzelim saçlarını
Bir kez daha bakacak, bir yüzüm olmasa da

***

Ağabeyinden her zaman şakalı oyunlar gören ve neşeli şarkılar duymaya alışkın olan Ihlamar, bu farklı ve hüzünlü sözleri anlamlandıramamıştı.

Ağabeyi durumu fark edince "Beğenmedin mi şarkımı Ihlamar?" diye sordu.

Omzunu silkerek "Bilmem! Uğur böceğini söyleseydi keşke!" dedi.

Oğlum da onu kırmadı. Ihlamar çok sevdiği şarkıyı bir kez daha duyunca neşeyle alkışlamaya başladı…

Ağabeyi bitirince "Hadi sıra sende!" dedi kekeleyerek "Sen hangi şarkıyı söyleyeceksin?"

"Ben de Uğur Böceğini söyleyeceğim." dedi ve hiç vakit bile geçirmeden, başını sağa sola sallaya sallaya aynı şarkıyı bir kez daha neşeyle söylemeye başladı…

Bu esnada oğlumla göz göze geldik ve işaretleştik. O an artık gelmişti. Ihlamar ağabeyinin yüzüne doğru şarkısını söylerken ben kızımın arkasına doğru geçtim ve yerdeki küreği eline aldım…

***

Uğur böceğim nerdeydin?
Beni özlemedin mi?
Bir daha gitme sakın.
Beni hiç sevmedin mi?

***

Ama bir türlü yapamıyordum… Ellerim titriyordu. Ihlamar'sa benden habersiz devam ediyordu…

***

Hadi gidelim anneme,
Saçlarıma konsana.
Kanadına binemem,
Tutunamam ben sana.

***

Olmuyordu, olmuyordu işte… Havaya kaldırdığım küreği bir türlü indiremiyordum...

***

Hadi gidelim babama,
Omuzuma konsana.
Ayağını tutamam,
Ağır gelirim sana.

***

Şarkı bitmiş ama ben hâlâ beni alıkoyan şeytanın kışkırtmasıyla yapamadığıma kahroluyordum. Oysa bu işi yapmamı benden isteyen Tanrı değil miydi? Nasıl olur da O'na karşı gelebilirdim!

Benim yapamadığını gören oğlum da tedirgin olmuştu. Kardeşinin karşısında onu dinliyormuş gibi yaparken hafifçe başını yana kırarak, "Hadi baba bitir şu işi!" der gibi bana baktı.

Evet! Yapmalıydım!

Göz kapaklarımı indirip kaldırarak oyuna devam etmesini istedim oğlumdan. O an ağabeyinin suskunluğu Ihlamar'ın dikkatini çekmişti…

"Ne oldu abi, beğenmedin mi? Güzel söylemedim mi?"

Ağabeyi kekeleyerek "O şarkıyı ben zâten söylemiştim. Sen başka bir şarkı söyle" diyerek zaman kazanmaya çalıştı...

"Ama ben başka şarkıları ezbere bilmiyorum ki!" diye üzgün bir mimikle cevap verdi Ihlamar.

Bir an hepimiz sustuk.

"Ama ben başka şarkıları sevmiyorum da!" dedi yine Ihlamar.

Söyleyecek söz arayan ağabeyi sonunda "Peki yine uğur böceğini söyle o zaman!" dedi "Ben de el çırpayım!" ve aynı anda manidar biçimde bana baktı.

Ihlamar şarkıyı yeniden söylemeye başlarken bense küreği tekrar yukarıya doğru kaldırdım...

***

Uğur böceğim nerdeydin?
Beni özlemedin mi?
Bir daha gitme sakın.
Beni hiç sevmedin mi!

... dediği anda olanca gücümle Ihlamar'ın ense köküne vurdum!

Ihlamar o anda yığıldı. Dinimize göre kızımı ölmeden gömmeliydik. Eğilip baktım, yaşıyordu! Ama ben bir şey düşünmek istemiyordum. Süratle işe koyulduk. Çukur derin olduğundan oğlum koltuk altlarından tutup içine doğru indirdi kardeşini. Çukur Ihlamar'ın boyundan bile neredeyse bir karış daha derindi. Dik bir biçimde gömmemiz gerektiği için ağabeyi onu bir yöne doğru yaslayıp koltuk altlarına destekleyecek biçimde, daha önceden hazırladığımız uzun tahtaları yerleştirdi.

Kan ter içinde ve aceleyle gömmeye başladık. Bir an durup, son bir defa yüzüne hüzünle baktım. Artık ne benden ne de oğlumdan tek kelime çıkıyordu. Birkaç kürek toprak daha attıktan sonra boğazına kadar gömülmüş kızımın yüzü gözü toza ve kumlu toprağa bulanmıştı. Sıcağın da etkisiyle başının kaynar gibi yandığına emindim. Bu yüzden iyice kapatmak istiyordum bir an önce. Ama olan oldu!

Bir anda gözlerini açan Ihlamar kaldırabildiği kadarıyla başını yukarıya çevirip gözümün içine yarı sersem bir hâlde baktı…

"Ba.. Ba.. baba! Be.. ben oynamak istemiyorum. Beni çıkar!" dedi.

İçim daha bir kanadı. Ne ben ne de ağabeyi tek kelime edebildik. İşi bir an önce bitirmemiz gerekirdi. Tanrı'nın istediği de bu olmalıydı! Hızla toprak atmaya devam ettim ve oğluma da "Hadi, hadi!" diye bağırarak acele etmesini istedim.

Ama bu iş böyle olmayacaktı! O ağlıyor bizse toprak atıp duruyorduk. Bazen ağzına sıçrayan toprak parçaları nedeniyle bağırmak istese de bağıramıyor, çabalasa da hareket edemiyor, çaresizlikle yırtınıyordu. Daha fazla acı çekmesini istemiyordum. İşi iyice hızlandırdım…

Artık bizi göremiyordu. Kısık ağlayışlar arasında bir ara bayıldığını anladım. Sonra tekrar gözlerini açtığı anda son bir kürek toprakla tamamen gömdük Ihlamar'ı. Fasılalı inlemelerinin farklılaşmasından anlıyordum ki artık canını ilahlarına teslim etmek üzereydi.

Bir süre sonra sesi soluğu tamamen kesildi. Toprak parçaları arasında nefes alabileceği bir aralık kalmış mıydı bilmiyordum. Ama bağırmıyor ve inlemiyordu artık!

Tamamen doldurduğumuz çukurun hemen ötesinde çöküp bir süre sessiz kaldık. İkimiz de gözyaşları içinde yere bağdaş kurmuş, iki dizimizin arasında ellerimiz bağlı beklemeye başladık. Az sonra incir ağacının altında bekleyen ulak yerinden kalktı ve yanımıza kadar geldi…

"Tamam mı?" diye sordu alçak bir sesle.

Her ikimiz de başımızı sallayınca "Ben meclise haber vermeye gidiyorum, böylece bırakın! Hemen gelin!" dedi ve uzaklaştı.

Ardından oğlum bana "Sen git baba! Ben de gelirim." dedi.

Başım önde, kazmayı ve kürekleri alıp incir ağacının dibine bıraktım ve eve doğru yola koyuldum. Tüm hüznümle sokakların arasından yürümeye devam ettim. İşte! Töreyi yerine getirmiştik. Şimdi gidip atalar meclisine aidiyetimizi bildirebilirdim. Kuzu eti yiyip şarap içerek günahlarımızdan arınma zamanıydı. Ama kalbim kaskatı olmuştu. Oysa bir sünneti yerine getirmiş olmanın huzurunun tüm ruhumu ve bedenimi kaplamasını bekliyordum. Olmuyordu. Unutmak istediğim hâlde kulaklarıma aynı melodi, beynime aynı sözler kıymıklar gibi saplanıyordu…

***

Hadi gidelim anneme,
Saçlarıma konsana.
Kanadına binemem,
Tutunamam ben sana.

***

Evin önüne geldiğimde hanımımın kapıda oturmuş beni beklediğini gördüm. Yanına kadar yaklaşıp tüm kahrımla çömeldim. Etrafta kimsecikler yoktu. Herkesin İklezya

çağrısı nedeniyle ayine gittiği belliydi. Karım hıçkırıkla karışık sordu…

“Tamam mı?”

“Tamam!” dedim başımı hüzünle eğerken “Ihlamar’ımız günahlarımızı affettirdi.”

Karımın gözleri yuvasından fırladı fırlayacaktı sanki! Yavaşça ayağa kalkarken ben de ona doğru eğiliyordum ki beklenmedik bir tepkiyle koynundan bir bıçak çıkarıp kalbime saplamaya kalktı. Fark eder etmez irkilip geri atıldım. Karım da zâten yapamayacağını anlayarak hıçkırıklara gömüldü ve vazgeçip bıçağı yere bıraktı.

Bıçağa şöyle bir baktım ve öfkeyle karımın gözlerine gözlerimi dikerek “Bunu yapsaydın, günahkârlardan olurdun!” diye haykırdım.

O ise hışımla yüzüme bakıp olanca nefesiyle tükürdü ve deliye dönmüş gibi bağırdı...

“Madem günahlarımız af oldu! Başka günah işlemek yok! Bir daha bana ilişmeyeceksin!”

Tokadı patlattım! Düştü!

Acıdım yine de! Onun da benim gibi içi acıyordu. O yüzünü eliyle tutarken eğilip yine ona sarıldım. Başımı ister istemez olur verir gibi sallarken karımın gözyaşlarını sildim. O ise beni itmekle yetindi.

Bütün hüznümle döndüm ve atalar meclisine doğru yürümeye başladım. Bir ara tanrılara bile sövdüm. Nasıl olur da bir babayı, beni buna zorlarlar diye düşündüm. Ve hâlâ kulaklarım çınlıyordu…

***

…Güneş yağar üstüme, yağmurlar yağmasa da
Yüreğimle içerim, bir tasım olmasa da
Bir gül gibi koklarım, güzelim saçlarını
Bir kez daha bakacak, bir yüzüm olmasa da

***

Uğur böceğim nerdeydin?
Beni özlemedin mi?
Uğur Böceğim nerdesin?
Beni hiç sevmedin mi?

***

Tam bu sırada karşıdan ulağın geldiğini gördüm.

“Sen meclise gitmedin mi?” diye sordum.

İhanetini istemli biçimde açığa vuran bir sırıtmayla konuştu bana.

“Daha buradaki işim bitmedi!” dedi.

Aynı anda arkamdan karımın çığlığını işittim. İrkilerek geriye dönüp baktığımda gözlerime inanamadım!

Birinci Cilt | İkinci Bölüm

Gece Mevsimi

Canlı | Venya Gezegeni

Gece mevsiminden bir gündü. Alıştıklarının aksine bulutlar o gün daha sakindi. Ne aşağıda ne de seviyede, şiddetli yıldırımlar da gölgeleri de yoktu. Gerçi güneşin hiç batmadığı mevsimde de kolay kolay bir gölgeye rastlanmazdı buralarda.

İşte o geceden günde, dışarıda esen kasırgalar hızını düşürmüş, aşağıdaki sıcaklık da normalin biraz altına inmişti. Bünyelerinin alıştığı sülfür kokusuna rağmen, dev kompresörlerle pompalanan karışım yakın geçen bulutların kara sarı yoğunluğunu biraz olsun seyreltmiş görünüyordu. Gündüz mevsiminde olsalardı, güneşin ışığından ötürü onu görmeleri pek mümkün olmazdı. Ama şimdi Mavicennet, geçen bulutların arasında zayıf da olsa görünüp kayboluyor, arada bir onlara göz kırpar gibi titreşiyordu.

Mimarların zekâsı ve bina ustalarının bin bir emeği ile inşa edilen saf tungstenden[4] yapılma koridorlar göz alıcıydı. Tüm yaşam alanı yaşam ısısı limitlerinde serinletilmekteydi. Yalıtkan kıyafetler giymiş olan atmosfer dalgıçları bir yandan

---

[4] **Tungsten: (İsveççe tungsten)** *Wolfram elementi, 74 atom numaralı, geçiş metali, erime sıcaklığı 3482 °C, Kuzey Avrupa dillerinde "çok ağır taş" anlamına gelen kelime.*

taşıdıkları iklimleme makineleri ile dış cephede bulunan oluklara soğuk hava püskürtürken, arada bir pencerelerden bakıp içerideki ziyaretçilere gülümsüyor ve el sallıyorlardı.

Yer yer karbonla ya da borla bileşik yapan eklem yerlerinin renk farkına rağmen, tünel bembeyaz parıldıyordu. Yükselme koridorunun ta dibinden akın akın gelmekte olan meraklı halk, bir bayram günü gezmesine çıkmış gibiydi.

Kubbeye doğru çıkıldıkça alan daha da genişliyordu. Normal şartlarda ağır yerçekimi halkın yukarıya doğru bu kadar rahat çıkmasına maniydi. Daha fazla izleyicinin hızlıca yükselip toplanması için manyetik anti çekim, iklezya emriyle biraz daha kuvvetlendirilmişti. Bu maksatla bir tanesi kontrollü bölmede bulunan ana levye olmak üzere, dört bir yandaki anti çekim kontrol levyelerinin belirli bir çizgide sabitlenmiş olduğu görülüyordu.

Büyük salonun kimi köşelerinde geleneksel kıyafetler giymiş askerler vardı. Çapraz tutuşta göğüsleri hizasında tuttukları çengelli mızraklar silah olmaktan öte, binlerce yıllık Gente tarihini yansıtmak içindi. Asıl güvenlikçiler ise halkın arasına katılmış ve modern silahlarla görev yapıyorlardı.

Ailelerin, Yüce İklezya çağrısını fırsat bilmeleri ve bu kadar yoğun ilgi ile bu muhteşem kalabalığı oluşturmaları anlaşılabilir bir durumdu. Çünkü son teknoloji ile on küsur mevsim önce inşa edilen muhteşem kubbe kemerlerine çıkmayı bir tarafa bırakın, daha dayanıksız metallerden yapılmış barınakların bulunduğu yeraltındaki şehirlerden yüzey seviyesine çıkmak bile, her zaman rastlanır ve müsaade edilir bir durum değildi. Avam halk genellikle yer altı iklezyalarında ibadet eder, sadece seçkin olanlar kubbe iklezyasında üst düzey ayinler yapmak üzere toplanırlardı. Bugünkü durum ise farklıydı. Yüce Sakerdo altıncı eşini Yüce Konsey

şahitliğinde kutsayarak, kendi kutsanmış hayatına dâhil edecekti. Halk da bu kutsal törene tanık olmalıydı.

Yoksul ailelerin çocukları kemerlere çıkan koridorlarda yükselirken asılı sebillerde gördükleri suya heyecanla ve sevinçle koşuyorlardı. Çünkü birçoğu sadece, yeraltındaki sıcak su buharı kaynaklarından elde edilen ve kısmen soğutularak sınırlı biçimde barınaklarda kullanıma sunulan suyu biliyorlardı. Ama atmosferdeki su buharından elde edilen ve damıtılan az kokulu suyu ilk defa görüyor ve tadıyorlardı. Birkaç damla da olsa bu su, hayatlarındaki en değerli şeylerden biriydi.

Kemerlere kadar çıkmış olan ziyaretçiler çoğunlukla doğu tarafa koşup manzaraya bakmaya çalışıyorlardı. Çünkü oradaki kemer pencerelerinden bakıldığında kara kayalı tepeleri birleştiren tarihi Boynuz Seddi görülüyordu. Bu iki tepenin sağında ve solunda geçit vermez kızıl lav okyanusları vardı. İki tepenin arasındaki seddin üzeri ise dışarıdaki sıcaklık seviyesi yükseldiğinde parıl parıl parıldayan ve azar azar buharlaşmakta olduğu ufuk hattındaki dalgalanmadan belli olan, eriyik bakır ve yer yer karbon kaplamalardan oluşuyordu.

Bu eşsiz manzaraya, ruhban sınıfını oluşturan sakerdolar[5] eşliğinde tanık olmak, bir Gentelinin dininde hacı olması anlamına geliyordu.

Bu muhteşem tablonun önünde heyecanlarını birbiri ile paylaşan ziyaretçiler, bir yandan da dua ediyorlardı. Dolayısıyla ortamda ciddi bir uğultu kulağa çarpıyordu.

---

[5] ***Sakerdo: (Latince sacerdos)*** *Kâhinler ve din adamları anlamına gelen kelime. Romanda* ***sakerdo*** *din adamları,* ***Yüce Sakerdo*** *ise ruhban sınıfının başındaki lider din adamı anlamında kullanılmıştır.*

Nihâyet görevli sakerdolardan biri elini havaya kaldırdı ve halka "Susun!" dedi. Ardından cübbesinin eteklerini iki eliyle tutup ağır ağır yürüyerek turkuazdan[6] yapılmış kürsüye geçti.

Aynı esnada diğer tüm sakerdolar kürsüyü bir yay biçiminde çevreleyecek şekilde safa geçtiler. Bunu gören halk da gruplar hâlinde kürsüye yönelerek dikkat kesildi.

Ellerini kürsüye koyan sözcü sakerdo, herkese şöyle bir göz gezdirdikten sonra hafifçe öksürüp konuşmaya başladı.

"İsmim Perfide.[7] Sakerdoların sözcüsü, Yüce Sakerdo'nun baş danışmanıyım. Ey halkımız! İçinizde ilk defa görmüş olanlar için kutsal Boynuz Seddi'nin ne kadar heyecan verici olduğunu biliyoruz. Ama öncelikle atamız Ulu Albuz'un[8] vasiyeti gereği sizi onun adıyla selamlamak istiyorum. Onun, Tanrı'nın yücelttiği selamı da mutlaka sizin üzerinizedir."

Bu esnada diğer sakerdolar hep bir ağızdan haykırdılar.

"Tanrı hiç birimizi onun yolundan ayırmasın."

Halk, bu duaya karşılık hep bir ağızdan "Albuz!" diye nida ederken hatip sakerdo devam etti.

"Tanrı'nın kutsal habercisi Üstün Legatus'un[9] da selamı üzerinizedir. Tanrı tarafından ona verilen Kutsal Haber'de belirtildiği gibi biz de selam edelim o güzel elçiye."

---

6 ***Turkuaz: (Fransızca Pierre Turquoise)*** *Türk taşı anlamına gelen ve "firuze" olarak da bilinen değerli bir taş.*

7 ***Perfide: (Latince perfide)*** *Sahtekâr, kandırıcı, yaranan anlamına gelen kelime. Romandaki yan karakterlerden birinin adı olarak kullanılmıştır.*

8 ***Albuz: (Eski Türkçede albız)*** *İblis, bir tür şeytan, kötülük, karabasan, kötü ruh gibi anlamlara gelen kelime. Romanda temsili şekilde bir toplumun atası olarak bildiği ve ululadığı bir kişinin adı olarak kullanılmıştır.*

9 ***Legatus: (Latince legatus)*** *Elçi, misyoner, diplomat anlamlarına gelen kelime. Romanda bir toplumun Tanrı'nın elçisi olarak kabul ettiği ve diğerlerinden çok üstün gördüğü bir kişinin adı olarak kullanılmıştır.*

Halk hep bir ağızdan "Selam sana Üstün Legatus!" diye içten bir şekilde haykırdı.

"Yeniden yaratıldığımız gün Üstün Legatus'un yüzü suyu hürmetine, yine onun şefaati hepinizin üzerinize olsun."

"Albuz!" nidaları arasında hatip devam etti…

"Üstün Legatus'un dava arkadaşı Aziz Emikus'un[10] da selamı üzerinizedir. Ona da selamlarımızı gönderelim."

"Selam sana Aziz Emikus!"

"Gelmiş geçmiş tüm sakerdolarımıza bize kutsal bilgileri açıkladıkları, doğru yolu gösterdikleri ve kehanet güçlerini kullanarak bugünleri bahşettikleri için de selamlarımızı gönderelim."

"Selamlar size ata sakerdolar!"

"Anu ve Enlil'i de unutmadık. Onların adını kirli soylara sahip Maluların ve Şemlerin lanetli aidiyetlerine ve hak olmayan mezheplerinin sapkın öğretilerine bırakmayacağız. Enuma[11] tabletini de bir gün elbette elde edeceğiz. Onlara da selam gönderelim."

---

10 ***Emikus: (Latince amicus)*** *Arkadaş, havari, meslektaş anlamlarına gelen kelime. Romanda bir toplumun aziz ve âlim olarak bildiği bir kişinin adı olarak kullanılmıştır.*

11 ***Enuma Anu Enlil:*** *Yazılışı Babil'e ve tarihi en az MÖ.1700'lü yıllara dayanan antik bir tablettir. Anu göğün tanrısı, Enlil ise yeryüzünün tanrısı anlamındadır. "Enuma Anu Enlil" bu kapsamda "Anu ve Enlil Günleri" ve/veya "Yeryüzü ve Gökyüzü Tanrılarının Kitabı" olarak tanımlanmaktadır. Tabletin içerdiği bilgilere göre; o dönemde bilinemeyecek kadar detaylı biçimde, ağırlıkla Venüs'le ilgili kayıtlar olmak üzere bazı astrolojik bilgiler içerdiği belirtilmektedir."Venus Tablet of Ammisaduqa" olarak da, kısaca "Venüs Tableti" olarak da bilinen antik tabletten arda kalanlar hâlen Londra'daki British Museum'da sergilenmektedir. Romana konu edilmesi tabletin içeriği ile ilgili olduğundan değil tamamen kurgusaldır.*

Halk başını yukarıya kaldırıp hep bir ağızdan "Selam Anu!" dedikten sonra hep birlikte bu kez yere doğru eğilip "Selam Enlil!" diye seslendiler ve ardından "Gök ve yer sizinle kutsansın!" diyerek bir kez daha sözcü sakerdoya döndüler.

"Ve dinimizin düşmanlarını en adil biçimde yargılayan ve hak ettikleri cezaları Tanrı adına onayan Yargıç Yudeks'i[12] de selamlayalım. O, adaleti şaşmaz ilahi mahkememizin adaleti şaşmaz hâkimidir."

"Selam sana Yargıç Yudeks! Adın kutsal kılınsın!"

Bu sırada farklı kıyafeti ile sakerdoların en başında bulunan Yudeks bir adım öne çıkıp, bir eliyle halkı selamladı ve tekrar yerine geçti.

"Ve son olarak, şu anda kutsal eşlenme töreni için makamında hazırlanan Yüce Sakerdo'ya da selamlarımızı ve iyi temennilerimizi gönderelim. O bize Tanrı'nın bahşettiği en büyük âlimdir. Eğer o olmasaydı biz de olamazdık."

"Selam ve uğur üzerine olsun Yüce Sakerdo! Sana şükürler olsun Yüce Sakerdo!"

"Ey halkımız! Biliyorsunuz Kutsal Haber'deki ayetlerin halka açık olarak okunması günaha vesiledir. O ayetleri kutsal sandukadan okuyarak öğrenip, sizlere açıklamak bizim görevimizdir. Eğer bu toplumda doğruları anlatan gelmiş geçmiş sakerdolarımız olmasaydı, Kutsal Haber ayağa düşürülür ve dinimiz yıkılırdı. Biz bugünkü sakerdolarınız olarak bu sorumluluğun bilincindeyiz. Sakın sizi saptıracak olanlara, Bekke Asilerinin lanetli yolunda giden sapkınlara uymayın. Siz kendinizi bu yüce isimlere teslim ettiğiniz sürece huzur bulacaksınız. Kutsal Haber'e dair duyduğu üç beş

---

12 ***Yudeks:* (Latince iudex)** *Yargıç, hâkim anlamına gelen kelime. Romanda o toplumun en büyük mahkemesinin başındaki yargıcın adı olarak kullanılmıştır.*

kelime ile onun üzerinde akıl yürütmek bir Gente imanlısına yakışmaz. Siz bizi dinleyin. Biz sizi, siz de bizi Tanrı adına kutsayalım. Tanrı'nın istediği de şüphesiz budur."

Halk yine alıştıkları üzere hep bir ağızdan "Adınız kutsal kılınsın büyük sakerdolarımız. Adınız Tanrı'nın adıyla yan yanadır." şeklinde ezberledikleri ilahi bir duayı okudular.

"Ey halkımız! Boynuz Seddini gördünüz. Onu ayakta tutan Ulu Albuz'un ruhudur. Şimdi içten duanızı bitirene kadar başınızı eğin, gözlerinizi kapatın, ellerinizi kulaklarınıza vurun ve iç gözünüzü Yüce Sakerdo'nun alnına, kalbinizi Ulu Albuz'un ruhuna ulaştırın."

Uzunca sayılabilecek bir süre sessizlik oldu. Halkın çoğu neredeyse hipnotize olmuş biçimde bağlılık dualarını yapıp bitirdi.

Hâlen ziyaretçilerin göz kapakları huşu ile inip kalkarken, hatip sakerdo tekrar sözü aldı.

"Rabıtasını bitirenler, belirlenen oturma ve bekleme yerlerine yerleşsinler. Birazdan Yüce Sakerdo ve müstakbel eşi Etika[13] burada olacaklar. Bu kutsal törene katılmakla ve bu evliliğin kutsanışına tanık olmakla büyük ecir sahibi oldunuz. Günahlarınızın büyük kısmı affedildi. Tanrı, Ulu Albuz, Üstün Legatus, Anu, Enlil, Aziz Emikus ve Yüce Sakerdo sizi yollarından ayırmasınlar."

Görevli sakerdonun kürsüden inip diğer sakerdoların safına geçmesiyle fonda Gente Marşı çalınmaya başladı. Tüm halk ayağa kalkarak, elleri kulaklarında marşa eşlik etti.

Nihâyet kubbe kemerlerinin en büyük kapısı aralandı.

[13] ***Etika: (Latince ethica)*** *Ahlaklı, erdemli anlamına gelen kelime. Romanda esas karakterlerden birinin adı olarak kullanılmıştır.*

Göz alıcı ışık hüzmeleri arasında Yüce Sakerdo, kolundaki yeni eşiyle birlikte göründü. Hemen arkalarında ise eski eşleri ihtişamlı kıyafetleri içinde onları takip ediyorlardı.

Yüce Sakerdo oldukça yaşlı, ama dinç görünümlü bir adamdı. Üzeri bin bir çeşit değerli taşlar ve mücevherlerle işlenmiş cübbesinin içinde, her an etrafa şimşekler çakacak kızıl bir Venya bulutu gibi görünüyordu. Yüzü ve görünen derisi üzerine sürülmüş yoğun makyaja rağmen mevsimlerin biriktirdiği çatlaklar fark edilebiliyordu. İlk duruşta dönüp kolundaki müstakbel eşine doğru âdeta iç geçirir gibi baktı ve gururla diğer elini kaldırıp halkı selamladı. Ardından kendileri için hazırlanmış olan eşlenme makamına doğru yürümeye devam ettiler.

Genç Etika'nın yüzü fark edilmiyordu. Onu baştan aşağı örten zümrüt süslemeli beyaz duvak, belinde yakut süslemeli mor bir kemer ile birleşiyordu. Kutsal elbisesi, ametist ve aragonit taşlar, turmalin ve sitrinden damıtılmış püsküller ve ince kehribar kesimi çizgilerle zenginleştirilmişti. Boynundaki, elmas ve lâl ile bezenmiş beyaz altından gerdanlık ise bakanların gözlerini kamaştıracak kadar güzeldi. Ama tüm bu ihtişama rağmen, Yüce Sakerdo'nun iri vücudunun yanında her an düşecekmiş gibi bir tereddütle yürüyen Etika'nın ince bedeni âdeta yüksekten salınmış bir ip gibi titreşip salınıyordu.

Konsey makamına geldiklerinde Yüce Sakerdo cübbesinin eteklerini kaldırarak oturdu. Ardından Yüce İklezyayı oluşturan kıdemli altı sakerdo, üçü sağa üçü sola olacak biçimde yerleştiler. Yüce Sakerdo'nun daha önceki beş eşi ise sırtları topluma dönük ve kocalarına bakacak biçimde makamlarına geçtiler.

Etika ise hâlen tümünün berisinde ayakta duruyordu. Gelenek gereği kendi makamına oturabilmesi için eşlenme kutsanmalı ve makamı açılmalıydı.

Yüce Sakerdo'dan göz teması ile onayı alan meclis sakerdolarından sözcü olanı "Kurban getirilsin!" diye seslendi.

İklezya hizmetlilerinden on iki kişilik bir grup arka planda göründü. Dört bir yanındaki kulplarından tutup taşıdıkları, parlak ve siyah oniks taşlarla süslenmiş camdan dev bir silindiri taşıyorlardı. Silindir, süslü ve yuvarlak bir havuzu andırıyordu. Yanlarında açılır kapaklar, üste ve alta yakın kenarlarda sallanan yapraklar biçiminde tahliye vanaları vardı.

Görevliler silindiri ilahiler eşliğinde eşlenme makamının önüne kadar getirip yere bıraktılar ve bir çember biçiminde etrafına geçip diz çöktüler. Yüzeyi, derinliğine göre daha geniş olan silindirin her yönünde bulunan on iki altıgen kapağı tutup, gözlerini emre amade duruşlarıyla Yüce Sakerdo'ya çevirdiler.

Yeniden ilahiler hep bir ağızdan okunmaya başlarken bekçiler kapakları açtılar. Dev testinin içinden basınçla fışkırmaya başlayan su önce Yüce İklezya makamlarının üzerine doğru çıkıyor ve her kişinin üzerine ayrı ayrı incecik kristallere dönüşerek yağıyordu. Bu esnada tüm sakerdolar hep bir ağızdan "Kurbanımız senindir Tanrım!" diye ardı ardına altı defa seslendiler.

Hayatlarında yağmuru tanımamış, suya hasret bir toplum için bu ritüel olağanüstüydü. Ama görsel bir şölen olmasından çok, hayatları için çok değerli olan suya özenerek bir bakıştı. Bazı ailelerin yanındaki çocuklar o suya doğru hasretle koşmak isterken ebeveynleri onları sıkıca tutup geri çekiyorlardı. Çünkü dinlerine göre kutsal suya kitabı okumamış olan ümmilerin dokunması çok büyük bir günah ve şiddetle cezalandırılması gereken büyük bir suçtu. Sadece seyretmekle yetinmeliydiler.

Sözcü sakerdo “Tanrımız! Bu sana adanan suyumuzdur. Tanrımız, suyumuzu kurbanımız olarak kabul et! Bizi bağışla!” diye dua etti. Tüm sakerdolar duayı sessizce tekrar ederken herkesin başını eğdiği ve sessizce dua okuduğu bu anda, halkın içindeki küçük bir çocuğun babasına safça seslendiği duyuldu.

“Baba, suya Tanrı’nın mı ihtiyacı var, bizim mi?”

Babası utancından ne yapacağını bilmez hâlde iken sözcü sakerdo göz ucuyla kınayan bir bakış attı. Diğer sakerdolar ise duymamış gibi davranmayı tercih ettiler. Halkın içinden duruma kıkırdayarak tepki veren başka çocuklarsa işin eğlencesindeydiler.

Tören aksatılmaksızın devam ediyordu. Yüce Sakerdo karşısında oturan hanımlarından birini göstererek ve avuç içi yukarı olacak biçimde elini uzattı.

Sadece “Stella!” [14] dedi ve gözlerini ondan kaçırarak elini indirdi.

İlahiler eşliğinde Yüce Sakerdo’nun en yaşlı eşi makamından yavaşça kalktı. Kocasına doğru eğilip saygısını gösterdi ve peşi sıra kubbeye doğru başını kaldırıp “Şükür sadece sanadır Tanrım!” dedi.

Bu sözler üzerine konsey üyeleri kaş altından birbirlerine manidar biçimde bakıştılar ama ses çıkarmadılar.

Güngörmüş Stella, başındaki yakut işlemeli sarı altından tacı iki eliyle tutup çıkardı ve makama bıraktı. Sonra yüzünü halka doğru döndü. Sanki toplumun içinde onu anlayabilecek, içindeki çığlık çığlığa sesi duyabilecek ve onun için harekete geçebilecek birisi varmış gibi bir noktaya doğru bir an dalıp baktı ve ardından göz kapaklarını indirdi.

---

[14] ***Stella: (Latince stella)*** *Yıldız anlamına gelen kelime. Romanda yan karakterlerden birinin adı olarak kullanılmıştır.*

Aşağıda beklemekte olan görevli askerlerden biri ellerinde tuttuğu iki tarihi meç[15] üzerindeki kıyafeti ona doğru uzattı. Yaşlı kadın üzerindeki hanedan cilbabını çıkarıp bir başka görevliye verirken aldığı avam hırkasını sırtına geçirdi. Ardından ağır adımlarla inerek o da halkın arasına katıldı. Artık hanedandan değildi. Gözlerinden süzülen iki damla yaşı ise kimse fark etmemişti.

Artık bir makam boşalmış oluyordu. İlahiler durduğunda Yüce İklezya meclisini oluşturan Yüce Sakerdo ve diğer altı sakerdo ayağa kalktılar. Sağ ellerini hâlen arka tarafta ayakta bekleyen genç Etika'ya doğru senkronize biçimde uzatarak, onun boşalan makama davet edilmesi ritüelini eda ettiler.

Merasim gereği yeni eş, boşalan makama doğru yürüyüp, önce bağlılık yemini edecek ve ardından tacı takılacaktı. Ama Etika bir türlü hareket etmiyor, bekliyordu. Sakerdolar durumdan rahatsız oldukları için manidar biçimde birbirlerine baktılar. Bir rezaletin yaşanmasından korkan Yüce Sakerdo, fazla belli olmayacak bir tarzda başını çevirip, fısıltıyla ama sert bir tonda "Hadisene!" dedi Etika'ya.

Kısa bir süre daha tereddüt eden Etika, nihâyet ürkek adımlarla harekete geçti ve eski eş Stella'nın yerine doğru ağır ağır ilerledi. Boşalan makamın önüne gelince durdu. Yüce Sakerdo yerinden kalkıp yanına geldi. Boşta bekleyen taca doğru baktı. Sonra birbirlerine doğru döndüler. Yaşlı sakerdo iki eliyle birlikte yavaşça Etika'nın yüzünü örten duvağı kaldırırken sözcü sakerdo "Saygı!" diye haykırdı. Bütün halk başını indirip öne doğru, tek dizleri üzerine eğildi…

Bir kişi dışında!

---

[15] ***Meç: (Fransızca méche)*** *Günümüzde daha çok askeri törenlerde kullanılmak üzere bele takılan kısa, düz, ensiz kılıç.*

Birinci Cilt | Üçüncü Bölüm

Merhametnâme

Ceride Okuması | Esirdüzü

Babam kazmayı ve kürekleri alıp incir ağacının dibine bıraktıktan sonra yolu tutunca ben bir kez daha çukurun başına yaklaştım. Elimle biraz eşeleyip son bir kez daha görmeye çalıştım kız kardeşimi. O sırada Ihlamar'ın saçındaki kırmızı kurdele elime takıldı… Kenara attım.

Elimle biraz daha eşeleyip boynuna kadar ulaştım. Şah damarını kontrol ettiğimde inanamadım. Hâlâ atıyordu. Artık yapacak tek bir şey kalmıştı! Toprağın içine eşeleyip soktuğum o tek elimle, o az önce benimle neşeli şarkılar söyleyen kız kardeşimin boynunu kavradım ve aynı anda lanet ettiğim parmaklarımla ve olanca gücümle sıkmaya başladım.

Hem ağlıyor hem de sıkmaya devam ediyordum. Bu nasıl bir dindi! Ayinlerde hep aynı sözle din adamlarımız söze başlarlardı. Hani Tanrı en merhametli olandı! Madem öyle… Mademki öyle, diye düşündüm. Mademki Tanrı en merhametliydi niçin benim günahsız kardeşime merhamet etmiyordu. Madem Tanrı en merhametliydi, neden bunu bize yaptırıyordu! Madem Tanrı en merhametliydi, nasıl olur da böyle bir emir verirdi!

Alnımda ter, elimde kız kardeşimin şah damarı, düşünmeye devam ettim. Ya Tanrı merhametli değildi, ya da

başkaları Tanrı adına kurallar uyduruyordu. Bunun başka açıklaması yoktu! Ya din adamlarımız yalancıydı ya da Tanrı merhametli falan değildi!

Ama yok, dedim! Dinimize göre din adamlarımız hakkında nasıl böyle düşünebilirdim! Onlar asla yalan söylemezlerdi ki! Bu iddia geçmişten beri bize öğretilen en temel iman şartımızdı. Eğer onların yalancı olduğunu düşünürsem dinden çıkardım! Bu durumda da ebedi cenneti kaybederdim. Hayır, dedim! Hayır! Ben cenneti kaybetmek istemiyorum. Tanrı'dan korkuyorum. Ya beni cehenneme atarsa! Eğer iklezyayı yok sayarsam din mi kalırdı ortada! İklezya yoksa din yoktu! Din yoksa cennet yoktu! Cennet yoksa iyiliğin karşılığı yoktu! Kendi dinimi kendim kuracak değildim ya!

Kız kardeşimin boynundaki parmaklarımı daha bir korku ve endişeyle sıkarken, Tanrı'yı düşündüm yine. Merhametsiz bile olsa benim tanrımdı o. Üstelik kız kardeşim bizim günahlarımızın kefareti olarak O'nun tarafından bize verilmişti. O an aklıma geldi. Peki, benim ne günahım vardı ki!

Zihnim parladı. Bu günahlar benim değildi ki! Babamın ve annemindi! Onların yüzünden kardeşimi gömüyor ve boğuyordum! Onların işlediği günah sebebiyle ben niçin bu kurbanı veriyordum ki! İkisine de öfke duydum. Kendimce merhametsiz olanı bulmuştum. Merhametsiz olanlar annem ve babamdı! Tanrı da onları affetmek için onlara bir kız çocuğu vermişti. Ama ben Tanrı kadar merhametli olamazdım. Annemden de babamdan da o an nefret etmeye başladım. Onlara bundan sonra asi olmak istedim. Tanrı'nın yolundan çıkmak istemiyordum ama anne ve babamı rahatça terk edip iklezyaya köle olarak bile olsa katılabilirdim. Hiç değilse Tanrı'ya yakın olurdum! Din adamlarını terk edersem

Tanrı'yı da terk etmiş olurdum. Çünkü ben ancak onlar aracılığıyla Tanrı'ya yaklaşabilirdim. Din adamları yoksa din de yoktu! Bir dinim olmadan Tanrı beni nasıl kabul edebilirdi! Hayır! Tanrı'yı terk etmedim. Çünkü din adamlarını terk etmeyecektim.

Sanıyorum ki Ihlamar'ın nabzı artık durmuştu. Tam parmaklarımı gevşetmeye karar vermiştim ki sanki birisi beni izliyormuş hissine kapılarak bir anda gökyüzüne doğru çevirdim başımı. Yakıcı güneşe rağmen Mavicennet Tanrısı da, işte oradaydı. Âdeta bir ışık hüzmesi göndermişti bana doğru. Bir soru sordu bana! Ya da ben öyle hissettim.

"Bilmiyorum" dedim sessizce…

Ama düşünüyordum ki Ihlamar artık babamın kızı değil, bütün tanrılara sahip olan o en büyük tanrımızın kızı oluyordu. Yeni bir sabahın yıldızıydı o artık. Elimi kız kardeşimin boynundan çekerken ve bu düşünceler aklımdan gelip geçerken bir anda beynimde şimşekler çaktı!

Bu kez ense köküne kürekle vurulan kendim olmuştum. Yüz üstü yere düşerken bana kimin vurduğunu anlamak için başımı çevirdim ama göremeden yığıldım kaldım.

Birinci Cilt | Dördüncü Bölüm

Beklenmedik Kargaşa

Canlı | Büyük İklezya Kubbe Kemerleri

Herkesin saygı ile diz çöktüğü o anda Fidelis[16] harekete geçti. Elinde tuttuğu antika mızrağın dibini hızla kemer pencerelerinden birine vurdu. Dışarıdaki atmosfer dalgıcı, kontrolünde olan iklimleme cihazını çekmeye fırsat bile bulamadan, içeriye müthiş bir basınçla hava püskürmeye başladı. O kadar şiddetliydi ki önünde kimsenin sabit durabilmesi mümkün değildi. Halktan bazıları tesirinde kaldığı soğuk basınç nedeniyle oradan oraya yuvarlanmaya ve sağa sola çarpmaya başladılar. Bu arada havada uçuşan hafif eşyalar ise tam bir kargaşaya neden oluyordu.

Aynı anda Yüce Sakerdo'nun boşadığı yaşlı eşi Stella, yanında duran askerin elindeki meçlerden birini kaptı. Kendisinden beklenmeyecek bir süratle su silindirinin gövde altına yakın yerde bulunan tahliye vanalarından birine meçi sapladı. Son gücünü kullanıp çevirdiği gibi vana bölgesi parçalandı. Meç tutan asker, hanedandan daha yeni ayrılmış olan yaşlı kadına nasıl müdâhâle edeceğini kestiremedi bile. İşini hızlıca hâlleden kadın, dönüp koşarak tamamen halkın içine karıştı ve gözden kayboldu.

---

16 **Fidelis: (Latince fidelis)** *İnançlı anlamına gelen kelime. Romanda esas karakterlerden birinin adı olarak kullanılmıştır.*

Fidelis'in kubbe penceresinde açtığı delik, halkın içinde görevli oldukları belli bazı kişilerce süratle kapatılırken, bu kez silindirin içinde bulunan su, halkın üzerine doğru fışkırmaya başlamıştı. Gelişen kargaşaya rağmen suya hasret kalmış halk, üzerine küçük bir sel gibi akan suyu hissetmenin de heyecanına kapıldı. Hele çocuklar için eğlencenin tavan yaptığı anlardı.

Ortalıkta tam bir anarşi vardı. Güvenlikçi iklezya muhafızları ne tarafa doğru koşacaklarına karar veremezken, yüce meclisin ortasındakiler süratle büyük iklezya iç kapılarına doğru kaçmaya başladılar. Hepsi, başlarına bir şey gelebileceği endişesiyle kendini kurtarma peşine düşmüştü. Az önce burnu düşse kibrinden yere eğilip almayacak olan sakerdolar, şimdi düşe kalka kendilerini bir an önce güvenli bölgeye atma derdindeydiler.

Tüm bu kargaşanın arasında halkın içindeki iklezya muhafızlarından biri parmağıyla, el ele koşarak uzaklaşmakta olan iki genci, Etika ve Fidelis'i göstererek bağırdı… "Kaçıyorlar! Kaçıyorlar!"

Birinci Cilt | Beşinci Bölüm

Zulümnâme

Ceride Okuması | İklezya Mahkemesi

Ne yapacağımı tasarlıyordum. Şimdilik sesimi çıkaramazdım. Verdiğim söz gereği yüz görünümüm değiştirilmiş ve halkın arasına "kirli" olarak yaftalanmış biçimde salıverilmiş herhangi birisiydim artık. Gerçek suçlular eminim ki rahattı. Çünkü iyi biliyorlardı ki eğer bir hata yaparak kendimi ve onların yapıp ettiklerini ifşa edersem halk inanmaz ve önce beni linç ederdi.

Kaçırılmış ve uzunca bir süre gözlerim karartılmış biçimde hapsedildikten sonra işte buraya getirilmiştim. Bütün kirlilere yaptıkları gibi etrafımdakiler bana değmemek için adeta özel çaba sarf ediyor, benden uzak durmaya çalışıyorlardı.

Bana yapılmış olan işkenceler artık umrumda bile değildi. Benim gözlerimi, tutulduğum sürece kimlerin kararttığını ve bu cürümleri kimlerin işlediğini ben de bilmiyordum. Ama işkenceler ve katliam esnasında duyduklarımdan sonra artık din adamlarına güvenim kalmamıştı. Çünkü bize bu kötülükleri edenlerin konuşmalarından iklezya ile bir ilişkilerinin olduğunu anlamıştım.

Artık "kim ne der?" diye bir derdim de kalmamıştı. Olup bitenden sonra gururumdan eser de! Kızımı gördüğüm an daha dik durmaya başladım. Bundan böyle dinimi sadece

Tanrı'ya halis kılacaktım. Tanrı'nın gözünde, ben değil bizi bu hale getirenlerdi kirli olanlar! Bunu hissediyordum.

İklezya mahkemesinin vereceği karar ne olursa olsun, bir çaresini bulup kızımı da kaçırarak buraları terk edecektim. Evet, oğlum ve kocam orada öylece yatıyorlardı. Bir de ben zannedilen ölü kadın! Tanrım affetsin, Ihlamar için olan sevincim, oğlum ve kocam için olan hüznümü bastırıyordu. Zorla alıkonulduğum süre içinde yaşadıklarımdan ve duyduklarımdan sonra gözyaşlarım bile kurumuştu. Artık aklımı kullanıp Tanrı'nın bana gösterdiği bir yol bulmalıydım. Hele şu mahkeme bir bitsin de ne yapacağıma daha net karar verecektim.

Durum iklezya açısından o kadar ciddi idi ki, atalar meclisine bile karar hakkı tanınmamış, ilahi mahkeme toplanmıştı. İklezya da Yüce Sakerdo dışında tam tekmil oradaydı. Bu esnada yargıç ve mahkeme heyeti makamlarına oturmuş sözün onlara geçmesini bekliyorlardı. Sanıklar zincire vurulmuş iki tutuklu olarak ayakta beklerken tüm mahkeme heyetinin önünde ise herkesin göreceği biçimde yüzleri açıkta iki ceset ve kadın olduğu için yüzü kapatılmış bir diğeri yatıyordu. Yani kocam, oğlum ve kim olduğunu bilmediğim o kadın!

Hemen onların berisinde ise yere çömelmiş vaziyette kir, pas ve kan lekeleri içinde ve korkudan tir tir titreyen gözleri kanlanmış bir kız çocuğu vardı! Kızım… Ihlamar'ım! Ben, kim olduklarını bilmediğim kişilerle yaptığım sözleşme gereği halkın arasına bırakılmıştım. Eğer tek kelime edersem kızımın da öldürüleceği söylenmiş, ben de kabul etmiştim.

Neredeyse etrafımdaki herkesten nefret ediyordum. Kürsüdeki sözcü sakerdo konuşmaya başlar başlamaz bir alkış tufanı koptu. Halk iklezya mahkemesinin canileri yakalamış olmasından memnundu. Bu durum iklezyaya olan güveni

daha da artırmıştı. Tüm sakerdolar halkın bu tepkisini gurur ve mutluluk dolu bakışlarla seyrediyordu. İlk alkış furyası geçince sözcü sakerdo konuşmasını baştan aldı.

"Ey halkımız! İşte gördünüz! Fırkasızların yaptıkları, yapacakları ancak budur! Masum insanları öldürmek ve dine aykırı ne varsa onu yapmak! Ama unuttukları bir şey var ki, bu din başıboş bırakılmamıştır. Yüce Sakerdo, Büyük İklezya ve onun ilahi mahkemesi her daim bu dinin koruyucusu olmuştur ve bundan sonra da olacaktır!"

Yeniden alkış tufanı koparken sözcü sakerdo elini kaldırarak, alkışları durdurmak ve konuşmasına devam etmek istediğini gösterdi.

"İşte şu iki fırkasız kâfirin yaptığı ortadadır. Bir díní emrin yerine getirilmesine mani olmak için bir aileyi yok etmişlerdir! Fırkasızlık bu günün en büyük fitnesidir. Tanrı'nın dinini hedef alan bu şuursuz akım güya Kutsal Haber'i okumuş ve anlamışlar!"

Bu sözün üzerine hem diğer sakerdolar hem de halktan birçok kişi alay edercesine güldüler. Sakerdo yine devam etti.

"Öylesine tutarsızlar ki! Çünkü Kutsal Haber zâten sandukadadır ve o kitaba belirli sakerdolar dışında kimse ulaşıp okuyamaz. Bu kâfirler şayet o kitaba bir şekilde ulaşmışlarsa zâten suç işlemişler demektir ve ölümle cezalandırılmaları gerekir. Buna rağmen okumuşlarsa zâten anlayamazlar. Çünkü o kitabı anlamak için ilim sahibi olmak gerekir ve Tanrı'nın kutsal sözlerini ancak sakerdolar anlayabilir. İşte bu durum bu fırkasızların yalanlarını gösterir. Bunları ancak ölüm paklar. Dolayısıyla ilahi mahkememizden bu taleple oturumlarını açmalarını bekliyoruz. Şu anda makamından selamını getirdiğimiz Yüce Sakerdo'nun da beklentisi budur."

Bunu duyunca halk hep bir ağızdan övgülerle Yüce Sakerdo'dan oradaymış gibi selam alır biçimde eğildiler. İster istemez ben de eğildim. Ardından söz mahkemeye geçti ve yargıç sanıklara suçlarını bir kez daha tebliğ etti. Bunun üzerine sanıklardan cevap istendi. Önce birincisi sözü aldı.

"Biz kimseyi öldürmedik." dedi "Biz Kutsal Haber'e uyarız ve kimseyi öldürmeyiz. Bize saldırılmadıkça kimseye saldırmayız. Bu büyük günahtır."

Halkın içinden biri bu sözler üzerine "Siz kim oluyorsunuz!" diye bağırdı "Hâlâ Kutsal Haber'den bahsedebilecek cüreti nereden alıyorsunuz!"

Halkın çoğu da onu destekler biçimde "Öldürün! Öldürün!" diye nida etmeye başlayınca yargıç onları susturup tekrar sözü aldı.

Ihlamar'ı parmağıyla gösterirken diğer tutukluya yüzünü çevirip "Ya sen!" dedi "Ya sen bu kızı neden çıkardın kutsal toprağın içinden!"

İkinci adam önce Ihlamar'a merhametle bakıp sonra yargıca dönerek konuştu.

"Ben çıkarmadım!" dedi "Ama ben olsaydım ben de çıkarırdım! Sizin dininiz masum çocukları öldürüyor. Tanrı'nın dini bu mu? Sizin tanrınız zalim mi?"

"Kâfir! Kâfir!" sesleri çoğaldı.

Halk adeta çılgın gibiydi.

"Dinimize laf uzatıyor hâlâ!" diye söylenenler arasında yargıç bir müddet daha onlara savunma hakkı verdi.

Onlar da tüm suçlamaları reddettiler ve iklezyanın kendi planları doğrultusunda kendileri cinayet işleyip, fırkasızları

katil olarak gösterdiklerini iddia ettiler. Bunun üzerine sözcü sakerdo konuşma hakkı istedi.

"Sayın Yargıç!" dedi "Bu fırkasızlar düpedüz iklezyayı ve biz sakerdoları yalancılıkla itham ediyorlar. Bu durumun devam etmesi dine zarar verir. Siz de biliyorsunuz ki sakerdoların yalan söylemesi haramdır. Sakerdolar asla yalan söylemezler."

"Haklısın!" dedi yargıç "Dava bitmiştir. Az sonra kararımı açıklayacağım!"

Yargıç ve heyeti kendi aralarında bir süre fısıldayarak konuştular. Bu sırada iklezya ve halk merakla bekliyordu. Bense gözlerimi şefkatle ne olduğundan bile habersiz biçimde korku içinde titreyen Ihlamar'ıma dikmiş sabırla bekliyordum.

Derken yargıç "Hüküm!" dedi ve herkes pür dikkat kesildi.

"Yüce Mahkeme kararını vermiştir. İki tutuklunun dinde fitne çıkartmak, dinden dönmek, díní bir emrin uygulanmasına engel olmak ve iki kişiyi öldürmek suçlarından taşlanarak idamına!..."

Halk büyük bir nida ile sevinç gösterisine başlarken yargıç yine elini kaldırıp "Daha bitmedi!" dedi ve devam etti.

"Kurban edilemeyen kızın henüz ölmeden ailesi ortadan kalktığı için kendisine kalan tüm mal varlığıyla beraber iklezyanın himayesine verilmesine!... Ancak kız çocuğu ailesinin günahı ile yüklü ve hâli tavrından akli yeteneği bozulmuş olarak göründüğünden, iklezya fıkhına göre malının kusursuz, bedeninin kusurlu sayılmasına!... Dolayısıyla kirli kız çocuğunun bedeninin iklezya himayesinden terkine karar verilmiştir. Tanrı'nın emrine karşı gelinemez."

Kızıma kavuşacağımı anlamıştım. Ama çıtımı çıkarmam her şeyi altüst edebilirdi. Halk kararı olgunlukla, iklezya ise memnuniyetle karşılarken karara tek tepki tutukluların birinden geldi.

"Siz adaletsiz ve şerefsizsiniz!" diye bağırdı "Sizin dininiz işte bu! Her suçu işleyip fırkasızların üzerine atmanız yetmezmiş gibi, sizin tanrınız malını size verip çocuğu sokağa mı atıyor?"

Derken muhafızlar tutukluyu ite kaka susturdu.

Cesetler gömülmek, tutuklular ise idam edilmek üzere Esirdüzü'ne götürülürken halk da onları arkadan takip etti. Geriye sadece, kimsenin umursamadığı ben ve kızım kaldık.

Yavaşça, bitkin hâlde bulunan Ihlamar'ımın yanına yaklaştım ve elini tutmak istedim. Onu olanca sevgimle sımsıkı sarmak istesem de Ihlamar korkuyla elini çekince onu ürkütmemek için yavaşça yanına oturdum.

"Ben sana hiçbir zarar vermeyeceğim Ihlamar." dedim "Benimle gel. Artık benim kızım ol. Seni ne pahasına olursa olsun korumaya Tanrı'nın şahitliğinde söz veriyorum."

Ihlamar bir süre düşündükten sonra "Kurdelem de yok!" diye atıldı "Çarşıya gidelim mi anne?"

Umutla gülümsedim. Yoksa kızım beni tanımış mıydı?

"Gideriz kızım!" dedim "Sen iste, cennete bile gideriz!"

Bunun üzerine Ihlamar gözlerime bakıp "Ama babam gelmesin!" diye mırıldandı.

Zavallı kızım tam olarak ne olup bittiğinin farkında bile değildi.

İçim sızlasa da "Baban da, abin de gelmeyecekler!" dedim.

***

Bizim hikâyemizin kaydı burada bitiyor ama gelecek nesiller için öğrendiğim tüm detayları aile ceridemize böylece kaydediyorum. Karartılmış gözlerimin önünde ölüm çığlıklarını duyduğum kocam ve oğlumdan dinlediklerimi de kendi bildiklerimi de böylece yazdım. Din adamlarımızın bize yalan söylediklerini anladığım anda ne kadar acı biçimde Tanrı adına aldatıldığımızı anladım ve o anda gerçek Tanrı'yla tanıştım. O merhametsiz değildi. Merhametsiz olan bizi bu hale getiren yalancılardı. O'nun dini tekti. Yaşadığımız dinin O'nun dini olup olmadığını ise biz hiç sorgulamamıştık! Bu gerçeği acı biçimde öğrenmiştim. Günahlarımın asıl bedeli buydu.

Beni öldüremediler. Çünkü aile ceridemizi onlara teslim etmedim ve ne kadar işkence ederlerse etsinler yerini söylemedim. Eğer bu okuduklarınızı ele geçirmiş olsalardı Esirdüzü'nden bir ölü kadını mezarından çıkarıp ben diye sergileyeceklerine beni de çoktan öldürmüş olurlardı. Bana verdikleri sözü tutmak zorunda kaldılar. Çünkü bu satırları ekleyene kadar cerideyi kimsenin aklına gelmeyecek bir yere saklamıştım. Esirdüzü'ndeki dilek ağacına!

Eğer başarabilirsek bu ceride, kızımla ve onun soyuyla birlikte gelecek nesillerden nasibi olanlara ulaşacaktır. Beceremezsek ölürüz. Ama yapabilirsek Gente'den[17] kaçacak,

[17] ***Gente:* (Latince gentem)** *Millet anlamına gelen kelime. Romanda* ***Gente*** *temsili şekilde bir ülkenin,* ***Genteli*** *ise o toplumun adı olarak kullanılmıştır.*

Şemlerin[18] ya da Maluların[19] ülkesinde hayatımıza devam edeceğiz. Son sözüm şu ki "Dininizi sadece Tanrı'ya özgüleyin. Gerçek kurtuluşun başka yolu yok."

---

18 ***Şem: (Latince sham)*** *Yalancı anlamına gelen kelime. Romanda hizipçilik ve ayrılık çıkarmış mezhebi farklı bir üçüncü kavmin adı olarak kullanılmıştır.*

19 ***Malu: (Latince malus)*** *Kötü anlamına gelen kelime. Romanda adı geçen "Malum"u atası olarak kabul eden, hizipçilik ve ayrılık çıkarmış, mezhebi farklı bir başka kavmin adı olarak kullanılmıştır.*

Birinci Cilt | Altıncı Bölüm

Tablet Simülasyonu

Canlı | Ben Bilinçli Okumalar

Söz çıktığında, Ihlamar'ın başına gelmiş olanlarla vicdanı acıyan Kaptio[20] sendeledi. Gözündeki neme âdeta öfke duydu ve "Saçma!" dedi "Tanrı'nın kızı mı olurmuş! Bu ne cahillik!"

Tanrı'nın varlığına ulaşmak değil, gerçeği bulmak üzere olduğuna inanmak istiyordu. Eğer Tanrı varsa da yoksa da bunu bilmek istiyordu. Ataları ne derse desin, ezbere inananlardan olmayı aptallık sayıyordu. Eğer Tanrı varsa bile O'nu bulmadan "O'na inandım" demeyi o Tanrı'ya yalan söylemek, O'na ihanet etmek sayıyordu. Kendi ırkı, kendi öz ataları bile olsa sözü akıl süzgecinden geçirmek istiyordu. Belki de gerçeğe ulaşma yolunda alacağı çok daha mesafe vardı.

Tereddütler içerisindeydi. Venya tarihi, bu kadar saçmalıkla dolu ve o tarihi yaşayanların çoğu bu kadar aptal olamazdı. Sadece kızları mı gömüyordu aptallar? İşte bugün bile kız ya da erkek çocuklarını ve birbirlerini Tanrı adına öyle acımasızca yerin dibine gömüyor, manen ve madden öldürüyorlardı ki! Eğer Tanrı buysa, o tanrı sadece birilerinin

---

[20] **Kaptio: (Latince captiosus)** *Akıllı, zeki, mantıklı anlamlarına gelen kelime. Romanda esas karakterlerden birinin adı olarak kullanılmıştır.*

yarattığı tanrı olurdu ve ona kulluk etmeye de gerek yoktu. Eğer değilse ya yoktu, ya da varsa O'nu kendisi bulup tanımalıydı.

"Eğer bir tanrı benden daha merhametsizse, o tanrı Tanrı olamaz!" dedi ve kodu kilit göstergesine girip üst kata çıktı. Ihlamar tabletini yerine bırakırken düşündü. Gente'deki insanlar din adına kandırılıyordu. Din adamları onları sömürüyordu. Eğer iddia edilen Tanrı bunu istiyorsa ne biçim bir merhametti bu!

Barınağında araştırmalarına devam eden Kaptio bu sefer aile ceridesinden bir tablet yerine her zaman olduğu gibi incelemek üzere, tarihi tabletlerden birini eline aldı. Bu kez üzerindeki tarihi okuduğunda alay edercesine gülümsedi. Yaklaşık bin küsur mevsimlikti. Ardından sistemi çalıştırarak kendi ben bilinci ile tablet bilincini bir kez daha birleştirdi. Kaptio yine, tableti yazan kişi gibi okuyordu onu…

***

Şimdiye kadar gördüklerimize göre, izlediğimiz insanların çoğu atalarını ve İbrahim'in sünnetini takip ettiklerini ileri sürdükleri bir dinin peşindeydiler. Çoğunluğu oldukça dindardı. Pek çoğu kendi geleneksel dinlerini uygulama peşinde, inançlı kimselerdi.

Halkın çoğu, Allah'ın her şeyin yaratıcısı olduğunu, ama bunun yanında bazı meleklerin, bazı eski peygamberlerin, bazı din adamlarının, kâhinlerin, hatta bazı gök cisimlerinin de hüküm koyucu ilahlık vasıflarının olduğuna ve ahiret günü onların kendilerine şefâat edeceklerine inanmış vaziyetteydiler. Din adına dinledikleri birçok aziz, ibadet adına yaptıkları birçok iş, Allah'ın kızlarının manevi varlığının simgeleri olduklarını iddia ederek önünde secde ettikleri ve kendilerini kurtaracaklarını umdukları Lat, Uzza ve Menat gibi putları vardı.

Etrafındaki insanlarca oldukça övülen ve güvenilen Ahmet isimli birisinin günün birinde onlara hâlihazırdaki inanışlarının yanlış olduğunu söylediğini işittik. Gerçek dinin, onların benimsediği din olmadığını, ihtilaf hâlinde oldukları diğer dinlerin kitaplarını elindekiyle denetlediğini, bu kapsamda onadığını, ama buna rağmen ihtilafa düşülen tüm hususlara dair kendisine Tanrı'dan yeni haberler geldiğini ileri sürüyordu. Üstelik Allah'tan başka hiç kimsenin şefâat etme gibi bir yetkisi yoktu ona göre.

Allah'ın elçisi olduğunu ileri süren bu kişinin inandırıcılığı hakkında ise türlü spekülasyonlar ileri sürülüyordu. Bu kapsamda Ahmet'in kendisine indirildiğini iddia ettiği kitaba göre durumun halkın inandığı gibi olup olmadığı tartışılıyordu. Bu yüzden biz de tereddütler yaşıyorduk.

Ahmet ve taraftarları yıllar süren türlü zorluklardan sonra toplumlarının yöneticisi durumuna gelmişti. İlk senelerde topraklarını terk etmek zorunda kaldıklarını, buna rağmen kendilerine inançları yüzünden çok çetin savaşlar açıldığını ve birçok kayıp verdiklerini biliyorduk. Tüm bu güçlüklere rağmen iddialarından vazgeçmemiş ve şimdi Ahmet'in aldığını ileri sürdüğü ayetleri insanlara okumaya ve anlatmaya her zamankinden daha çok vakit ayırabiliyorlardı.

Yine de henüz bu habere tafsilatıyla ulaşamamış insanlar da vardı. İşte o sırada izlediğimiz kuzeyli grup da bunlardan bir kısmıydı. Doğrusunu anlamak için toplanmış karar vermeye çalışıyorlardı.

Böylece biz de aldığımız haberin doğru olup olmadığını öğrenme şansını yakalamıştık. Duyduklarımızdan kafalarımız öyle karışmıştı ki dördümüz de bir an önce bu ruh hâlimizden kurtulmanın yolunu bulmak istiyorduk. Dillendirmesek de artık kendimizi atamız Ulu Albuz'un, Üstün Legatus'un, Aziz Emikus'un, Yüce İklezyanın ve hatta Tanrı'nın yolundan çıkmış birer

kâfir gibi hissediyorduk. Dünya'ya geldiğimizden beri Venya'dayken bildiğimiz dinin birçok uydurmadan oluştuğunu gün be gün anlıyorduk ama yine de emin olamıyorduk.

Eğer duyduklarımız doğruysa, bunu ilk ağızdan onamamız tarihimizin çok önemli bir dönüm noktasının bizzat şahitleri olacağımız anlamına gelirdi.

Takip ettiğimiz insanların içinden biri bu düşünceyi net bir biçimde dile getirdi ve yanındakilere "Hadi gidelim!" dedi "Gidelim de görelim şu resûlü, bakalım neyin nesiymiş!"

Gittiler de… Biz de aralarında olarak… Nereden bilebilirdik düşündüğümüzden çok daha ciddi bir tarihe şahitlik edeceğimizi!

Birinci Cilt | Yedinci Bölüm

Bekke Asileri

Canlı Ben Bilinci | Tablet Simülasyonu

Ahmet'in okuduğunu ürperircesine dinledik…

Nihâyet oradan çıkıp grubun içinden ayrıldık. Sessiz ve ıssız bir karanlığın içinde durup birbirimize döndük. Dördümüz de büyük şaşkınlıklar içinde ve ne yapacağımıza karar veremez hâlde birbirimize bakıyorduk. Daha da önemlisi birbirimize de güvenemez hâldeydik. Çünkü öğrendiklerimiz o kadar müthiş şeylerdi ki, daha önce bildiğimiz dinsel doğrularla neredeyse taban tabana çelişiyordu. Her birimiz diğerimizin bu gerçekleri fark edip etmediğine emin olamıyorduk. Nihâyet ben sözü aldım...

"*Benimle aynı şeyi mi düşünüyor, aynı korkuları mı paylaşıyorsunuz?*"

Bu soru onları da rahatlatmıştı.

"*Evet… Evet!*" *diye atıldılar.*

Tarifi mümkün olmayan olağandışı bir birlikteliğin parçasıydık artık. Birkaç kelamdan sonra birbirimizden emin olduk. Evet! Hepimiz de dinlediklerimizden sonra gerçeğe adım attığımızı görmüştük.

"*Şimdi bana müsaade.*" *dedi bir arkadaşımız ve az öteye çekilip dizleri üzerine çöktü. Ellerini yukarıya doğru kaldırıp*

boynunu aşağıya çevirdi. Bizim duymayacağımız biçimde bir şeyler mırıldandı ve ardından ağlayarak yere kapandı. Onu uzaktan izleyen diğer üçümüz de ardından benzer biçimde bir kenara çekilerek, doğru yolu bize gösteren Allah'a bizi seçtiği için, teşekkürler üzerine teşekkürler ettik.

Biraz sonra tekrar bir araya geldik. Hepimiz benzer endişeler içindeydik. Demek ki kendi toplumlarımız da şirkistan ülkeleri hâline getirilmişti! Şehitlik ise kendi firavunlarımızın oyuncağı hâline!

Bekke Dörtlüsü olarak biz bu topraklarda neredeyse iki yüz yıl geçirmiştik. Çok şeye tanık olmuştuk. Burada bir sene bizim hesabımıza göre 365 gün sürüyordu. Ama kendi ülkemizde böyle miydi? Venya'da bir yıl bir günden bile azdı. Kendi ülkemizde bir gün geçene kadar, burada hemen hemen 243 gün geçirebiliyorduk.

Ahmet'ten dinlediklerimizi tekrar tekrar birbirimize hatırlattık. Okunan kitabı her hatırlayışımızda aynı ifadeleri tekrar tekrar görmemize rağmen her seferinde yeni bir kitaba başlamış gibi hissediyorduk. Her seferinde daha önce görmediğimiz, anlamadığımız şeyleri anlamaya başlıyorduk.

Aldığımız notları bir daha ve bir daha okumaktan büyük haz alıyorduk. Ayetler giderek artan bir lezzet bırakırken, hâlimizi, durumumuzu açıkladığını hissetmemiz sürekli bizi müjdeler gibiydi. Artık aklımız karışmıyor, hatta kendimizi daha haklı ve daha aklıselim hissediyorduk. Hayata bakışımızda daha önce yaşama dair göremediğimiz, anlayamadığımız meseleleri derinlemesine anlamaya başlamıştık.

Hele ki şirkin, yani ortak koşmanın ne olduğunu anlamış olmamız bizi tarifi zor biçimde sevindiriyor ama bir o kadar da kendi toplumlarımız adına endişelendiriyordu. Kendi hakkımızda ise, imanı kaybetme ve günah işleyerek Allah'tan, onun

rızasından, onun verdiği bu iman hediyesinden uzaklaşma çekincelerimiz dışında bir çekincemiz kalmamış gibiydi.

Kendi toplumumuzun da burada yaşayanlar gibi mezhep mezhep, grup grup olduklarını ve bu şekliyle ne büyük bir yanılgıda olduklarını net biçimde anlamıştık.

Günlerce ayetleri konuşup tartıştık. Daha iyi anlayabilmek için âdeta yarıştık. Zamanın geçiyor oluşunu önemsemedik bile.

Sonra, Venya'da bize vasiyet bırakmış olduğu dinen kabul edilen Ulu Albuz hakkında iman sarsılmasına girdiğimiz günleri andık. Ahmet'in okuduğunu dinleyene kadar yaşadığımız sıkıntılı süreç, hiçbir şeyin anlamının kalmaması ve hatta cevapları kutsal kitaba ortak saydığımız sakerdo rivayet ve risalelerinde bulmak için oyalandığımızı hatırladık. Oysa onları, çağa bakan Kutsal Haberin tefsiri ve hissettiğimiz zamanın imanı kurtarma zamanı olduğunu anlamamız için bir şefâatçi zannediyorduk. Meğer gerçekler nasıl da örtülüyormuş... Din diyerek, Tanrı diyerek! Hatta tahkik-i iman diyerek bize tahkiksiz bir mukallitliği nasıl da dayatıyorlarmış bizim ağabey ve kutsal bildiğimiz ama gerçekte ortak koşan sakerdolar!

Bir ara bir âdemi daha izledik. Çünkü bize benzer bir arayış içinde olduğunu görmüştük. Adam ayetleri anlayamıyorum diye haykırıyordu önceleri. Hatta şüphe duymaya başlamışken meğer cevapların zaten o kitapta yazıyor olduğunu ve onu açıklayanın da bizzat kitabın kendisi olduğunu görmüştü. Dördümüz de kendi örnekliğimizi onda gördük. Her insan ve hatta şahit olduğumuz her olay bir şekilde idraklarımızı, anlayışlarımızı geliştiriyordu.

Daha önceden din diye bildiğimiz her şey altüst olmuştu. Öğrendikçe göğsümüz sevinçle çırpıyor, yolumuzu bir meşale gibi aydınlatan her bir ayeti okuyup anladıkça, içimiz titreye titreye şükrediyorduk.

Bir yönden korkuyorduk da! Acaba ne olacak şimdi diyorduk. Her okuduğumuz satır ve sabah akşam bunları yaşanılan hayat üzerinde fark etmemiz şükrümüzü artırıyor ama önümüzdeki döneme yönelik nasıl davranışlara gireceğimiz hususunda kâh ümitsizliğe kapılıyor, kâh mutluluğa gark oluyorduk.

En güzeli ise ailelerimiz ve çocuklarımız için o güne kadar yapmak isteyip de yapamadığımızı düşündüğümüz dinî yöneltmeler için aslında çok da bir şey kaybetmediğimiz ve hatta işimizin kolaylaşmış olduğunu görmemizdi. Tanrı'nın bize bazı şeyler için geçmişte fırsat vermemiş olmasının ne kadar büyük bir lütuf olduğunu düşünüyorduk zaman zaman. Tanrı istemedikçe kimsenin iman etmiş olamayacağını, kul istemedikçe de Tanrı'nın vermeyeceğini kesinkes anladık. O istemedikçe burnumuzun dibini bile göremeyeceğimiz gerçeği dağarcığımıza kazındı.

Ne Tanrı adını anarken ağladıklarımızın, ne huşu duyarak bulunduğumuz ayinsel ortamlar, ne o güne kadar yaptığımız ibadetler bizi böyle titretmemiş, kalplerimizi yerinden çıkacakmış gibi sevinç, heves ve şaşkınlık ifadeleri ile bir arada sarsmamıştı.

Kendi toplumlarımızda iken Tanrı'nın berisinde Tanrı elçilerini ve atalarımızı sürekli yüceltiyor olmamızın ne büyük bir hatanın delili olduğunu anlamıştık.

Buradaki insanların da her biri Allah'ı anlamak yerine kimisi İbrahim'i, kimisi Musa'yı, kimisi İsa'yı neredeyse Tanrı yerine koyuyor ve onların getirdikleri haberlere bakmaktansa o elçilerin kendilerini kutsuyorlardı. Üstelik her biri "Ben de sizin gibi bir beşerim, âdemim." dedikleri ve parmaklarıyla Allah'ın kitabını gösterip "Ona uyun." diye ikaz ettikleri hâlde kitabın dediklerine değil, onların parmaklarına bakıyorlar, onların getirdiği haberi okuyup uygulamaktansa birçok uydurma rivayeti din diye benimsiyorlardı. İnsanların çoğunda tam bir akıl tutulması vardı.

İçlerinden bir kısım cahillerin Ahmet'e olan aidiyet duyguları, Allah'a olan sevgilerini daha o yaşarken aşmıştı. Onun dediğini anlamaktansa onu kutsamaya kalkışıyorlardı. Kendisine kitap geldiği hâlde doğruyu anlayamıyorlardı. Kimisi Musa'nın denizi yarmasını, Nuh'un gemisini, İbrahim'in ateşte yanmaması gibi ayetleri dinledikçe, orada anlatılan öğüdü aramaktansa, okudukça Ahmet hakkında kıskançlık duyuyorlardı. Madem benim peygamberim de var, neden onun da böyle aksiyonu yüksek mucizeleri olmasın diyorlardı. Taraftar olmak doğruyu anlamaktan daha kıymetliydi imanı kıtlar için. Oysa kitapları hiçbir elçiyi birbirine üstün görmeyin, onlar arasında ayrım yapmayın diyordu.

Ama içlerinde doğruyu bulanlar mucize zannettikleri şeylerin kâinatın olağan ayetleri olduğunu fark ediyorlar, bu vesvese ya da şeytani aldatmaların tesirinden çıkıyorlar ve düşünce ufuklarındaki her şimşek çakışta sevinçlerinden okudukları kitabı öpüp, sonra Allah'a secde ediyorlardı. Kitabı anlayan ve sayıları çok da fazla olmayan hemen her mümin benzer bir süreçten geçiyordu.

İşte biz de aynı durumdaydık. Üzerimizden geleneksel anlamda ciddi bir yük kalktığını hissederken, aynı anda müthiş bir sorumluluğu en baştan yüklendiğimizi hissediyorduk.

Günün birinde Venya'ya dönme emrini aldık. Aslında biz dördümüz kitabın tamamlanmasına kadar kalmak istiyorduk. Ahmet hâlâ hayattaydı ve biz sonuna kadar indirilen her şeyi öğrenmek istiyorduk. Fakat eğer Yüce İklezya'nın "Dönün" emrine uymasaydık hem suç işlemiş olur, hem de bir daha ne zaman dönebileceğimizi kestiremezdik.

Venya'da geceler gündüzler mevsim hâlinde ve günler yıllardan uzunken, Dünya'nın zaman çizgisi ve yerçekimi bizi farklı etkiliyordu. Açıkçası bir yandan da bir an önce dönüp gerçekleri toplumumuza açıklamak için sabırsızlanıyorduk. Zâten kitaptan

dinlediğimiz kadarı da, gerçekleri görmemize ve doğru yolu anlamamıza yetmişti.

Zamanı geldi ve nihâyet ülkemize döndük. Uyarıcılar olarak herkese gerçeği anlatmaya ve doğru yola çağırmaya başladık. Ama işler umduğumuz gibi gitmedi.

Toplumumuzda öyleleri vardı ki, hiçbir ilmi olmaksızın ve yol gösterici ve aydınlatıcı bir kitaba dayanmaksızın Tanrı hakkında bizimle mücadele edip durdular. Onlara "Tanrı'nın indirdiğine uyun." dediğimizde hep benzer cevapları verdiler.

"Hayır, biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye uyarız."

Kimileri bizi anlasa da geçmişteki cahilliklerini örtebilmek uğruna ışığını söndürüp önündeki karanlığı aydınlatmaktan vazgeçerek çok daha ciddi bir cahilliğe kendilerini hapsettiler. Üstelik kibirleri yüzünden başkalarının ışığına da engel olmak için ellerinden geleni yaptılar. Doğruyu gördükleri hâlde "eski bildiklerinize uyun" diyen gururları, onları doğru bir şey yaptıklarına ikna etti.

Asıl fitne, haber alındıktan sonra başlıyordu. Aslında yanlışta birlik bütünlük hâlinde giden toplum, sadece onlara açık kanıtlar geldikten sonra daha da ayrılığa düşüyordu. Demek ki geçmişteki mezhepleşmelerde de aynı şey olmuştu. Çünkü gerçek işlerine gelmiyor, onu kabul etseler de kendi inandıkları gibi yorumlama yolunu seçiyorlardı. Gerçeğin değil, önceden doğru bildiklerini kitabına uydurmanın peşindeydiler. Bu da ister istemez bölünmeyi getiriyordu.

Oysa getirilen haberde "gerçek din sizin bildiğiniz gibi değil" deniyordu. Daha öncekilere de nasıl kitap verilmiş ve apaçık kanıtlar geldikten sonra ayrılığa düşmüşlerse, bu hata hatırlatılıyor ve onların da aynı hataya düşmesini istemiyordu Allah.

Bunun sebebi daha önceden inandıkları ve bir anlamda ilah edindikleri kutsallarıydı. Ama Tanrı'dan başka ilahlar edinen,

ilahlar edindiğinin farkında değildi. Farkında olsaydı zâten şirk koşmazlardı. Onlara göre yaşamaya alışmış, yalandan bir cennet kurmuşlardı kendilerine. Uyarıldıkları zaman "Biz onlara tapmıyoruz ki!" diyor ve "Sadece âlimlerimizin eserleriyle yol alıyoruz." diye kendilerini kandırıyorlardı.

Tüm mücadelemize rağmen Bekke'den gelen uyarıcılar olarak toplumumuzda rağbet görmedik. İş o kadar ileri gitti ki hakkımızda tutuklama kararı çıkarıldı. Dünya'dan getirdiğimiz kitaba dair ayet tabletlerinin hepsi imha edildi. Biz konuştuk, anlaştık ve Venya'da farklı bölgelere dağıldık.

Diğer üçü maalesef yakalandılar. En sonunda kurulan mahkemenin üçünü de idama mahkûm ettiğini ve sonunda toplumun gözü önünde ve halkın pek çoğunun sevinç çığlıkları arasında infaz edildiğini öğrendim. Bense gizlendim ve izlenim tabletlerimizi bize inanmış olan dört ayrı yere bıraktım.

İklezya muhafızları şimdi her yerde beni arıyorlar. Yakalarlarsa beni de ilahi mahkemeye çıkaracakları aşikâr. Bu dördüncü ve son izlenim tabletimdi. Şimdi yer değiştirmem lazım. Tanrı'ya, o tek olan Allah'a emanet olun.

***

Söz çıktığında Kaptio yine inanmadı. Çünkü inanırsa Tanrı'nın varlığına da inanması gerekecekti. Onların eski tarihlerde yaşamış farklı tip yalancılar olduğuna emindi. Her kimin kaydıysa bu, toplum hakkındaki iddiaları doğru da olsa, tanrı iddiası düpedüz bir yalandan ibaretti! Üstelik getirdiklerini iddia ettikleri kitabın yakıldığını söyleyerek yalanlarına kılıf uydurduklarını düşünüyordu. Çünkü iklezya kayıtlarında böyle bir olay yoktu. Evet sakerdolardan çok daha mantıklıydılar ama bu Gentelilerin doğru söylediklerine, hatta gerçekten var olup olmadıklarına dair kesin bir kanıt bulmadıkça, ne onlara ne de Tanrı'nın varlığına inanmak akıl işiydi!

Birinci Cilt | Sekizinci Bölüm

Firar

Canlı | Gente

İklezya bekçisinin gösterdiği istikamet yükselme koridoruydu. Fidelis ve Etika el ele tutuşmuş olanca hızlarıyla koşuyorlardı. Bekçiler farkına varana kadar kendilerini yükselme koridorunun içine bıraktılar ve aşağıya doğru kontrollü düşmeye geçtiler. Normal şartlarda artırılmış olan manyetik anti çekim nedeniyle bu kadar hızlı inmeleri mümkün değildi. Birisi levye ayarlarını bozmuş olmalıydı!

İşte tam bu sırada Yüce Sakerdo'nun boşadığı eski karısının tek tek levyeden levyeye koşup çekimi tersine yönlendirdiği görüldü. Bunu fark eden muhafızlardan biri koşarak onu yakaladı. Stella'nın gücü kurtulmaya yetmiyordu.

Bu esnada Etika ve Fidelis neredeyse yükselme koridorunun dibine inmek üzereydiler. Geçidi aştıkları anda yer altı şehrine girecekler ve saklanmak için daha kolay hareket edebileceklerdi. Geçide çok az bir mesafe kala birdenbire çekim sıfırlandı. Düşme ve yükselme çekiminin dengeye geldiği o anda boşlukta asılı kaldılar. Çünkü yukarıdaki yükselme levyelerinin yönü müdâhâle eden görevliler tarafından hemen değiştirilmişti. Eğer acele etmezlerse süratle tekrar yukarıya fırlatılabilirlerdi.

Var güçlerini kullanarak akıntının tersine yüzen balıklar

gibi geçide ulaşmaya çalışıyorlardı. Geçidi geçip düzleme ulaştıkları anda daha kolay kaçabileceklerdi.

Nihâyet Fidelis geçidin köşesini bir eliyle ulaşıp tuttu. Diğer elinde ise Etika'nın eli vardı. Etika âdeta havada uçuşan ve üzerindeki kıyafetlerin renkleri nedeniyle parıl parıl parlayan bir sancak gibiydi. Ancak kıyafetin ağırlığı nedeniyle Fidelis çok zorlanıyordu. Etika'yı kendisine doğru çekmeye çalıştıkça köşebendi tutan diğer eli de tuttuğu yerden oynuyordu.

Gücü tükendiği anda bile Etika'nın elini bırakmadı… Ama diğer eli gücünü yitirip köşebentten ayrıldı. Yeniden istemsizce yukarıya doğru yükselmeye başladılar.

Bütün kaçış planı alt üst olmuş, başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Etika ve Fidelis el ele yükselirken birbirlerine doğru hüzünle baktılar. Bütün ümitleri sona ermiş olmaları yetmezmiş gibi, yaptıklarından ötürü şimdi ilahi mahkemeye çıkarılmaları da kaçınılmaz görünüyordu.

Yukarıdaki iklezya bekçileri, yavaş yavaş koridorun dibinden kendilerine doğru yükselen çifte bakarken, yakalama görevlerini başarmış olmanın gurur ifadesi yüzlerine yansıyacak biçimde rahatlamış ve irite edici biçimde gülüyorlardı.

Fidelis yükselirken, Etika'ya doğru kendini çekti ve tüm şefkatiyle ona sarıldı. Kulağına doğru eğilip "Başaramadım! Beni affet!" diye mırıldandı.

Etika ise önüne doğru düşen perçeminin arasından parlayan güzel çakır gözleri ile ona sevgiyle baktı. Tam cevap verecekti ki bir çığlık attı! Çünkü çekim aniden yine tersine dönmüş tekrar aşağıya düşmeye başlamışlardı!

İklezya bekçileri duruma şaşırıp ne olduğunu anlamaya

çalışırken, Stella'nın kurtulmuş ve bu kez ana çekim levyesinin başında olduğunu gördüler. Ona en yakın olan gösteri muhafızlarından biri onu tekrar arkadan kavrayarak yakalamaya çalıştı. Stella onu geriye itince muhafız yere düştü. Bu hâliyle öfkeye kapılan asker, kadını durdurmanın mümkün olmadığını anlayınca inisiyatif kullanıp yere düşmüş olan antika mızrağını eline aldı ve kadına doğru fırlattı!

Bu sırada Etika ile Fidelis ise artık geçidi aşmış, yükselme koridorundan zemine geçmişti. Artık yeraltında, Gente şehrinin sokakları arasındaydılar. Halkın büyük kısmı kubbe kemerlerinde olduğu için sokaklar boş sayılırdı. Meraklı gözlerle koşan gençlere bakan üç beş ihtiyardan başka kimse yoktu.

Yorulmaya aldırmadan koşmaya, sokaktan sokağa girmeye devam ettiler. Ama bu esnada şehrin içinde görevli iklezya muhafızları da haber almış ve onları köşe bucak aramaya başlamışlardı.

Bir köşe başında durduklarında Etika "Daha gelmedik mi Fidelis? Gücüm kalmadı artık." dedi.

Fidelis "Az kaldı." dedi "Şu izleme kameralarının dışına çıkalım. Onları aldatmamız lazım, yoksa bizi yakalarlar."

"Nereden gideceğiz?" diye sordu Etika.

"Kontrolsüz bölgeye girince yönümüzü değiştireceğiz. Çok geçmeden Tulumba Merkezi'ne varırız. Biraz daha dayan!"

Bir gayretle tekrar koşmaya devam ettiler. Nihâyet bomboş bir sokağa girdiler ve durdular. Fidelis sağına soluna bakıp "Galiba yanlış sokağa girdik. Burası çıkmaz!" dedi.

Hatalarını fark edince sokaktan hemen geri döndüler ama az ötede onları aramakta olan iklezya muhafızlarının seslerini işittiler. Kapana kısılmışlardı. Riske girip onlara en yakın barınağın kapısını yumruklamaya başladılar…

Birinci Cilt | Dokuzuncu Bölüm

Tabletteki Görüm

Tanık Bilinci | Tablet Simülasyonu

Kaptio, Gentelilerin Tanrı'nın vahyi olarak bildikleri kutsal kitabın kopya tabletlerinden birini eline aldı. Kutsal Haber adlı tabletin vahiy alış bölümünü, kendi bilincine kilitlemeye uğraştı. Elçi Legatus'un bilinciyle kendisi olarak okuyacaktı tableti. Ama "ben" diyemedi bir türlü, geçici bilinci ben dilini kullanmaya yanaşmak bile istemedi… Derken tanık bilincine kilitlendi.

***

Bir yetime üç kuruşu gönülsüzce verip sonra da başına kakıp onu bir köle gibi çalıştıran adama isyan etmişti. Adamsa onu Tanrı'nın Vekilleri ile savuşturmuş, bunu isteyenin onlar olduğunu ileri sürmüştü. Merhameti, o küçük çocuğu ağır püskürük tuğlaları taşımasından alıkoymaya yetmemişti. Üstelik karın bile doyuramayan, bir çeyreklik Venya parası için! Verilen cevap içine sinmiş de değildi. Ama eğer ilahlarsa isteyen, ne diyebilirdi ki!

O geceleyin yere bir daha kalkmayacakmış gibi kapaklanıp, için için ağlayarak yöneldi Tanrı'ya.

"*Bana…*" *dedi* "*Bana öyle bir sebep göster ki bu adaletsizliği, bu kötülüğü isteyenin sen olup olmadığını anlayayım. Her isteyenin istediği hükmü Sen'den saydığı bu dine, benim hiçbir*

güvenim kalmadı artık! Ne olur bana yardım et! İçimdeki isyan beni bitiriyor. Sana isyan etmek istemiyorum."

Nihâyet kalktı. Bir cevap, bir işaret beklemesi boşuna diye düşündü. Tanrı onunla konuşacak değildi ya! Neyse ki ilahlar böyle istemişse Tanrı da öyle istemiştir diye düşündü. "Eğer bir yetim, Tanrı'nın umrunda değilse, benim neden umrumda olsun" diye bir fısıltı geçti içinden! Demek ki doğru olan vekil ilahların kararlarıydı! Ama ertesi akşam yerlere kapanmış, bir kez daha dua ederken başına gelecekler, vicdanını tekrar su yüzüne çıkaracaktı. Hem de geri dönülmezcesine...

***

Böyle bir durumda kalbi yerinden çıkmalıydı. Oysa âdeta durmuş gibi, tek bir tık bile vurmuyordu. Korkusunu en uçta hissediyor ama vücudu bundan bihaber gibiydi. Gördüklerini capcanlı görüyor, çınlatırcasına duyuyor, en zinde olarak hissediyordu bir tık öteye gidemeyen zamanı. Bildiği gerçeklikten farklı gibiydi. Ama gördüğü hiçbir rüyaya da benzemiyordu. Masumca titreyen sesiyle mırıldandı.

"Şu an!" dedi "Şu an uykuda mıyım?"

"Dene gör!" dendi.

Durdu. Düşündü. Bir şey yapabilir, bunu anlayabilir miydi?

Secdeden yavaşça kalktı ve öteki odaya doğru geçti. Karısı oradaydı. Uyuyordu. Elini uzatıp sarsmaya çalıştı. Sarsılansa sadece kendi elleri oldu. Tekrar denedi. Her müdâhâlesi bir sis bulutunun içinden geçiyordu sanki. Onu tüm benliği ile hissediyor ama ona dokunamıyordu. Doğrulup döndü.

"Dokunamıyorum. Onu uyandıramıyorum." dedi.

"Kendisi uyanmak istemeyeni sen uyandıramazsın!" diye o sesi işitti yine.

"O hâlde bu bir rüya ve uykuda olan ben olmalıyım." dedi.

"Hayır! Uykuda olan onlar. Sen de daha önce uykudaydın ama şimdi uyanmaktasın!"

"O hâlde neden?" diye sordu isyanla "Neden müdâhâlelerim yetersiz kalıyor?"

"Sen ne kadar istesen de, uykuda olanı o uyanmak istemedikçe uyandıramazsın!" dedi ses yine.

Gözlerini yere çevirdi. Ne diyeceğini bilemedi bir süre. Sonra döndü. Ve sordu.

"Sen kimsin? Benden ne istiyorsun?"

Bu soruyla birlikte karşıdaki ses şiddetlice yanıtladı.

"Önce sen kimsin, onu söyle! Önce sen kim olduğunu hatırla. Önce sen nereden geliyor ve nereye gidiyordun, onu bil."

Korkuyu iliklerine kadar hissetti. Gecenin bir kısmı olmasına rağmen ortalık apaydınlık oldu.

"Be… Ben… Ben benim. Adım sanım belli bir adamım. İşte burada Tanrı'ya yakaran bir kulum sadece."

İyice yaklaştı. Gözünün gördüğünü kalbi yalanlamadı. Orada bir akış vardı, gerçeğin zerresine inen ve kâinatın çeperine kadar çıkan... Ses ve görüntü birleşti.

"Kime yakarıyorsun? Söyle." dedi.

Âdeta dili tutulmuştu… Cevap veremiyordu. Tuhaf bir korku, masum bir merakla birleşir gibiydi. Ses tekrar gürledi.

"Bak şuraya!" dedi, az ötede yere kapanmışı işaret ederek.

Baktığı yerde kendisi vardı. Yere kapaklanmış ve karşısında üç simge! Bu nasıl olabilirdi! O burada onunla konuşurken, kendi bedeni ötede secdeye kapanmış! Gözü varlığının üzerine

döndü. Aynısıydı belki. Ama parmağını kendine çevirdiğinde kendi üzerine de dokunamadı.

"*Bu nasıl olabilir! Bu rüya!*" *diye haykırdı.*

"*Hayır!*" *dedi* "*Gözün keskinleşti, aklın hızlandı. Bedenin senin hızına ulaşamaz. Öyle hızlısın ki, ne diğerleri ne de kendi bedenin seni görmeye yetişebilir. Senin gördüğünü de göremezler. Görenle görmeyen, bilenle bilmeyen bir olabilir mi?*"

Ağladı ağlayacaktı âdeta. Ama gözyaşı bedenden düşebilirdi ancak.

"*Sen kimsin? Sen kimsin? Kimin adına konuşuyorsun? Yoksa sen İlah Bona*[21] *mısın?*"

Karşıdan cevap gelmeyince tereddütle devam etti.

"*Eğer oysan söyle. Ne olur söyle! Bana yardım et. Yol göster.*" *diye peş peşe sıraladı.*

Bu kez derhâl cevap geldi.

"*En koruyucu, en gözetici, en merhametli olan Tanrı'nın adına buradayım.*"

"*Olamaz!*" *diye geçirdi içinden. Bu nasıl olur ki din kitap bilmez, cahil birine mi elçi gönderir Yaratan!*

"*Sen!*" *dedi* "*Sen yoksa Aziz Puer*[22] *misin? Ya da Mulier*[23] *mi?*"

Ses gürledi…

---

[21] **Bona: (Latince bona)** *Mal, varlık, para anlamına gelen kelime. Romanda mal mülk sahipliği ile Tanrı'ya vekil olma inancını temsil eden bir put ismi olarak kullanılmıştır.*

[22] **Puer (Latince puer)** *Evlat, aile, hizmetli, çocuk anlamlarına gelen kelime. Romanda eski âlimlerin Tanrı'ya vekilliği inancını temsil eden bir put ismi olarak kullanılmıştır.*

[23] **Mulier (Latince mulier)** *Kadın, doğurgan, dişi anlamlarına gelen kelime. Romanda çokluğun Tanrı'ya vekilliği inancını temsil eden bir put ismi olarak kullanılmıştır.*

"Şu geceyi aydınlık kılabilir mi o saydıkların? Uyandırabilir mi şu uyandıramadığın kadını? Gösterebilir mi sana gerçeği?"

Herkesin ilahlarını nasıl kötüleyebilirdi böyle! Nasıl bir cesaretle dil uzatabilirdi onlara! Bu olsa olsa, Malum[24] *olurdu! Dayanamadı, bağırdı.*

"Malum'sun sen! Malum'sun değil mi? Sen o kötü olansın! Başka kim dil uzatır Tanrı'nın vekillerine! Onlar Tanrı'nın vekilleri ve âlimleriyken sen de kim oluyorsun!"

Tüm bunları haykırırken içindeki sorular alevleniyor, ama bastırmayı seçiyordu. Sert durmalı, dikilmeliydi Malum'a karşı! Eğer Malum idiyse tabi!

"Hiç düşündünüz mü?" diye sordu "Hiç düşündünüz mü Puer'i Mulier'i ve üçüncüsü olan şu Bona'yı? Siz kendi işiniz için bile zorda kalmadıktan sonra kimseyi vekil etmezsiniz de, hiç düşündünüz mü Tanrı'nın vekilleri diye neden övdüğünüzü şunları? Her şeyin hâkimi olan Tanrı, zorda kalmış gibi neden vekil edinsin? Hiç düşünmediniz mi bu tutarsızlığınızı? O elçilerini bile size vekil bırakmamışken!"

Her sözde sarsılıyordu. Her sözde beynine bir yumruk yemiş gibi hissediyordu. Her sözde bir balta, doğru zannettiği bir inancının boynuna vurulur gibiydi. Hakikaten hiç düşünmemişti. Belki de düşünmek istemiş ama hep bastırmıştı bu soruları. Kendine bile yakıştırmadığını nasıl Tanrı'ya yakıştırıyordu ki!

Bir an sonra fısıltı geri döndü. "Bu Malum'dur" dedi. Bu Malum'dur ve aklımı karıştırıyor benim! Sert çıktı bu sefer. Dindarca korudu ilahlarını.

---

24 **Malum: (Latince malum)** *Şeytan, kötü, kötülük, (ing) devil, evil, wrong anlamlarına gelen kelime. Romanda Tanrı'nın vahyettiğinin aksini vahyeden "bilinen kötü ruh" anlamında kullanılmıştır.*

“Onlar merhametlidir. Onlardır bizi Tanrı’ya ulaştıracak olanlar. Onlar aracılığıyla konuşuruz Tanrı’yla. Senin gibi bir Malum’la değil!”

Ses anlayışla kalbe yöneldi…

“Şunlar mı size merhamet edecek?” diye sordu “Bunlar sizin ve atalarınızın uydurduğu boş isimlerdir. Tanrı onlara hiçbir yetki vermemiş, haklarında hiçbir delil indirmemiştir. O çoğunluğa uyma. Onlar sadece zanlarının ve kuruntularının peşinde gidiyorlar. Onlar size merhamet edemez. En merhametli olan, en koruyucu olan, Tek ilah olan Tanrı’dır.”

Ensesine bir kürek sırtı ile vurulmuş gibi sarsıldı. Ama aidiyet duygusu ve alışkanlıkları teslim olmasına engeldi. Önceden bildiklerine, duyduklarına tamamen tersti. Karşı çıktı yine.

“Elbette Tanrı’dır. Ama sen yalan söylüyor, aklımı bulandırmaya çalışıyorsun. Benim karnım bunlara tok. O senin küfrettiklerinin merhameti olmadan nasıl affeder Tanrı günahlarımızı! Onlar bizi korumazsa nasıl kurtuluruz Tanrı’nın azabından! Onlar kutsanmıştır. Onlar Tanrı’nın övülmüş vekilleridir. O vekillere Tanrı’nın değil bizim ihtiyacımız var. Üstelik onlar bizim gibi lekeli de değildirler.”

Bir yıldırım akımı savurur gibi oldu barınağın içini. İçeride, dışarıyı hissediyordu sanki. İki kanatla tokatlar gibiydi binde bir gördüğü gökyüzünü esen rüzgâr. Ses yükseldi.

“Hem Tanrı en merhametlidir diyorsun, hem de o Tanrı’dan korunmak için şu boş ilahlarının merhametine sığınıyorsun. En merhametli olan Tanrı’ysa, bunlara ne ihtiyacın var? Yok, eğer bunlar daha merhametliyse, Tanrı mı merhameti daha az olan? Merhametin sahibi varken, vesile ettiklerinin ne önemi var? Direkt dayansan Tanrı’ya olmaz mı? Neden övüp duruyorsun

onları? Övgüye layık olan Tanrı değil mi? Bütün övgülerin sahibi, o övgü sözcüklerinin de sahibi değil mi?"

"Ama onlar şefaatçimizdir bizim. Tanrımız değil!" diye direndi.

"Şunlardan mı şefaat bekliyorsunuz? Tanrı sana ceza vermeye hükmedecek de bunlar mı kurtaracak seni? Bırak bunları, adını getirebileceğin hangi en iyi varlık Tanrı'dan daha merhametli olabilir! Hiç mi düşünmediniz? Din gününün sahibi Tanrı değil mi? Kim onun makamında, O'ndan daha yetki sahibi olabilir!"

Albuz muydu, Malum mu? Doğrucu muydu yalancı mı? Dili ile kabul edemiyor, ama vicdanı "İşte doğruyu bulmak üzeresin, dinle ve karşı çıkmadan önce iyi düşün." diyordu.

O da düşünüyor, işin içinden çıkmaya çabalıyordu. Her an daha bir aydınlanır gibi hissediyordu. Galiba haklıydı. Yıllardır kalbinde biriken ama su yüzüne çıkarmadığı soruların cevabı âdeta bir bir cevaplanıyordu.

"Gönülsüzce verenin tutarsızlığını da mı görmedin? O yetim için mi ona bunu reva gördüler! Ya sen! Tanrı senin kalbine merhamet koymamış mıydı ki, sen de yüz çevirdin!"

İşte bu söz âdeta kalbinden hançerlemişti. Çünkü söz vicdanını sızlatmış, kalbindeki merhamete dokunmuştu.

O ses devam etti…

"Neden tek bir Tanrı'ya kulluk ederken, diğerlerine de Tanrı gibi sunular sunuyorlar? Sunaklarda suları boşa akıtıyorlar? Tanrı'nın, kendi yarattığı suya ihtiyacı mı var? Taşların önünde akan kan ne için akıyor? Yemeyen fakir, aç ve susuz dururken, sizin nasıl bir tanrınız var ki, sizin gibi bir midesi olacak ve kendi yarattığı gıdayla ve suyla onu doyuracak! Bu ilahlarınız, o Tek olan Tanrı olabilir mi? Hiç mi düşünmediniz! Eğer

sunaklarda Tanrı'ya sunu sunacaksanız o yoksula vermeniz gerekmez miydi?"

"*İnandım, inandım!" diye bir çığlık attı ve ağlayarak kapandı önünde.*

"*Bana değil!" dedi "O'na! Sadece O'na! Alnından çok alnının içindekiyle..."*

"*Anladım." dedi "Onunla tatmin oldum. Pişmanım... Pişmanım… Beni seçene şükürler olsun."*

Bir süre sonra iç titremesi kesildi. Kalbi huzur buldu.

Ya şimdi ne olacaktı!

"*Peki, dönüşümde nasıl emin olacağım?" diye sordu.*

"*Olamazsın! İnandım demekle olunur mu hiç! Daha yeni başladın." dedi ve devam etti.*

"*Denenip de olacaksın! Şimdi ufka bak, neler göreceksin! Sonra kalkıp uyaracaksın! Yerde ve gökte Tanrı'ya teslim olmanıza vesile nice mucizeler varken yanlarından geçip gidenler gibi olma. Kirlerini temizle. Gör onları. Gör gerçeği. Ve tatbik et hayatına."*

***

Söz çıktığında yine "Hayır!" dedi Kaptio "Bu da olmadı!" Tanrı var olsaydı direkt de muhatap olabilirdi! Sadece haberci olduğunu iddia edene değil, Kaptio'nun kendisine de açılmış sahifeler olmalıydı! Neticede içinde kasıtlı kasıtsız yanlışlar, hatalar, hayaller ve kuruntular olabilirdi. Diğerlerinden farklı ve bulanık bir anlatım olması, inandırıcılığını da kaybettiriyordu. Ben bilincine bile girmemişti tablet. Ata sakerdolar da, Albuz da, Emikus da, şu görümlerin sahibi Elçi Legatus da kesinlikle yalancıydı!

Birinci Cilt | Onuncu Bölüm

Küçük Etika

Geçmiş Perdesi | Gente

Etika babasının tek çocuğu ve gözünün nuruydu. Ülkenin en parlak mimarlarından olan babası, Yüce İklezyanın etrafına kubbe ve kemerlerini tasarlayan kişiydi. Annesini doğumunda kaybetmesine rağmen babası onun yokluğunu kızına hissettirmeyecek kadar şefkatle ve ilgiyle yetiştirmişti onu. Etika küçük yaşına rağmen akranlarından daha zeki ve öğrenmeye yatkın bir kızdı. Onun her türlü hizmetine amade bakıcılar ve hizmetçiler etrafında pervane olurken, o daha çok bilme ve öğrenme peşindeydi. Küçük yaşıyla nispet kurulamayacak kadar ileri bir eğitime kucak açan Etika, işte o gün de arkeoloji öğretmeninden ders alıyordu.

“Etika, elbette birçok tarihi doküman var. Ama tarih farklı kaynaklardan farklı biçimde anlatılıyor. En doğrusunun ne olduğunu bulmak için delilli bir tarih üretilmelidir. İşte o delillerden biri de arkeolojik kalıntılardır. Onları doğru okuyabilirsek yalan söyleyen tarihi gerçek tarihe çevirebiliriz.”

Etika “Boynuz Seddi demiştiniz hocam. Onu kimler yaptı?” diye sordu.

“Boynuz seddini inşa eden kişi hakkında da çeşitli rivayetler var Etika. Bu rivayetleri bilmek, bilinmeyenleri olan

bir denklemde değişkenlere ad vermek gibidir. İlla ki bu olmuştur dersek, yeni bir rivayet daha duyduğumuzda tutarsızlığa düşeriz. Deneme yanılmayla x'in ne olduğunu bulmaksa zaman israfıdır. Ama arkeolojik bir sabit bulursak geçersiz olasılıkları eleriz ve formül üretir hale geliriz."

Etika atıldı.

"Boynuz seddinin ötesindeki yabancılardan olamaz mı hocam?"

Arkeoloji hocası yabancı kelimesine takılmıştı.

"Genteliler olarak biz, Malu'lara ve Şem'lere yabancı demeyiz. Onlar da bizim gibidirler. Biz Gentelilerde yabancı dendiğinde âdemler anlaşılır. Bilimsel verilere göre Venya, yüzeyi bu hale gelmeden önce her yerde suyun bulunduğu ve bol ürünün yetiştiği bir cennetti. O zamanlarda Venya halkının bir arada yaşayan tek bir ülke olduğuna, şimdiki gibi yer altındaki barınaklarda değil yeryüzünde yaşadıklarına dair birçok deliller vardır. Ömürlerinin on binlerce senelere uzayacak kadar uzun olduğu, Venya'nın giderek ısındığı dönemlerde yeni yaşam alanları bulunamadığı için yeraltına çekildiğimiz ve böylece gelişen şartlarla yaşam sürelerimizin azaldığını kabul ediyoruz."

"Hocam!" dedi Etika "Biz koskoca gezegenin çok çok küçük bir bölümünde ve genellikle yer altında yaşıyoruz. Bu hale gelmemizin esas nedeni küresel ısınma mı yoksa başka bir sebep var mı?"

"Aslında kötülük paralel yürüdü Etika. Venya halkının tamamının tek bir millet olarak yaşadığı dönemlerin sonuna doğru çok büyük ilerlemeler oldu. Hızlı bir biçimde giderek artan uygarlık düzeyi, neredeyse sınırsız olan kaynaklar üzerinde daha fazla kavgaya sebep olmaya başladı."

"Hocam kötülük neden bitmedi?"

"Tarihten edindiğimiz bilgilere göre aynı dönemde Venya halkı Malular ve Şemler olarak ikiye ayrıldılar. Yani Genteliler çok eskilerde diğer o iki toplumla birlikte yaşıyorlardı. Tüm ilkelliklerine rağmen bir arada yaşayan halk, din üzerinde bölünmeye uğradı. Bugüne göre yine de yabani bir hayat yaşayan ve birbirleri ile sürekli savaşan iki toplum oldular. O günkü Genteliler de bir kısmı Malu bir kısmı ise Şem kökenli olarak onlardan birileri olarak yaşarlardı. Ancak içlerinden çıkan bir azınlık dinde bir başka anlayış ileri sürmeye başlamış ve bu anlayış hem Malu hem de Şem halkları içerisinde sapkınlık olarak nitelendirilmiş."

"Bunlar kesin bilgi mi?"

"Değil aslında. Efsaneye göre işte! Bu boynuzlu seddin arkasında yaşayan halklar her ne kadar birbirleriyle büyük savaşlar yaşamış olsalar da yeni ortaya çıkan dine karşı organize hareket etmişler. O zamanlar orada herhangi bir set olmadığı ve doğu ile batıyı birbirine bağlayan tek geçidin bu iki dağın arasındaki dar vadi olduğu söylenir. Çok büyük işkenceler ve zalimliklerle bunalan küçük azınlık, bir gece birleşip ülkeyi bu vadi yoluyla gizlice terk etmiş. Seddin bu tarafında yeni bir düzen kurup yaşamaya başladıktan bir süre sonra Şem'lerle saldırmazlık anlaşması imzalanmış. Buna rağmen küçük gruplar zaman zaman Gente ülkesine sızarak hırsızlık ve talan yapmışlar."

"Ya Malular?"

"Malular hiçbir anlaşmaya ve barışa yanaşmamış ve eski yabaniliklerinde ve laf anlamazlıklarında devam ederek sık sık ordular toplayıp hem Şemlere hem de Genteliler'in üzerlerine saldırmışlar. Görünürde sebep her ne kadar din gibi görünse de arkeolojik veriler nedenin daha çok ekonomik

olduğunu gösteriyor. Din belki de halkı kendi politikalarına yandaş hale getirmek ve böylece güç sağlamak üzere sadece araç olarak kullanılmış. Çünkü tepelerin ardındaki topraklar giderek çoraklaşmaya başlarken Genteliler'in yeni yerleştiği saha çok daha verimliymiş."

"Yani bu durumda dinin tarihe yalan söyletmek için kullanıldığını anlıyoruz, öyle mi?"

"Evet. Dinin hayata tatbik edilmesinden çok, içeriğine önem atfedilmeden tarihi gerçekleri örtmek için kullanıldığı ortaya çıkıyor. Bu da kendi dinini diğerlerine dayatmayı getirmiş. Zamanla zulümler dayanılmaz bir hâl almış. Üstelik Genteliler'den de bozgunculuğa ve eski dinlerine dönmeye başlayanlar olmuş. Zamanla da çoğunluğu ele geçirip hükmetmeye başlamışlar. Bazı Genteliler mallarına el konulmak için kendi toplumlarında kirli ilan edilerek, hem kendi ülkelerinde aşağılanır olmuş hem de evsiz barksız kalmışlar. Böyle olunca da Malu ve Şem ülkelerine kaçmakta bulmuşlar çareyi. Sürekli saldırılara maruz kalmaktan ve karışıklıklardan bıkıldığı bir dönemde ortaya işte o adam çıkmış. Etrafına birçok taraftar toplayarak seddi inşa etmiş."

"Hocam!" dedi Etika "Diğer öğretmenlerim sizin gibi düşünmüyor."

Adam başını kaşıdı ve ardından gözlerini Etika'nın gözlerine odakladı.

"Biliyorum!" dedi "Ama sana güveniyorum. Sen yaşına oranla düşünce ufku çok geniş bir kızsın. Benim geleneksel tarih ve konular dışına çıkarak bunları sana anlattığımı herkesin bilmemesi iyi olur."

Etika "Merak etmeyin hocam." dedi "Ben de size güveniyorum."

Ders devam ederken kapı çaldı. Hizmetçilerden biri kapıyı açtığında karşısında bir sakerdo görünce saygıyla eğildi. Göz ucuyla kapıya doğru bakan Etika onunla göz göze gelince sakerdo da ona tebessüm etti ve yanına doğru yaklaştı. Bu sırada arkeoloji öğretmeni de ayağa kalkmış ve saygı ile eğilmiş durumdaydı. Etika ise bu saatte evlerine bir sakerdo gelmesine anlam veremeyerek şaşkınca bakıyordu.

Adam, küçük Etika'nın karşısına geçip çömeldi ve bir eliyle Etika'nın saçını okşarken, onu karşılayan hizmetçiye "Eşyalarını hazırlayın." dedi.

Ardından Etika'ya dönerek "Sen akıllı bir kızsın." diye övdü.

Etika teşekkür edermiş gibi gülümseyince adam devam etti.

"Baban bize senden, hep çok güçlü bir kızım var diye bahseder. Biz de öyle olduğuna eminiz."

Etika "Sizi babam mı gönderdi?" diye sordu.

"Öyle sayılır." dedi sakerdo "Şimdi benimle kubbe kemerlerine gelmek ister misin?"

"Babam da orada mı?" diye sordu bu kez Etika.

Bir an ne cevap vereceğine karar veremeyen adam, sonra toparlayıp "O da gelecek!" diye mırıldandı.

Kısa bir süre sonra Etika ve görevli sakerdo kemerlere doğru yükseliyor durumdaydılar.

Yukarı çıktıklarında ise Etika'yı kötü bir sürpriz bekliyordu.

Babası orada yoktu. Hiç gelemezdi de! Çünkü kısa bir süre sonra kemerlerdeki bir boşluğun kapatılması esnasında

çıkan bir kazada hayâtını kaybetmiş olduğunu öğrenmiş olacaktı. Gente kanunlarına göre de, ailesi erkeksiz kalan bir çocuk, miras aldığı tüm mal varlığıyla birlikte iklezyanın himayesi altına alınıyordu.

O günden sonra Etika iklezya kadınları tarafından büyütülecekti. Ya iklezyada hayatının sonuna kadar hizmetçi olarak devam edecek ya da uygun görülen bir sakerdo ile evlendirilerek kutsanacaktı.

Birinci Cilt | On Birinci Bölüm

Sıfırdan Önce

Söz Bilinci | Tablet Simülasyonu

Sıfırdan önceydi. Ama eksi de eksik de değildi. Hatta eksiyi artıyı içine alan bir hep bile denilebilirdi. Biz yoktuk. Yazılana kadar var olmayan, ama olasılıklarda var olan bir şeydik. Zaman neydi, ne değildi, önemli değildi. Hiçlik ve heplik bize aynı şeylerdi.

Ne sorumluyduk, ne sorumsuz. Ne yüklü ne de yüksüz. O kadar yalnız, o kadar yalnızdık ki yanımızda kendimiz bile yoktuk. Ne olmadığımıza üzülüyor ne de olma ihtimalimize seviniyorduk. Bir ilhamdık belki, ya da bir vahiy. Ne sahibinden bir parça ne de O'ndan bir kopuş. Bir yokluktuk, potansiyel bekleyen. Zaman işlemese de, kavrama adına geçmiş zaman kipine mecbur.

Olmayan zamanda beklemeyi bilmezdik. En kısadan daha kısa. Ama uzuun uzadıya… Daha ötesi, bilmeyi de bilmiyorduk. Bir devir ki başı da belirsiz sonu da. Olmayan bedenlerimizle, olmayan bir yerlerde titreşiyor ve her an ortaya çıkacakmışçasına taş çatlatan bir tahammülle bekleşiyorduk. Ne olduğunu kimsenin bilmediği ve henüz yaşanmamış olan maceralar, yaşanma ihtimali mevcut olanlarla kol kola, sanki daha önce tecrübe edilmiş, baştan geçmiş gibi oralarda bir yerdeydi. Vardılar ama henüz kaleme dökülmemişlerdi.

O ara söz ol'du. O da sözü, söze verdi…

Sertçe bir titreştik. Müjde! Var oluyorduk işte! Fakat bilemediğimiz somutlukla kıyaslarsak yine de yok gibiydik! İsimlerimiz bile verilmemiş, ama hepimiz farklı farklı kodlanmıştık. "Ol" denmiş ve süreç çoktan başlamıştı.

Yavaşlamaya başlayana kadar hızlı olduğumuzun farkında bile değildik. Yavaş isek de hızlı nedir, o meçhuldü. Ama biliyorum ki parlıyorduk. Bedava bir panayırda neşeyle çarpışan oyuncak arabalar gibi birbirine çarpışıp öbürünü öteye savuran ışıktan kıvılcımlardık. Çok sıcak olduğumuzu da soğumaya başlayınca anladık. Öyle sıcak, öyle sıcaktık ki mutluluğumuz ve umudumuz genişledikçe genişliyordu.

Herkes kendi etrafına bir arkadaş almaya başladı. Sonra iki uydulu üç uydulu arkadaşlar da oldu. Artıran artırıyordu da. Sonra dostluklar... Beraberce başladık bir işin ucundan tutmaya. Bir duası, bir davası olmaya. Bizi var edene, o övgüye gerçekten değer olana yönelip, O ne ilham ediyorsa onu en güzeliyle yapmaya… O'nu böylece kendi dilimizde hatırlamaya, unutmamaya... Bizi var etmişti, daha ötesinde ne isteyebilirdik ki! Büyük teşekkür için, bu bize fazlasıyla yeterdi.

Uzun devirler geçti. Kimimiz buhar olduk, kimimiz ateş, kimimiz gaz, kimimiz toprak. Kimimiz bir göktaşında su, kimimiz dev yıldızlarda demir. Kimimiz birleşip tungstene dönüştük, kimimiz karbona.

Neşemiz hiç eksilmedi. Yeteneğimiz olan işler yaptığımız için hep mutlu olduk. Kimse bize sevmediğimiz işi yaptırmadı. Ne torpil bilirdik, ne kayırma. Ne yığardık bize geleni, ne sıkardık gitmesin diye. Paylaşmak karakterimizdi. Ateş de olsak taş da.

Daha da uzun devirler geçti. Ben bir su damlası oldum, arkadaşım bir toprak. Birbirimizi sevdik. Yuva kurduk. Bir balçığa dönüştük beraberce. Sad olduk, lam olduk, nun'a selam verdik, salsalin olduk. Karılıp yattık ve teşekkürümüze devam ettik. Sen

bizi var ettin ve birbirimize sevdirdin ya! Daha ne isteyebiliriz senden, dedik. Ama daha bitmemişti! Hatta daha yeni başlıyordu.

Günlerden bir gün, devirlerden bir devir aniden bir can bulduk yanıbaşımızda. O bizim yavrumuzdu. Ve bizden daha bir güzel, daha bir sanat eseriydi. Daha ötesi hediyeleri bilmezdik ki bu nasıl mükemmel bir şeydi! Sadece var olmak bize yeterken hediye üstüne hediyeler alıyorduk. Biz de teşekkür üstüne teşekkürler etmeliydik. Şu can bu mükemmeliyette iken, O, bizi var eden ne mükemmeliyet sahibiydi!

Biz hâlimizden memnunduk. Hepimiz melektik, melekeydik, iyiydik, iyiliktik, doğruyduk, doğruluktuk. Ama iyi olduğumuzu bilemezdik. O yüzden birimize, sen de zıddı ol dendi. O da olmaya başladı. Vardı ama etkisizdi. Biz bizi bilelim diyeydi. Kenarda bekleyiverendi. O da sözü can'a verdi.

Ebeveynlerimi de, gaz bulutlarını da, rüzgârları da seviyor ve çok iyi geçiniyordum. Bir zaman geçti. Bir soludum, bir genleştim. Ta ki içimden bir dişi nefis ve ondan da eşi türeyene kadar... Bir baktım ki, ortadan bölünüvermişim. Artık benim de bir eşim, bir benzerim vardı. Su gibi, toprak gibi, yıldızlar gibi…

Bir zaman daha geçti. Çoğaldıkça çoğaldık. Yayıldıkça yayıldık. Birçok ailelere, birçok kabilelere dönüştük. Hepimiz candık. Canlıydık. Bölündükçe birleştik, çoğaldıkça birleştik. Yeni yeni şekiller aldık. Başka başka yerlerde başka başka canlar da olduk. Her gün bir hediye alırken, her an yeni bir devre adım attık.

Kötülük hâlen bir potansiyeldi. Sadece bir potansiyel... O bile teşekkürler hâlindeydi. Kötülüğün kendisi kötü değildi. Onu potansiyelden çıkarmaktı kötü olan.

Yağmur da, güneş de, rüzgâr da bize destek verdi. Renk renk olduk. Rengârenk olduk. Kimimiz yemyeşil bir çime, kimimiz kırmızı bir çiçeğe, kimimiz bembeyaz bir mantara dönüştük.

Yerden bittikçe bitiyor, yayıldıkça yayılıyorduk. Bu ne muhteşem bir şeydi. Var olduğumuzdan beri mükemmeliyetten mükemmeliyete koşuyorduk.

Uzun devirlerden sonra içimizden kimileri kopup yeryüzünde hareket etmeye başladı. Kimisi suyun içinde yüzüyor, kimisi toprak üzerinde koşuyor, hatta kimisi havada bile uçuyordu. Onlar hareketli olsa da biz bitkiler olarak bizi var edene müteşekkir, mutlu ve mesuttuk. O da sözü onlara verdi…

Artık topraktan bağımsız ama toprağa da, suya da muhtaç birer candık. O ihtiyaçlarımızı karşılıyordu. Verdikleri hepimize yetiyordu. Bizden ne istenmişse onu yapıyor ve sabah akşam bize bunları vereni anıyorduk. Bazen kavga etsek de, verilenler bitecek olduğundan değil, nedeni olduğundan ediyorduk. Çünkü kötülük de isyan etmeden işini yapmalıydı. Nedensiz yere birbirimizi öldürmüyor, nedensiz yere yiyecek stoklamıyorduk. Bir gün geldi, bir canlı daha türedi yeryüzünde. Ama onlar bizim gibi değildi.

Orada burada beşer görür olduk. Mükemmel görünüşe sahip canlardı. Ateş yakıyor, taştan aletler yapıyor, bizi avlıyorlardı. Onlar kendi görevlerini, biz kendi görevimizi yapıyoruz dedik. Biz, bizi var edene teşekkür ettik. Biz hâlimizden memnunduk. Daha fazlasını bilmezdik ve istemezdik de. O da sözü onlara verdi.

Bizi yeryüzünde var ettiği için her gün O'na teşekkür ediyorduk. Belki yeterli bilincimiz yoktu, belki dilimiz gelişkin değildi, belki de davranışlarımızın çoğu içgüdüden ibaretti. Ama öyle ya da böyle şükrümüzü bilirdik. Beşer olarak diğer hayvanlara üstünlük kurabilecek bir zekâ verilmişti bize. Onları avlamak için her geçen gün yeni formüller buluyor, yeni aletler yapıyorduk. Belki biraz vahşiydik ama birbirimizle iyi geçinirdik.

Gerek hayvanlardan korunmak, gerekse birbirimizle paylaşabilmek adına gruplar, kabileler, topluluklar oluşturduk. Ama

gün geldi, kana karşılık olmak üzere kan dökmeye başladık. Belli ki yaratılış gayemizde bir aşamaydı. Biz bilmesek de O bilirdi. Kapasitemiz diğer hayvanlara göre yüksek olsa da yaptığımız hiçbir şeye yanlış denemezdi. Eğer bizi böyle yarattıysa bu bir hata değildi. Nasıl ki kurtlar ve yılanlar bizi ısırmaya, akrepler ve arılar sokmaya, ısırgan otları derimizi kavurmaya çalışıyor ve bundan dolayı mesul tutulmuyorlarsa biz de sebebi izleyerek döktüğümüz kandan sorumlu tutulamazdık. Kötülük hâlen potansiyeldi. Kötü gibi görülen davranışlarımız esasen ölçünün idamesi için, dengenin muhafazası içindi. Kötülük için değil, bilelim diyeydi.

Biz ne yapacağımızı bilir, aksini değil onu yapardık. Aynen yeni doğan bir buzağının ayağa kalkması gibi... Yeni doğan köpek yavrusu gözleri görmezken nasıl meme arıyorsa biz de aynıydık. Biz beşerdik. Beşer de bir nevi buzağıydı, kaplandı, balıktı, sinekti, kuştu. Yaptıklarımız her ne olursa olsun doğru olanlardı. Kan döksek de yanlışı bilecek bir vasfımız yoktu. İradeli bilinç yoksa üzen bir acı da yoktu!

Bir zaman daha geçti ve içimizden bazıları büyük bir değişime uğradı. Çok uzaklarda ama bir o kadar da yakınımızda başka birileri vardı ki onlar da etkilendi. Ve bu yüzden bunlar gibi onların da sorumlulukları, farklı bir bilinçleri oluştu. Uyarılıyorlar, deneniyorlar ve yaptıklarının ve yapmadıklarının karşılığını umuyorlardı. O, içimizden birilerine ruhundan üflemişti. Bize de boyun eğmek düştü. Biz görevimizi tamamlayıp yavaş yavaş yok olurken hâlimizden memnunduk. O da sözü âdeme verdi…

Bir rahimde miydim ya da bir meydanda mı bilemedim. Ama sonunda tekrar döneceğimizi bildiğim bir mekândaydım. Eşim de vardı. Sonra başkaları da... Bildiklerimiz ancak bize öğretildiği kadar olsa da şüpheye mahâl bırakmayacak kadar dosdoğruydular. Bildiklerimizden kendi varlığımız kadar, belki de

varlığımızdan daha da fazla emindik. Söz verdik. Ne olursa olsun asla kalem sahibini reddedecek ve onun tasvirlerinden çıkmaya yeltenecek kadar gerçek'ten yoksun olamazdık. O hâlde hiçbir sorun yoktu. Hazırdık.

İlk harfin çizileceği anda neler yaşayacağımızı, yazacak olan kadar bilemesek de her şeye razıydık. Ne de olsa geçici bir şeydi. Bizim iyiliğimiz için, ihtiyacımız olduğu içindi. Kendimizi yapılandırmamız ve şahit olmamızdı gereken. Bunun için önümüze çıkacak seçeneklerden doğru olarak bize kodlananları seçmemiz kâfiydi. Başka bir olasılığın, başka bir edanın seçilmesi mümkün bile görünmüyordu. Bize o ana kadar verilen ve zaman kaderle/ölçüyle/dengeyle buluştuğunda verilecek bilgileri, sıfır anımıza kadar verilmiş ve sıfırdan sonra verilecek olan hediyeleri hak ettiğimizi ispatlayacaktık. Azimliydik.

Cesurca mukavele ettik. Bembeyaz sayfalardan oluşan bir denize yelken açmak üzereydik. Gerçek olan değildi önümüze serilecek olan. Gerçeğe yol olandı. Bir nevi oluş sürecinden ve denenmeden ibaret bir süreç bizi bekliyordu. Âdeta marangoz tezgâhına sürülen, yontulacak birer odun parçasıydık.

Hazırlıklar başladı. Her birimize geçici dünyalarımızda kullanacağımız tam tekmil bir beden gösterildi. Aşağıda yeryüzündeydiler. Hiçbir eksiği olmayan mükemmel makinelerdi. Ardından imtihanda yanlışları doğru olanmış gibi fısıldayacak olan yüklendi. Sevindik. Çünkü iş çok kolaylaşmıştı. Yanlış seçeneklerin neler olduğu fısıldanacaksa doğruyu bulmak daha da kolay olacaktı. Kötülük varsa iyilik kolayca bulunabilirdi.

Derken gerçekleri açık açık anlatacak, doğru yolları gösterecek güvenilir temsilciler görevlendirileceğini anladık. Meğer sadece yanlışlar değil doğru seçenekler de bildirilecek ve sık sık hatırlatılacaktı. İyice rahatladık. Unuttuğumuz doğruları bize

hatırlatacak bizden olan kimseler de bizimle gönderiliyordu. Ama onlar da sürece dâhildiler.

Bu nasıl bir imtihandı? Neredeyse kitapların açık, kopya çekmenin serbest olduğu bir sınav salonuna girmek üzereydik. Bu kadar kolay mı olacaktı? Üstelik her an ve her yerde hazır olan kalem sahibi, kendi yazıp çizdiklerinin diliyle cevapları belli edecekti. Bu da yetmiyormuş gibi bizim ihtiyaçlarımızı karşılamaya hiç durmaksızın devam edecekti.

Her şeyi istemek serbestti. Neyi, ne kadar ve nerede karşılayacağını bilmesek de, doğruya endekslemek ve dava edinmek koşuluyla istemek bile bir görevdi. Kalem sahibinin kalemi tükenecek cinsten değil ve verdikleri nedeniyle hiçbir varlığı eksilmiyordu. Vereceğini vaat etmişti. Yeter ki mukavele önümüze konduğunda verdiğimiz/vereceğimiz sözleri yerine getirelim! Yeter ki ihtiyacımız olanları isteyelim! Adaletinden ve merhametinden hiçbir an şüphemiz olmayacaktı. Hepimiz ve her şey O'nun sanat eseriydik. Dünya'daki yeni cennete, daha önce Venya'daki eski cennete inenler gibi inecektik. Asıl cennet ise davamıza konu olandı.

Orada bizim yeryüzüne varis olmamızı kabul etmeyen biri varmış, isyan etmiş dediler. Ama o da mühlet istemiş ve kabul edilmişti. Bunu duyunca rahatladık. Düşündük ki kalem sahibi böyle bir isyankârın bile isteğini geri çevirmemiş olduğuna göre bizim isteklerimizi geri çevirmesi düşünülemezdi bile. Kötülük bile adaletle yapacaktı işini.

Bu sınav çok kolay olacak, bu oyun basitçe oynanacaktı. Tüm bunların üstüne kalem sahibi, bunu yapmamız için kendi iradesinden küçük birer irade de vermişti bize. Bir anlamda kaleminden kalemler üretip her birimize dağıtmıştı. O kalemler de doğruya endeksliydi.

Sınava girdiğimizde cevapların yazılı olduğu kullanma kılavuzları, doğru cevapları oradan okuyup bizi uyaracak

arkadaşlarımız, sayıları saymakla bitirilemeyecek kadar çok düzenleyici ve bize yardımcı bir hizmet ordusu vardı. Bu da yetmemiş gibi doğru cevapları birbirimize söylememiz, birbirimize yardım etmemiz istendi.

Sözü önce Âdem aldı. Sonra diğerleri. Gönülden gönle, elden ele, kalpten kalbe geçti. Gün oldu gemiye bindi söz, gün oldu denizi yardı geçti. Gün oldu çarmıhı yüklendi, gün oldu bir avamın dilinde gül açtı. Gün oldu bir çobanın kavalında nağme oldu, gün oldu bir kralın dilinde hüküm. Gün oldu bir takvim yaprağına, gün oldu bir romana konu oldu. Ama hiç silinmedi. Hiç kaybolmadı. O'na güvenenler O'nu anmaya, O'nu anlatmaya, O'nun sözlerini iletmeye devam ettiler. Kalktılar uyardılar. Peygamber olmanıza gerek yok, siz de söz verdiniz ve o söz şimdi sizde diye. Yanlışlarınız olsa da doğruya doğru koşmanız yeter diye.

Bunun üzerine kalem sahibine çokları gibi ben de secde ettim ve işe koyuldum. Öyle bir secde ediş ki aldığım haz ve hüzün bir arada ve aynı muhteşem şeylerdi. Herkes gibi kalem sahibini tanıyor, her şeyin geçici bir hayal perdesi olduğunu biliyordum. Ve bize bunun sık sık hatırlatılacağı bir düzenek kurulmuştu. Sınav sonrası doğru cevaplarımız sayesinde sonsuza kavuşan bir mutluluk hazırdı. Üstelik verilen ve adına zaman denilen şeyin her bir zerresinde yanlış cevapları ortadan kaldırma imkânımız vardı. Yaptığımız yanlışların birer birer ya da toptan silinmesi için elimize yumuşacık ama bir o kadar kuvvetli bir silgi verilmişti. Daha ne olsundu! Bu bir imtihandan ziyade, bir onur göreviydi artık.

Böylece kalem sahibi ile yaptığımız ve şartları tamamen lehimize hazırlanmış olan mukavelemiz tamamlanmış oldu. Sahibimizi, yani Rabbimizi, yani Efendimizi, yani Tanrımızı, yani Allah'ı biliyorduk.

An dönüştü zaman oldu, oluştu. Mekân somutlaşır oldu. Yükseliyor muyduk alçalıyor muyduk bilemedim! Yükselirken

alçaldığını, alçalırken yükseldiğini yanılsamak gibi bir şeydi! Hissetmeye başlarken zamanı, mekâna düştük. Bütün teçhizatımızla tek tek vücutlar olarak indik. Ben de "hissettiğim zaman"-daydım artık. Ben miydim, biz miydim bilemedim? Ben beni, biz bizi unuttuk! Neydik? Ne hâldeydik? Nereden geliyor, nereye gidiyorduk? Zaman çizgisinin neresindeydik!

Sürecin başı ile şu an arasında hissettiklerimiz belki de bize öyle geliyor ya da farklı farklı olduğunu iddia edebiliyorduk. Nasıl bir süreçten geçmiş olursak olalım, o süreçte başımıza neler geldiği ile ilgili yanılabiliriz de. Ama itiraf etsek de etmesek de şu gerçeği hiç unutmadık. Bizi bir Yaratan var ve biz yaratılmakta olanlarız…

***

Söz çıktığında akıllı tableti yerine itti ve "Hayır" diye mırıldandı yine Kaptio "Hayır, Tanrı yok! Hepsi yalan! Tanrı da yalan! Kutsal habermiş! Pehh! Bu sadece bir simülasyon..."

Çalışmaya devam etmek üzere bir başka tablet açıp yeni bir tarihi kapıya girecekti ki barınağının kapısının kırılır gibi yumruklanmakta olduğunu fark etti…

Birinci Cilt | On İkinci Bölüm

Muhafız Fidelis

Düğün Merasiminden Bir Süre Önce | İklezya

Fidelis, kubbe kemerlerinde nöbette iken, gökyüzündeki metan bulutlara bakıyor ve sevdiği kızı hayal ediyordu. İklezyada muhafızlık görevine getirildiğinden beri onunla eskisi kadar sık buluşamıyordu. Buna artık bir çare bulmalıydı. Kararını verdi. Artık ona evlenme teklifini yapacaktı.

Sevdiği kız kabul eder etmez, bunun için sakerdo meclisinden görevden affını isteyecek ve yardım dileyecekti. Çünkü iklezya muhafızları görev yapamayacak kadar yaşlanıp vazifelerinden alınıncaya kadar hiçbir kadınla evlilik yapamazlardı. Etika için her şeyden vazgeçmeye ve halkın geri kalanı gibi yer altı şehrinde yaşamaya hazırdı.

Fidelis de Etika gibi öksüz ve yetimdi. Etika'yı Yüce Sakerdo'nun en yaşlı karısı olan Stella yetiştirmiş ve onu bir anne gibi sahiplenmişti. Fidelis ise ikinci sınıf bir yetim olarak, görevli kadın bakıcılar tarafından büyütülmüştü.

İklezya muhafazasına alınan yetimler, eski ailelerinin varlık durumuna göre ve iklezyaya olan maddi katkıları derecesinde sınıflandırılırlardı. Fidelis'in ailesinden kalan mal varlığı ise hemen hemen yok gibiydi. Dolayısıyla sakerdo aileleri içine girme durumu da yoktu.

Eli iş tutar bir yaşa geldiğinde belli bir maaş verilerek iklezyayı koruyan muhafızlar arasına atanmıştı. Hanedanın ayrıcalıklarına sahip değildi. Etika ile ise, iklezya yetiştirme derslerinde tanışmış ve uzun süredir arkadaşlık yapıyordu. Yaşları büyüdükçe daha az görüşme olanağı bulmuş ama sevgileri daha da alevlenmişti. Her buluşmalarında yakalanma korkusu da onlara eşlik ediyordu.

Etika'nın, teklifini kabul edeceğini umut ediyordu Fidelis. Bunun için nöbette olduğu bu saatte, Etika'yı buluşup konuşmak üzere çağırmıştı. İçi kıpır kıpırdı. Sevdiği kız geldiğinde ona söyleyeceği kelimeleri yazdığı ve bir avucunda tuttuğu kâğıda arada bir bakıyor ve bir bir ezberinden tekrarlıyordu.

Tüm hazırlığına rağmen, biraz sonra güzeller güzeli Etika'nın karşıdan geldiğini görünce tüm söyleyeceği kelimeleri unuttu. O kadar heyecanlandı ki diğer eliyle belindeki elektrik silahının düğmesine farkına varmadan bastı ve kendi kendini şaşkın bir çocuk gibi bayılttı. Yürüyerek ona doğru gelen Etika'nın güzel yüzü yavaşça buğulandı ve gözünün önünü bir karanlık bürürken kendinden geçti…

Gözlerini yavaş yavaş açtığında Etika'nın bir eli boynunda, tebessüm ederek ama saklı bir hüzünle ona baktığını gördü.

"Delisin sen!" dedi Etika "Seni ayıltmak için neler çektim!"

Fidelis ise kendisini uykudan uyanmış gibi hissetti. Hafif bir ağrı ile sarsılan beyninde birbirine çarparak şıngırdayan cam avizeler vardı âdeta! Ama Etika'nın güzel gözlerini görünce ağrısını unuttu. Mırıldanan dudaklarını ise öpmemek için kendini zor tutuyordu.

Etika'nın elinin de desteği ile yavaşça doğruldu ve oturdu. Etika da onun karşısına. Bir an birbirlerine baktılar ve hemen ardından aynı anda aynı sözleri söylediler.

"Sana söylemem gereken bir şey var!"

Masumca gülümsediler.

"Sen söyle önce!" dedi Fidelis.

Etika bir şeyler biliyormuş gibi "Hayır, sen söyle!" dedi.

Etika ısrar edince Fidelis konuşmaya karar verdi. Ama bir türlü provasını defalarca yaptığı sözler aklına gelmiyordu. Biraz önce elinde olan kâğıdı da yoktu. Fark ettirmemeye çabalayarak cebini kontrol etti. Ama Etika anlamıştı.

"Bunu mu arıyorsun?" diyerek ve aynı acı tebessümle elindeki kâğıdı boşluğa kaldırıp sağa sola salladı.

Demek ki Fidelis bayıldığında düşürmüş ve Etika onu bulmuştu.

"Okudun mu?" dedi masum bir utangaçlıkla.

Evet, der gibi başını salladı Etika.

Fidelis bir anda sevindi ve gözleri parladı. Üzerinden bir yük kalkmış gibi hissetti.

"Peki, cevabın?" diye sordu hevesle.

Etika, Fidelis'in elinden tuttu ve beraberce ayağa kalktılar. Birbirlerinin yüzüne bakarken Fidelis meraklı, Etika ise kararsız görünüyordu.

Bir sorun olduğunu anlar gibiydi Fidelis.

"Ne oldu?" diye sordu.

Etika "Ben de seni seviyorum aptal!" dedi ve "Ama…" diyerek sustu.

“Ama’sı ne?” diye atıldı Fidelis.

Etika’nın güzel gözleri uzak bir yere takılmışçasına dalarken, mırıldandı.

“Beni yakında evlendirecekler!”

Bunu duyan Fidelis önce Etika’nın gözlerinin içine baktı. Sonra aşağıya düştü gözleri… Ne olduğunu anlamaya çalışır gibi düşündü. Sonra tekrar bakışlarını Etika’ya çevirdi.

“Kiminle?” diye sordu.

Etika cevap veremedi.

“Kiminle?” diye tekrar haykırdı Fidelis.

Etika tam cevap verecekti ki bir süreden beri onları izleyen bir çift gözün sahibi ortaya çıktı.

“Kocamla!”

İkisi birden endişeyle ona doğru döndüler. Karşılarında hanedanın en yaşlı kadını, Yüce Sakerdo’nun ilk eşi Stella tüm ihtişamıyla duruyordu. Anlaşılan Stella, kendi kızı gibi büyüttüğü Etika’yı takip etmiş ve onları dinlemişti. Fidelis onu görünce boynunu büktü ve saygı ile eğildi. Ama gözleri yere bakarken içi endişelerle dolmuştu.

“Kaldır başını!” dedi Stella “Korkma! Size yardım edeceğim.”

Birinci Cilt | On Üçüncü Bölüm

Kaptio'nun Kapısında

Canlı | Gente Şehri

Kapı kırılacaktı âdeta…

Yavaşça yaklaşıp "Kimsin?" diye seslendi Kaptio.

"Kapıyı aç! Bizi içeri al, bizi içeri al!" diye bağırdı Fidelis.

"Siz kimsiniz?" diye sordu yine Kaptio.

Etika "Sana zararımız olmaz. Bizi yakalayacaklar! Ne olur kapıyı aç!" dedi.

Kadın sesi duyunca Kaptio bir an düşündü ve endişesi güvene doğru kaydı. İçi titredi. O muydu yoksa!

"Puella!" [25] diye içi acıyarak ve tereddütle mırıldandı.

Cevap gelmedi. Sadece yumruklanmaya devam edildi kapısı. Olamazdı zaten! Kendini kınadı! Hatıralarına öfke duydu bir kez daha! Her duyduğu kadın sesinde sarsılacak mıydı böyle!

"Acaba"ları devam etse de dudaklarını sıktı. Ve kapıyı açtı.

Fidelis ve Etika hemen içeriye daldılar. Fidelis dönüp kapıyı hemen kapattı.

---

[25] **Puella: (Latince puella)** *Kız, kadın anlamına gelen kelime. Romanda yan karakterlerden birinin adı olarak kullanılmıştır.*

Şaşkınlık içindeki Kaptio "Ne oluyor? Siz kimsiniz? Ne bu telaş?" diye sordu.

Tören kıyafetli bir iklezya muhafızı ve hanedan kıyafetleri içerisindeki bir kızın böylece evine girmesi olağan bir şey olamazdı.

Fidelis "Bunları anlatacak zaman yok. Bizi saklaman gerek." dedi.

"Ne yaptığınızı bilmeden sizi gizleyemem. Başıma iş almaya niyetim yok." dedi Kaptio.

Etika "İklezya muhafızlarından kaçıyoruz. Bizi yakalarlarsa çok kötü şeyler olacak. Ne olur sakla bizi. Haklı olduğumuzu sana kanıtlayacağız." diye araya girdi.

Kaptio istemeye istemeye parmağıyla karşı duvardaki görüntü kütüphanesini gösterdi.

"İkiniz birden oraya geçin. Sağdan altıncı tableti yavaşça çekin ve bırakın. Aşağıdan, kayıtlı kod göstergeye girilerek geri çıkılıyor. Ama siz sakın kod panosuna dokunmayın. Beni sessizce orada bekleyin." dedi.

İkisi de şaşkın şaşkın bakarken "Ne diyorsam onu yapın!" diye kızdı Kaptio "Saklanmak istemiyor musunuz?"

Fidelis ve Etika "Tamam!" diyerek telaşla gösterilen noktaya koştular.

Fidelis söylenen tablete baktı. Üzerindeki etikette "Ihlamar" yazıyordu. Onu yerinden oynattığı anda bulundukları zemin bir asansör gibi aşağıya inmeye başladı. Kısa süre içerisinde inip gözden kayboldular. Ardından zemindeki gizli kapak, üzerlerine tekrar kapandı.

Kaptio hiçbir şey olmamış gibi bir koltuğa oturup eline klasik bir kitap aldı. Çok geçmeden dışarıdaki muhafızların

koşuşturma sesleri duyuldu. Epey bir süre sesler devam etti. Kaptio hâlâ dışarıyla ilgilenmemeye çalışıyor ve oturduğu yerde soğukkanlı bir şekilde neye bulaştığını düşünüyordu. Ancak son duyduğuna hafifçe doğrulup kulak verdi.

"İçeridekiler, derhâl barınağı boşaltın, etrafınız sarıldı."

Kitabı koltuğun üzerine bırakıp yavaşça yerinden kalkıp yöneldi. Kapıyı aralayıp az ötede duran muhafıza safça sordu.

"Bir sorun mu var efendim?"

"Çık dışarı! Çık dışarı!" diyerek sertçe kollarından tutup Kaptio'yu karga tulumba dışarıya aldılar.

"İçeride başka kim var?" dedi içlerinden lider olanı.

Kaptio şaşırmış görünümü vererek "Benden başka kimse yok!" diye karşılık verdi.

"Yalan söyleme! Bütün sokağı aradık. Burada olmalılar! Bize tuzak mı kurdunuz yoksa?"

"Ne tuzağı efendim? Kimi aradığınızı bile bilmiyorum."

Muhafız birkaç saniye kadar Kaptio'nun yüzüne bakıp yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştı.

Sonra dönüp yanındaki arkadaşlarına "İçeriyi arayın!" diye emir verdi.

Muhafızlar koşuştururken o Kaptio'ya dönüp "Eğer içeridelerse senin de başın dertte!" diye tehdit etti.

Kaptio dudağını büktü.

Dört muhafız barınağın içine doluştular. Kaptio rahat görünmeye çalışsa da içeriden gelecek haberden dolayı gözlerindeki endişeyi gizlemekte zorlanıyordu. Yanındaki muhafız başı da kızgın ifadesiyle onu gözlemlemeye devam ediyordu.

Bu sırada içeride, zemin altında bulunan Etika ve Fidelis nefeslerini tutmuşlardı. Özellikle Etika tepelerinde gezen muhafızların ayak seslerini işittikçe tir tir titriyordu.

İklezya bekçileri Kaptio'nun evinin içini ararken darmadağın ediyorlar, tabletleri ve kitapları sağa sola atıyorlardı. İçlerinden biri raflardan birindeki bütün tabletleri çekip yere attı ve kütüphanenin arkasındaki duvara kontrol maksadıyla birkaç yumruk vurdu.

Daha sonra yandaki rafa yöneldi ki, "Ihlamar" isimli tablet orada gözünün önünde, hafifçe çekilmiş vaziyette duruyordu. Eğer onu yerine itecek ya da tamamen çekecek olursa kaçaklar için hiçbir kurtulma şansı kalmayacaktı. Soldan sağa doğru tabletleri çekmeye başladığı anda diğer muhafızlar temiz raporu vermeye başladılar. Son anda o da diğer tabletlere dokunmayı bırakıp "Çıkıyoruz o zaman!" dedi.

Diğer üç muhafız çıktıktan sonra, son kalanı geriye dönüp "Acaba!" düşüncesiyle bir daha baktı.

Ama vazgeçti. O da dönüp dışarı çıktı ve "Temiz!" dedi.

Muhafız başı "Eğer yabancı birilerini görürsen hemen bize haber ver." diyerek Kaptio'yu uyardı.

Kaptio da olur verir gibi başını salladı ve barınağına doğru yavaşça girdi. Kapıyı kapattığını zannetti ama kapı üzerine kapanıp tekrar hafifçe aralandı. Bu sırada muhafız başı sinsice aralanan kapıya yaklaşıp aralıktan ona bakmak istedi.

Bunun farkına varmayan Kaptio önce darmadağın olmuş evine bir bakış attı. Sonra malum rafa doğru yönelip "Ihlamar" tabletini yerine itmek üzere uzandı!

Birinci Cilt | On dördüncü Bölüm

Çok Yükseklerde…

Ben Bilinci | Fanus Simülasyonu

Ne zamandan beri bu çırpınıştaydım bilmiyordum. Tek bildiğim orada olmam ve devam etmem gerektiğiydi. Ben neydim, nedendim, ne hâldeydim! Farklı bir hikâyenin içine mi sıçramış ya da aynı hikâyenin bir başka köşesine mi saplanmıştım? Önce miydim, sonra mıydım, an'da mıydım? Her şey silinmişti, bir ismim olup olmadığı bile!

Epeyce bir yükseğe çıkmıştım. Alçalmak istiyor ama kendimi bıraktıkça hava akımı beni daha da yukarıya kaldırıyordu. Bu durum zihnimde bir şeyleri, bir hâllerimi çağrıştırıyor ama bir türlü hatırlayamıyordum.

Bir daha inemeyeceğim korkusu sardıkça ruhumu, artık rüzgâra dayanmakta da zorlanıyordum. Son bir gayret dedim, hadi son bir çaba! Tekrar hızlandırdım yorgun kanatlarımdaki çırpınışlarımı. Sonra burnumu aşağıya doğru verip bir süre indim, ama harcım değildi. Tekrar açıldım ve dinlenmek zorunda hissettim.

Hiçbir hayat uzaktan göründüğü kadar basit değilmiş! Herkes ve her şey bir mücadele içinde… Herkes kendine göre haklı…

Herkes kendine göre haklı?

Herkes kendine göre!

Herkes kendine göreyse…

Haklılık ve hak kavramları herkese, her zümreye, her millete, her sürüye göre farklı mıydı?..

Ağır ağır ıslanmaya başlamıştım. Tükenmek üzere olduğumu gözlerimin kapanıp açılmasından anlıyordum. Ne olduysa o sırada oldu ve birden kendimi çok daha yoğun bir bulutun içinde buluverdim. Gitgide karanlıklaşan, gitgide daha da korkutan, gitgide ümitlerimi tüketen bir girdaptaydım sanki.

Artık zihnim, aklım, muhakeme kabiliyetim ortadan kalkmak üzereydi. Tamamen oryante olmuş, hedefim sadece yaşayabilme ve korunma içgüdüsü olarak kalmıştı. Bir de içimde beni yönlendiren ve nedendir bilmeden sürekli o korktuğum kelimeyi söyleyen bir ses!..

"*Kaç Puella!*"

Daha da korktum. Aklımda ne Yudeks, ne de iklezya muhafızları kalmıştı! Kimden nasıl yardım isteyebilirdim, bilmiyordum. Biri vardı eskiden, hatırlayamıyordum. Fador gibi bir ismi vardı sanırım! Ağlasam kime ağlayacaktım ki? Beni terk etmiş olmalıydı! Ya da ben onu! Yine de yalvardım. Kim olduğunu bilmeden ve hatırlamak için yırtınırcasına! Yalvardım ve ardından çabaladım. Çözmeliydim bu sorunu! Ya da artık umursamadan, düşene kadar uçacaktım.

Bulutun daha ince, ışığın daha keskin olduğu tarafa doğru devam ettim ve aniden sonsuz bir boşluğa düşer gibi buluttan çıktım. Görüş açım genişlemiş, uçsuz bucaksız Mavicennet'in binlerce kulaç üzerinde süzülmeye başladım. Çok yorgun ve bitkindim. Nihâyet rüzgârı arkamda bırakmıştım. Ama bu rahatlama çok sürmedi!

Bulutun içindeyken uğuldayarak kapanan kulaklarım tamtamlar çalan Şemlerin veya Malu yamyamlarının korkunç el vuruşlarını andıran seslerle birden açılıverdi. Gözbebeklerim yuvalarından fırladı! Gördüğüm karşısında hem şaşkınlık hem de dehşet içerisindeydim!

Kanatlarını açmış, gözlerini bana dikmiş bir vahşi kuş karşımda tüm heybetiyle duruyordu.

"*Kalem sahibini unuttun mu?*" *diye sordu.*

Cevap bile veremedim. Kalem sahibi kimdi ki?

Daha da yaklaşıp kanatlarıyla güneşimi örterek aynı soruyu tekrarladı.

Korkuyla öylece bakıyordum sadece!

Neredeyse üzerime kapaklanıp aynı soruyu genişleterek tekrarladı?

"*Kalem sahibini, onun nasihatlerini, verdiğin sözleri unuttun mu?*"

Neye istinaden, neyi düşünerek, hangi yaşanmışlıklara atfen bilemeden, ağlayarak cevapladım. Kalbime inmeyen kelimeler nasıl oluyordu da dudaklarımdan dökülüyordu!

"*Unutmadım, unutturuldum! Unutturulduk! Birileri kalem sahibinin 'oku' diye başlayan nasihatlerini unutturdular bize! Her kapıyı onun verdiği anahtarla kolayca açmayı, kalemle yazmayı ve bu geçici platformda kullanacağımız şeylerin isimlerini bize öğreten kalem sahibinin varlığını safsata diye nitelendirenler bile çıkacağını nereden bilebilirdik!*

Ya da nereden bilebilirdik doğru diye peşine takıldıklarımızın bize yanlış cevapları erdem kabul ettirirken akıldan ve düşünmekten bu kadar uzaklaşacağımızı! Nasıl fark edebilirdik bu karmaşa ve kavga içerisindeyken, bize doğru bir yol çizdiğini iddia edenlerin bizi doğrulardan bu kadar koparmaya çalıştıklarını! Nereden bilebilirdik, içimizden birilerinin hilekâr düşmanla işbirliği yaparak sağdan yaklaşıp soldan vuracaklarını!"

"*Bilebilirdin oysa!*" *dedi* "*Karşına çıkacak bütün sorular kalem sahibi tarafından yazıldığına göre her hayırda ve şerde O'nu*

görebilirdin. Ama pek çoğunuz bu basit işi bile beceremediniz. Çünkü siz zaten kötüydünüz!"

Mazeretler sıraladım kendimce…

"*Dekorlarla süslenmiş sahneyi gerçek zannettik. Maddi âlemi gerçek sandık. Aslını unuttuk, numuneleri tercih ettik. Boyalı çakılları zümrütle, yakutla karıştırdık. Aşkın, sevmenin, merhametin nasıl olduğunu bile unuttuk, anlayamadık! Dönüş yolunu daha seyahatimizin başında kaybettik. Sonunun ne olduğunu bile bile, sonunun gelmeyeceğini zannettik. Yanıldık!*"

"*Yanılmamanız için her şey vardı!*"

"*Biliyorum, biliyorum!*" *diye pişmanlıklar içinde çığlıklar atmaya başladığım anda kanat çırpmayı da unutarak düşmeye başladım. Bir ağacın dalına çarptıktan sonra kendimi tamamen kaybettim. Evet! Kaybetmiştim artık! Bir daha da o kadar yükseklere çıkma şansı verilmeyecekti! Ne kötü! Ne kadar kötü! Akıl edemeyip de yanılmak ne kadar kötü!*

***

Fanustaki fasılada "Yok artık!" dedi kendi kendine "Bu da neydi!" İçinde tanımlayamadığı bir bilinç dili olan bu minicik cihaz nereden gelmişti! Onunla bu iletişimi nasıl sağlamıştı! Hangi klasöre, neyin içine girmişti! Daha önce hiç tanık olmadığı, karmakarışık bir olaydı! Kimin, neyin gen haritasına dalıvermişti böyle! Derken tekrar kilitlendi Kâni[26]. Bu kez aşağılardaydı…

---

[26] ***Kâni: (Arapça kani)*** *İnanan, inanmış, kanaat sahibi, ikna olmuş anlamlarına gelen kelime. BYS-Venya romanının yan, BYS-Dünya romanının ise esas karakterlerinden birinin adı olarak kullanılmıştır.*

Birinci Cilt | On Beşinci Bölüm

Üçü Bir Arada

Canlı | Kaptio'nun Barınağı

Kaptio, rafa uzanmasıyla aynı anda tabletin kenarındaki parlamadan kapı aralığındaki muhafızı fark etti. Hiç bozuntuya vermeden elini çekip diğer bir tableti aldı ve soğukkanlılıkla geriye döndü. O anda bilinçli olarak başını kaldırıp muhafız başı ile göz göze geldi.

Serzenişte bulunur bir tavırla ve hafif bir sesle "Evimi darmadağın etmişsiniz!" dedi.

Muhafız başı ise bir şey demeden yüzüne baktı. Sonra döndü ve uzaklaştı.

Kaptio nihâyet derin bir nefes aldı ve kapıyı kapattı.

Sokaktaki tüm sesler kesildikten sonra Kaptio genç kaçakları mahzenden çıkardı. Etika'nın tedirginliği geçene kadarsa epey zaman geçecekti.

Fidelis bu esnada başlarından geçenleri Kaptio'ya anlattı…

Kaptio orta yaşların üzerinde görmüş geçirmiş bir adamdı. Durumun ciddiyetinin de farkındaydı.

"Size yardım ettiği için yaşlı kadını yaşatmayacaklarını da düşünmüş olmalısın değil mi Fidelis?" diye sordu.

Fidelis bir an ağzı açık kaldı. Öyle ki bu olasılığı yok sayıyor ve hatta düşünmüyordu bile. Çünkü Etika'yı o ihtiyar sakerdodan kurtarmaya o kadar odaklanmıştı ki, ona yardım eden kadının başına neler gelebileceğini göremeyecek kadar kör olduğunu hissetti. İçini bir vicdan ateşi bürüdü.

"Öldürürler mi? Öldürürler mi gerçekten?" diye sordu "O, aziz hanedanın bir üyesiyken bunu yine de yaparlar mı?"

"O artık hanedandan değil." dedi Kaptio "Eğer anlattığın gibiyse, belki de çoktan işi bitirilmiştir."

Etika da söze katılıp "O benim annem sayılır. Ben düşündüm. Yüce aileyi iyi tanırım. Merak etmeyin. Eminim bir şey yapmazlar ona." dedi "Onunla konuştuk bunları."

"Böyle bir şey yapmaya cesaret eden bir kadın, eminim ölümü de göze almıştır." dedi Kaptio.

Etika'nın içi sızlamıştı. Ya bir şey yaparlarsa, diye düşündü. Bir an geri dönmek bile geldi aklına. Ama sonra bu düşünceleri kafasından attı. Her şeye rağmen aileye güveniyor ve Stella'ya bir şey yapılmayacağına inanıyordu.

"En çok endişelenmesi gereken benim. Merak etmeyin. Bir şey olmaz ona." dedi.

Fidelis, Etika'nın bu sözleri üzerine Kaptio'ya dönüp "Peki sen?" diye sordu "Senin de bize yardım ettiğini öğrenirlerse!"

Kaptio, hafifçe tebessüm ederken ak düşmeye başlamış seyrek bıyıkları üst dudağında gezer gibiydi.

"Ben kendimi koruyabilirim." dedi "Sizin planınız nedir? Bana onu söyleyin."

Fidelis, nedense bu adama güvenmesi gerektiğini sezmişti. Eğer kötü birisi olsaydı çoktan onları ele vermiş olurdu.

Kısaca planını anlattı…

"Tulumba Merkezine gideceğiz." dedi "Biliyorsunuz diplomatlarımız oradaki gemilerle Malu ve Şem ülkelerine gidip gelebiliyorlar. Orada çalışan bir arkadaşım var. Bizi bir gemiyle Şem ülkesine kaçıracak."

Kaptio acı acı gülümsedi ve "Bu mu planın?" dedi küçümsercesine.

"Evet! Ne var ki?" diye sordu Fidelis.

Etika ise merakla ikisini dinliyordu.

"Siz hangi mezheptensiniz?" diye sordu Kaptio.

Fidelis "Etika Albuzcu, bense Legatusçu bir aileden geliyoruz. Ama ikimiz de iklezyada yetiştik." diye cevap verdi.

"Ama senin Tulumba Merkezinde çalışan arkadaşın Albuzcu!" dedi Kaptio.

Fidelis "E!.. Ev!.. Evet de bunu sen nasıl biliyorsun?" diye sordu şaşkınca.

"Tulumba merkezinde önemli bir mevkide bir Legatusçunun çalışabileceğine nasıl ihtimal verebilirsin ki, a benim cahil kardeşim Fidelis!" diyerek gülümsedi Kaptio.

"Nasıl yani?" diye atıldı Etika.

Kaptio Etika'nın yüzüne bakarken konuştu.

"Eğer o kişi Etika'nın tanıdığı olsaydı, belki planınız işler diye düşünebilirdim. Ama senin arkadaşın olduğuna göre plan yatar. Çok büyük ihtimalle ilk zorlamada seni satacaktır." diyerek tekrar Fidelis'e döndü.

"Neden?" diye sordu Fidelis.

"Şu anda Gente toplumunun yönetimi biliyorsunuz ki

Albuzcularda. Her yere yerleşmiş durumdalar. Sizin nereye ve nasıl kaçabileceğinizi tahmin edemeyeceklerini mi zannediyorsunuz! Albuzculardan Albuz dinine mensup birinin senin gibi bir Legatusçuyu kaçırabileceğine nasıl inanabilir, nasıl güvenebilirsin!"

"Kaptio! Albuzculuk bir din değil mezheptir. Hepimiz Albuz'a ve Legatus'a inanırız. Üstelik benim Legatusçu bir aileden olduğumu bile unutmuşlardır. Ben iklezyada yetiştim." diye itiraz etti Fidelis.

"Sen öyle san!" dedi Kaptio "Onlar bunu senden bile daha iyi bilirler."

"Ne fark eder!" dedi yine Fidelis "Aynı dindeniz işte!"

"Cahil çocuk! Tarafçılığa gömülmüş her mezhep ayrı bir dindir." dedi Kaptio "Eğer sizin inandığınız büyük Tanrı tekse o dinin kaynağının da tek olması gerekir. Eğer ortada aynı topluma gönderilmiş bir din varsa onu bölüp yine de aynı dindeniz demek kendini kandırmaktan başka bir şey değil. Bu durumda Tanrı'nın tek olduğunu iddia edemezsiniz. Ya da benim gibi…"

"Senin gibi derken!" diye söze girdi Etika "Ne demek istiyorsun?"

Birinci Cilt | On Altıncı Bölüm

Tanrı Tartışması

Canlı | Kaptio'nun Barınağı

Kaptio küçümser tebessümünü bir kez daha takınarak devam etti.

"Ya da benim gibi Tanrı yoktur dersiniz. Bütün ilahlarınızı öldürür, rahat edersiniz."

Etika da Fidelis de âdeta şok olmuştu. Karşılarında tanrıtanımaz bir adam vardı. Ve bula bula sığınmak için onun barınağını bulmuşlardı.

"Ne o?" dedi Kaptio "Sustunuz! Gerçekleri duymak işinize mi gelmedi yoksa?"

"Bu gerçek değil!" diye atıldı Fidelis "Tanrı var."

"Göster o zaman bana tanrını." diye haykırdı Kaptio.

"O görülmez." dedi Fidelis.

"Peki" dedi Kaptio, "Sen görmediğin bir tanrıya mı güveniyorsun?"

Fidelis'in altta kalmaya niyeti yoktu.

"Evet." dedi "Görmesem de güvenebilirim. En azından gördüklerimden daha güvene layıktır O."

Kaptio yine soğukkanlıca gülümsedi.

“Ama bak. Senin güvendiğini söylediğinin Tanrı’nın değil, benim kapımı çaldın. Sığınmak için tanrıtanımaz bir adama, Kaptio’ya güvendin. Ve hâlâ güveniyorsun ki buradasın.”

Fidelis geriliyordu.

“Başka çaremiz olsaydı, sana sığınmazdık. Mecburiyetten sana sığındık. Başımıza mı kakıyorsun!” diye cevap verdi.

“Senin tanrın seni çaresiz mi bıraktı? Eğer o her çözüme sahipse neden sana yol göstermedi de bana mahkûm etti?” diyerek sahte bir kahkaha attı Kaptio.

Bu kez Etika atıldı.

“Seni karşımıza çıkaran da Tanrı’dır.”

Kaptio tüm hazırcevaplığıyla karşılık verdi.

“Varsa kendisi, belki de öyledir. Ama neden bir kuluna bir tanrıtanımazın eliyle yardım ediyor? Yoksa tanrınız sizin sorunlarınızı çözmek için benden mi yardım bekliyor?”

“Senin mantığın sakat.” dedi Fidelis “Sen kendine yontuyor, O’nu görmezden gelebilmek için saçmalıyorsun?”

Kaptio soğukkanlılığını koruyarak Fidelis’e doğru baktı.

“Senin mezhebin!” dedi “Senin mezhebin hırsız için ne hüküm koyuyor?”

“Şimdi bunun konuyla ne alakası var? Tabi ki öldürülmek!” diye cevap verdi Fidelis.

Kaptio bu kez Etika’ya döndü.

“Ya senin mezhebin?”

Etika “Pişmanlık hapsi!.. Sanıyorum!” diye cevap verdi.

“O hâlde” dedi Kaptio “Biriniz hırsızı öldürdüğü için,

diğeriniz o hırsızı hapiste de olsa yaşattığı için Tanrı tarafından ödüllendirilecek öyle mi? Ya da Fidelis öldürmesi gerekirken öldürmediği, sen de öldürmemen gerekirken öldürdüğün için ikiniz de cezalandırılacak mısınız? Tanrı varsa ve bu hükme karışıyorsa hükmü de tek olmalı ya da karışmak istemiyorsa o hükmü size bırakmalı değil mi? Hem Tanrı hüküm koydu diyor, hem de farklı hükümleri uyguluyorsunuz. O hâlde sizin tanrınız en azından iki tane olmalı. Çünkü ortada iki ayrı hüküm var! Ama bana bakın benim tanrım yok. Ve ben hükmümü kendim veririm."

İkisi de söyleneni biraz da olsa mantıklı bulmuştu ama bu, inançlarına düpedüz aykırıydı. Nasıl olur da birden çok tanrı olduğu ya da hiç olmadığı arasında karar kılabilirlerdi ki!

"Hayır! Hayır!" dedi Fidelis "Sen çarpıtıyorsun."

"Çarpıtıyorsam cevap ver, doğruyu göster bana." dedi Kaptio "Söyle bakalım. İkinizin de kesinkes inandığı ortak bir ilahi kitap var mı?"

"Var." diye atıldı Etika "Biz Albuzcu olsak da Legatus'u bilir ve ona indirilen Kutsal Haber'e inanırız. Fidelis de aynı şekilde Kutsal Haber'e inanır ve Legatusçu olsa da Albuz'u dışlamaz."

"Yani!" dedi Kaptio "Sizin ortak kitabınız bu durumda Kutsal Haber oluyor. Doğru mu?"

Her ikisi birden başını salladı ve "Elbette!" dediler.

Kaptio onları köşeye sıkıştırdığını hissediyordu.

"O hâlde!" diye sordu "Bana hırsızın hükmünün Kutsal Haber'de nasıl verildiğini söyleyin. Bununla ilgili mezhepsel öğretilerinizi bir kenara bırakıp, her ikinizin de inandığınızı söylediğiniz Kutsal Haber'de ne yazdığını söyleyin bana!"

Ne Fidelis'ten ne de Etika'dan ses çıkıyor, birbirlerine sorar gibi bakıyorlardı.

"Ben söyleyeyim." dedi Kaptio "Kutsal Haber'de, hırsızın elini kesin, diye yazar."

Sorar biçimde "Yani!" dedi Fidelis.

"Yani'si şu. Siz okumadığınız kitaba inanıyorsunuz. Demek ki ona inandığınızı söylemeniz kendinize söylediğiniz bir yalandan ibaret. İkiniz de Kutsal Haber'e inandığınızı söylüyorsunuz ama biriniz o kitaptan çok Albuz'un Vasiyetine, diğeriniz yine o kitaptan çok Emikus'un sözlerine ve gelmiş geçmiş sakerdoların uydurdukları rivayetlere inanıyorsunuz. Hiçbir kişi okumadığı kitaba inandığını ya da inanmadığını iddia etmemeli. Eğer inandığını söylüyorsa da, o kitabı okumuş olmalı. Okumuş ve anlamış olmalı hatta. Ama siz okumamışken, bakın bir tanrıtanımaz olarak ben okumuşum ve size onun içinde ne yazdığını haber veriyorum. Ben hiç değilse okuduktan sonra o kitaba inanmadığımı söylüyorum. Ama siz okumadığınız hâlde inandığınızı söylüyorsunuz. Eğer iddia ettiğiniz gibi bir tanrı varsa, onun gözünde siz mi yalancısınız ben mi?"

"Bu söyledikleriniz kafamı karıştırıyor." dedi Etika "Bu konuyu kapatabilir miyiz? Neticede bir kâfir olarak konuşuyorsunuz."

"Neden kaçıyorsun? Korktun mu gerçeklerden? Kâfir, gerçekleri örtene denir. Eğer inandığınız kitabınız hakkında konuşmak istemiyorsanız, gerçekleri örten kim, kâfir kim?"

"Kaçmıyoruz!" diye söze girdi Fidelis "O kitabı biz okusak da anlamayız ve bakın sizin gibi yanlış yorumlar yaparız. Zaten bu böyle olduğu için Kutsal Haber sandukada saklanır ve onu sadece sakerdolar okuyup bize anlatabilir. Biz

büyüklerimizden böyle gördük. Yolumuzu değiştirmeye de niyetimiz yok."

Manidar biçimde "Öyle mi Fidelis?" dedi Kaptio "Hani şu senin sevdiğin Etika'yı kendisine altıncı kadın olarak alacak olan Yüce Sakerdo'n anlar yani o kitabı öyle mi?"

Fidelis'in suratı düşerken Kaptio devam etti.

"Madem öyle neden kaçırdın Etika'yı? Yüce Sakerdo kitabı en iyi şekilde anlamışsa Etika'yı kendisine kadın yapacak olmakla da doğru bir iş yapmış olmayacak mıydı? Koskoca sakerdo yanlış mı yapacak? Sakerdolar yalan söylemez değil mi?"

Fidelis'in damarına basmıştı. Yüzü kıpkırmızı kesilen Fidelis ayağa fırladı.

"Hadi Etika! Gidelim. Bu saçmalıkları dinleyecek vaktimiz yok bizim."

Etika ise daha sakindi.

"Lütfen Fidelis!" dedi "Acele karar vermeyelim. Ne yapacağımızı iyice düşünelim. Ne olur!"

Etika'nın masumiyeti Fidelis'i frenliyordu. Buna karşılık Kaptio'nun ise hâlâ soğukkanlılıkla onları izliyor ve sakince konuşuyor olması onu daha da bir öfkelendiriyordu.

Durumun farkına varan Kaptio "Tamam." dedi "Merak etmeyin size yardım edeceğim. İsterseniz konuşur isterseniz konuşmayız. Ama sözümü bitireyim."

Fidelis olur verir gibi ama bir o kadar da rahatsızlığını belli eder bir mimikle yerine oturdu. Kaptio konuşmaya devam etti.

"Eğer bir tanrı varsa, bize öğüt veriyor olmalıdır. Eğer yok ise o öğüdü biz üretmek zorundayız. Kitapta elini

kesmek önünü kesmek anlamında kullanılmıştır. Ama sakerdolar işine geldiği gibi okur kitabı. Kitabınızda 'Hırsızın elini kes.' dendiğine göre bunu akılla birleştirmelisiniz. Eğer tanrı varsa bir bardak su çalanla bütün Venya halkını sömüren hırsıza aynı cezayı hükmedecek adaletsiz ve merhametsiz bir tanrı değildir. Eğer varsa en merhametli O olmalıdır. İnanıyorsanız, O'nun en merhametli olduğuna gölge düşüren bir tevil O'nun hükmü olamaz. Elini kes demiş bile olsa bu böyledir. Bir çocuğa hırsızlığın kötülüğünü anlatarak da, bir soyguncuyu halkın arasından alıp hapse atarak da, kleptomaniye yakalanmış bir hırsızı ruhsal tedaviye alarak da, kendi koyduğunuz kanunlar ve adaletli kararlarla hırsızlığın önünü alarak da hırsızın elini kesmiş olursunuz. Eğer bir bıçak alıp hırsızın elini kesmekten bahsediyorsanız bu hüküm o tanrının size aklınızı kullanmayın demek istemesi olmasıdır ki eğer varsa buna kendisi bile kızacaktır. Temel hüküm hırsızın elini kesmekse bile, bu tarihte noktasal bir hükümdür. İcraat akıl ve adaletle örnek olsun diyedir. Mezhepler oluşturup bölünesiniz diye değildir. Adaletli olanla olmayanı ayırt etmek içindir."

Son sözleri Fidelis'i biraz sakinleştirmişti. Kaptio'nun anlatışına bir yönüyle hayran kalmıştı aslında. Yerine oturdu. Belki de haklıydı. Belki de halkın Kutsal Haber'den uzak tutulması, sandukada saklanması bilinçliydi. Ama sakerdolar yalan söylemezlerdi ki!

Başını kaldırıp "Belki o hüküm konusunda haklısın!" dedi "Ama sakerdolar yalan söylemek istese de söyleyemez! Dinimize göre bu sabittir. Tüm sakerdolar da bunu bilir."

Kaptio bir kahkaha daha attı.

"Sana bunun yalan olduğunu açıklayabilirim!" dedi meydan okurcasına.

Fidelis “Açıkla o zaman!” dedi.

“Bak şimdi!” dedi Kaptio “Yapmazlar ya! Diyelim ki seni de bir gün sakerdo yaptılar. Sen de inanıyorsun ki bir din adamı olarak asla yalan söylemeyeceksin! Ya da senin dediğin gibi söyleyemeyeceksin! Ama gün geldi ufak bir yalan söyledin. Bu durumda, ya dine inancın sarsılacak ya da kendi yalanını gizleyeceksin! Öyle ya! Kendi gururundan, nefsinden taviz verip ‘Ben yalan söyleyebildim. Demek ki sakerdoluğu hak etmiyorum.’ diyemezsin. Tanrı’nın seni affedebileceğini düşünürsün. İmanın kuvvetliyse yalan söylediğin hâlde kendi imanının zayıflığına verecek ve yalanının ortaya çıkmaması için başka yalanlar uydurmaya başlayacaksın. Bunu başarabilmek içinse elinin altındaki bir sürü rivayet kitabından faydalanmak zorundasın. Çünkü hem sen hem de sana inananların delil getirmek isteyebileceği aklına gelecek. Yani, yalanına kılıf bulmak zorundasın. Zamanla yalanlar çoğalacak ve gün gelecek senin gibi bir sürü din adamı yalanlarından oluşan bir uydurma dini halka doğru dinmiş gibi anlatıp duracak! Üstelik kendisinden önce uydurulmuş bir sürü yalanı da reddetmeden yapacak bu işi ki, onları da yalanlamış olmasın! Çünkü uydurdukları din yıkılırsa dinden geçinmeye devam edemezler.”

Etika da Fidelis de ağzı açık dinliyorlardı Kaptio adındaki bu tanrıtanımaz adamı.

“Belki de haklı” diye düşünüyor ama Tanrı’nın reddi noktasında ona hak vermeye cesaret edemiyorlardı. Bunların bir açıklaması olmalıydı.

Etika “Neden?” diye sordu “Neden sürekli ülkemizi yöneten iklezyayı ve din adamlarını kötülüyorsun? Ben yıllarca içlerinde yaşadım. Ne kadar samimi olduklarını biliyorum.”

Kaptio başını eğip biraz düşündü.

Sonra tekrar Etika'ya dönüp "Görünüşte öyleler." dedi "Geçmişten beri gelen, dinden dönmüş saydıkları fırkasızları da, tanrıtanımazları da ve diğer din ve mezhep sahiplerini de, hatta kendilerini de samimi olduklarına ikna etmekteler. Kendi yalanlarına inanmayı ve inandırmayı da çok iyi becerirler."

Etika "Buna katılmıyorum." dedi "Onlar gerçekten samimiler. Aksi mümkünse dinimizi redde bile götürür bu bizi."

Kaptio bir daha kahkaha attı.

"Beni götürdü ya işte!" dedi ve kahkahasını bir anda keserek "Şimdi beni sözümü kesmeden dinleyin." diye ekledi.

Etika ve Fidelis ister istemez kabul eder bir tarzda geriye yaslanıp dinlemeye başladılar.

"Kendi yazdıkları ya da Kutsal Haber dışı kaynaklardan okudukları din tarihine göre de kendi anlayışlarına uygun siyaset tarihine göre de elbette haklılar, samimiler ve kendi hesaplarınca tutarlılar. Hepimizin de onları samimi ve tutarlı görmemiz gerektiğini düşünüyorlar. Doğru olan, ıslah edici olan biziz diyorlar. İçlerinde tanımlayamadıkları bir merhamet ve sevgi de yok değil. Kendi şartlarında olmak üzere toplumda sevgiyi de istiyorlar huzuru da. Gerçekte ise sadece kendi gibi olanları seviyorlar. Ama onlar gibi olmamanıza rağmen eğer onları sevdiğinizi gösterirseniz, onları överseniz onlar da sizi sevdiklerini gösterecekler ve size de kendi hak gördükleri oranda pay vereceklerdir!

Yanlış yaptıklarını düşünmüyorlar. Doğrusunun böyle olduğuna ve sadece onların çatısı altında huzurun mümkün olduğuna inanmışlar. Tanrı ile kandırılmışlar ve dolayısıyla Tanrı ile kandırıyorlar. Birileri neden huzur ve temiz bir düzen istiyor ki, diye serzenişteler aslında. Çünkü onlar zaten

bunun için uğraştıklarına eminler. Dün söylediklerinin tam aksini bugün söylediklerinde yalandan müteşekkil külliyatlarından ve geleneksel milli kabuller üzerinden hemen mazeretlerini buluyorlar. İşlerine gelince yemin edip işlerine gelince o yeminden rahatça ve pişkince dönebiliyorlar. Kangren olduklarının farkında değiller. O kadar hizipleşmişler ki, birisinin onların yaptıklarına rağmen, onlarla beraber ve onlara bile adaletle yaklaşıp dışlamadan yaşamak isteyebileceğine ihtimal dahi vermiyorlar. Her söyleneni, her yapılan işi ya da eleştiriyi aleyhlerinde zannediyorlar. Kendi hiziplerini ve gerektiği yerde yalana yaslanmayı en doğru kabul ettikleri için başkalarına sahte bir anlayış gösterdiklerinde çok rahattırlar. Ama bu anlayışlarının sahte olduğunun aklını kullananlarca kolayca anlaşılabildiğini tahmin bile edemiyorlar.

Yıldızlara varmak için çakıl taşlarından geçilmesi gerektiğini biliyorlar. Ama çakıllarda siz yürürken sizin sırtınızda olmayı mübah görüyorlar! Ölümlerin ve zulümlerin işin doğasında olduğuna inanmışlar. Ama kendileri zarar görenler olmamaları kaydıyla! Seni ölüme sürükleyip, senin malını cebe indirip, senin ölünle vaaz verip, senin gözyaşınla, yine seni din adına ve milliyet adına kandırıyorlar.

Sen neden adalet diyorsun ki! Onlar da tokmağın kendi ellerinde olması koşuluyla zaten adalet için uğraşıyorlar! Sen neden hak arıyorsun ki! Onlar zaten kendi bitmez arzularına ulaştıklarında pastanın kenarcığından senin hakkını da vermek istiyorlar! Sen neden sızlanıyorsun ki! Kuracakları düzen için senin fedakârlık göstermeni bekliyorlar! İşin kaderini böyle görüyorlar. Onlar ıslah edecekler, onlar yönetecekler, onlar hükmedecekler ve sen onların uydusu olmakla mutlu olacaksın. Eğer onlardan değilsen onlar seni dönüştürecek, onlar sana öğretecek zâten! Onların ideolojisine, onların dinine, onların rablerine teslim olmalısın!

Sen düşünmeyeceksin, onlar senin yerine düşünecekler. Sen konuşmayacaksın, onlar senin yerine konuşacaklar. Sen tarlada çalışacaksın, onlar tarlanın sahibi olacaklar. Sen Venya yeryüzünde, onların işletmelerinde en zor şartlarda çalışacaksın, onlar böylece gelir getirecek yeni işletmeler açacak. Sen yer altında ve işte böyle ikinci sınıf barınaklarda, onlar kubbe kemerlerinde ve saraylarda yaşayacak. Sen gıda boyası, şeker ve kimyasal yiyeceksin, onlar özel gıdalarla ve tertemiz sularla beslenecekler. Sen avam revirinde iki buçuk dakikada derdini anlatmayı başaracaksın, onlar hastalandığında on iki hekim birden ayaklarına gidecek. Sen çürük bir dişini bile yaptıramayacaksın, onlar bir yerlerinde çıkan sivilce için bile bütün Gente şehri imkânlarını dibine kadar kullanacaklar!

Sen bir işletme kurmaya kalktığında, üzerine yeraltındaki karanlık ortaklarının salınması ve senin gelirine ortak olacak olmaları normal! Onlarsa hüküm icat edip, tüm şartları kendilerine göre hazırlayıp, milletin malıyla kendilerine daha büyük işler kuracaklar! Prensipleri şu ki; senin alacağın varsa 'haline şükrettiren' yumuşak bir iklezya görürsün, senin vereceğin içinse güçlü ve onurlu bir iklezya! Hakkını aradığında dolambaçlı, sıkıntılı ve çoğunlukla sonuçsuz yollar, senden hak istendiğinde tepene inen direkt bir yumruk!

Sen, senin verginle yaptıkları tapınaklarla ve iklezyalarına çıkan koridorlarla onlar adına övüneceksin! Sen hem kendi vergini hem onların ve zengin ortaklarının vergisini ödeyeceksin! Onlarsa sair yollarla senden aldıkları hâlde üzerlerine düşen kendi vergilerini bile bir ceplerinden diğerine dökerek iki kat fazla riba kazanacaklar. Ama senin verginle yapılan koridorlardan geçersen sen bir kez daha ücret ve vergi ödeyeceksin!

Sen isyan etmeyeceksin, onlar seni ıslah edecek! Sana ne oluyor da onları beğenmez tavırlara giriyorsun! Sana ne nimetler veriyorlar da yüz çeviriyorsun! O kadar köleliğe alışmışsın ki üstüne aldığın örtünü bile onların sayesinde örtebildiğini zannediyorsun! Öyle değil mi?

İnandığını söylediğin Tanrı'yı bile unutmuş, onların sayesinde sorunlarının çözüldüğünü zannediyorsun! Onlar olmasa sen olabilir miydin, diye düşünüyorsun! Hadi ben Tanrıya inanmıyorum. Ama onlar sana, inandığını söylediğin kutsal kitabını bile anlayarak okutmuyorlar."

Etika da Fidelis de, söylenenler karşısında ağzı açık kalmıştı. Nihâyet Fidelis bir fasılada araya girip fikrini belirtti.

"Adeta iklezya karşıtı bir terörist gibi konuşuyorsun! Mesele toplumdur. Biz olmasak iklezya da olmaz! İklezya halka hizmet eder. Halkın hizmetçisidir."

"Aynen öyle!" dedi Kaptio "Halk olmasa iklezya da olmaz. İşte bu yüzden mesele sen değilsin. Sen ancak bir kölesin. Sen ölebilirsin, ama onlar ölümsüz olmak zorundalar. Onlar senin tanrıların! Sen hâlâ anlamadın mı?"

"Nasıl yani?" diye sordu Etika.

Kaptio devam etti.

"Sen evin sahibisin. Malikânenin sahibisin. Evine hizmetçi almışsın. Ama hizmetçi sahibin olmuş, o seni değil sen hizmetçini efendi edinmişsin. Ben senin hizmetçinim diyor ama onun istediğini yapmanı istiyor. Eğer yapmazsan isteyerek ya da istemeyerek evinde kavga çıkarıyor. Sense o ne derse doğru diyor, o ne yaparsa aferin diyorsun. Kasanı da ona teslim etmişsin, kafanı da. Senin evinde hırsızlık yapıyor, yapmaaaz diyorsun. Gözünün içine baka baka yalan söylüyor, söylemeeeez diyorsun. Dün söylediğinin tersini bugün

söylüyor, hep o haklı, hep o haklı diyorsun! O benim efendim, uğruna ne isterse veririm diyorsun. Ama ucu sana dokunana kadar! Bak işine gelmeyince nasıl da kaçtınız!

Nasıl hizmetçi bu? Senin ağzına kaşıkla verirken, kendisi kazanı mideye indiriyor. Masayı nereye koyacağına, perdeleri hangi pencereye asacağına, yatağına ne zaman yatacağına o karar veriyor. Benim inandığım gibi inanacaksın, benim dediğim kadar çocuk yapacaksın, benim lütfettiğim kadar yemek yiyeceksin diyor. Güzel kardeşim bana hele bir söyle, bu nasıl hizmetçi!

Onlar kendi gibi olmayan herkesi terörist olarak yaftalamaktan hiç gocunmazlar. Sen böyle yapma! Tanrıtanımazla teröristin farkını bilemeyenler, her inanç ve ırk mensubuyla barış içerisinde yaşamanın ne olduğunu kavrayamayanlar, dinin ne olduğunu da kavrayamazlar ve yönettiklerini zannetseler de akıl sahiplerini yönetemezler. Legatus'u bile hiç anlamayanlar bana Elçi Legatus'u, Tanrı'yı gökyüzündeki öfkeli ve takıntılı bir dev zannedenler bana Tanrı'yı da anlatamazlar. Çünkü kendileri de bilmezler.

Cesaretten dem vurup rakibiyle oturup konuşmaktan bile korkarlar bunlar. Onlar hep tek başlarına konuşmayı severler. Hep tek başına olmak isterler. Bugün koluna girdiklerini, menfaatleri çakıştığında ortaya atıp rezil ederler. Onlar hep tek olmak isterler. Ya desteğini verirsin ya benden değilsin derler. Ben veririm, ben alırım derler. Ben derler, ben derler, hep ben derler. Etika olmasaydı bir ağız dolusu sövmek isterdim ama şu kadarıyla yetineyim... Tanrı varsa Tanrı ile kandıranlar cehennemim en dibine gidecektir!"

"Neden senin gibi düşünen başka kimse yok?" diye sordu Fidelis "Sen doğruyu biliyorsun da herkes yanılıyor mu?"

“Haberiniz olsun gençler!” dedi Kaptio “Doğruyu söyleyenler tarihimiz boyunca hiç çoğunluk olmadılar. Bu ağabeyinize azıcık kulak verin. Bu kadar üsteleyip de durup dururken kendimi neden eleştirilerinize ve öfkelerinize hedef yapıyorum! Ben bile, o Yüce dediğiniz sakerdodan da, o Yargıç Yudeks’ten de daha cesaretliyim. Uyanın artık, boşa konuşmuyorum. Sizi aptal yerine koyup her gün kandırıyorlar. Sabah sizin gibi inandıklarını söyleyip akşama doğru ne söyledilerse inkâr ediyorlar. İçlerinde masumlar ve iyiler de elbette vardır ama Tanrı’dan başka bu övdükleriniz ve ne derse doğru dedikleriniz var ya o Tanrı’nıza ortak koşanların ta kendileri!”

Fidelis bir anda başını kaldırıp Kaptio’nun gözlerine suçlarcasına baktı ve aklını asıl kurcalamaya başlayan şeyi sordu.

“Sen nasıl bu kadar iyi tanıdığını düşünüyorsun iklezyayı? Ve asıl önemlisi sen nasıl haberdar oldun, nereden okudun sandukada saklanan Kutsal Haber’i?”

Etika ve Fidelis için asıl sürpriz ise, işte bu sorunun cevabında yatıyordu…

Birinci Cilt | On Yedinci Bölüm

Tanrıtanımaz Din Adamı

Canlı | Kaptio'nun Barınağı

"Ben eski bir sakerdoyum." dedi Kaptio.

Fidelis ve Etika'nın hayretten ağzı açık kalmıştı. İklezyadan kaçarken sığındıkları barınakta karşılarına bir tanrıtanımaz adam çıkmış ve tam buna alışmışken şimdi aynı adam eski bir din adamı olduğunu söylüyordu. Üstelik her ikisi de iklezyada büyüdükleri hâlde onu hatırlamıyorlardı.

Kaptio onların düşüncelerini okumuş gibi "On iki mevsim önceydi." dedi "Siz beni tanımazsınız."

Etika atıldı.

"Fidelis bütün sakerdoları tanımayabilir. Ama ben hanedanın içinde büyüdüm. Eğer dediğiniz doğruysa, sizi bir şekilde görmüş olmam gerekirdi."

Kaptio, Etika'yı alıcı bir bakışla şöyle bir süzdükten sonra hafifçe geriye yaslanıp düşünceli biçimde konuştu.

"Sanırım sen çok küçüktün." dedi "Şu babası mimar olan kız sen değil miydin?"

Etika başını salladıktan sonra konuşmak ister gibi hareketlenmişti ki Kaptio konuyu değiştirdi.

“Size nedendir bilmem kanım ısındı çocuklar. İçimdeki bir sezgi, size güvenebileceğimi söylüyor. Umarım yanılmıyorumdur. Çünkü bunları bugüne kadar kimseyle paylaşmadım. Size yardım edeceğim.”

“Yani bizi Boynuz Seddinin ötesine geçirmenin başka bir yolunu biliyorsun, öyle mi?” diyerek gözlerini Kaptio’ya dikti Fidelis.

Kaptio ise “Hayır!” dedi “Bunun mantıklı bir çözüm olmadığını hâlâ anlatamadım mı? Sizin için başka bir planım var.”

Aslında daha baştan Fidelis de ona güvenebileceğini sezmiş ama tanrıtanımaz birisi olması nedeniyle tereddüde düşmüştü. Kaptio hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu artık.

“Planın nedir bilmiyorum ama eğer bize yardım edeceksen kendini daha açık tanıt bize. Nasıl olur da bir sakerdo görevini bırakabilir! Böyle bir şeyi hiç duymadım daha önce.”

Kaptio olanca sakinliğiyle anlatmaya başladı. Genç âşıklar ise pür dikkat dinlemeye…

“Bana Kutsal Haber’i nasıl oluyor da bildiğimi sordunuz. Birçok sakerdo bile sandukayı açamaz. Bense arşivin bir kısmını kopyalayarak çaldım. Sadece Kutsal Haber’den değil birçok tarihi belgeden de haberdarım. Buna Bekke Asileri adına uydurulan tabletler de dâhil. Kısacası hırsızım ben. Hani şu eli kesilesicelerden!”

Bu sözleri söylerken bir yandan kendi esprisine gülüyor, bir yandan da eskilere gidiyor ve yeniden onları yaşarcasına gözleri uzaklara dalıyordu Kaptio’nun.

“Suçlandım ama beraat ettim.” dedi “Arşivimi aşağıdaki mahzene taşıdım. Hepsini yeteri kadar inceleyecek zamanım olmadı. Ama incelediğim kadarıyla ben, Tanrı ya da her ne tarafından olursa olsun indirilen bir şey olduğuna inanmıyorum. Şu toplumun inandığı dinin de Bekke Asilerinin söylediklerinin de hepsinin safsata ve akıl oyunu olduğuna eminim. Ama eğer gerçekten Tanrı varsa, bu durumda Bekke Asilerinin doğru söylemiş olmalarından başka bir açıklama da yok. Eğer Tanrı gerçekten varsa Mavicennet’te Bekke asilerine dair bir emare mutlaka olmalı. Aksi takdirde Tanrı da yalan dini de!”

Şaşkınlık üstüne şaşkınlık yaşıyordu Fidelis ve Etika.

Her ikisi birden “Mavicennette mi?” diye sorarak emin olmak istediler.

“Evet. Kısır tartışmalarla zaman geçiriyor bizim sakerdolar. Hep faso fiso şeylerle uğraşıp duruyorlar. Cevap Mavicennetteki insanlarda bence! Oraya gidip gelenlerse hep sustular!”

“Peki, mahkemede nasıl beraat edebildiniz?” diye sordu Etika.

Kaptio serinkanlı üslubuyla anlatmaya devam etti.

“Asıl adım Kaptio değil Fador.[27] Venya’nın ilahi mahkemesinde yargılandım ve beraat ettim... Beraat ettim, çünkü mahkemede her şeyin doğrusunu söylemedim. Kabul ediyorum ki bu benim utancımdır. Aslında birçokları beni tanır. Bugüne kadar Tanrı’ya olan inancımdan hiçbiri şüphe etmedi. Ama ben dillendirmesem de bildiklerinin aksine

---

[27] ***Fador: (Latince fautor)*** *Destekçi anlamına gelen kelime. Romanda Kaptio esas karakterinin din adamı olduğu dönemde kullandığı isim olarak geçmektedir.*

şüphedeydim. Hatta şimdi siz de biliyorsunuz ki inanmıyorum da. Fakat bir din adamı, hatta tecrübeli bir sakerdo olarak, o zamanlarda, topluma da kendime de söylediğim yalanları gerçek sanıyordum. Anlayacağınız, o zaman değil, şimdi gerçekleri söylüyorum. Tanrı olsaydı şahit olurdu, ister inanır, ister inanmazsınız."

"İsminizi neden değiştirdiniz?" diye sordu Etika.

Kaptio bu soruyu beklediğini belli eder biçimde göz kapaklarını aşağı yukarı oynattı.

"Halk tarafından rahatsız edilmemek için..." diye cevap verdi ama gözlerini kaçırdığı Fidelis'in dikkatinden kaçmamıştı. Yine de üzerine gitmedi.

Kısa bir sessizlikten sonra Kaptio dayanamadı.

"Tamam! Doğrusunu söyleyeyim. Ben kirliyim."

Etika da Fidelis de pür dikkat dinliyordu. Karşılarındaki tanrıtanımaz sakerdo şimdi de kirli olduğunu söylemekten hiç gocunmuyordu. Kaptio açıkladı.

"Siz Gente toplumunda Kaptio diye bir isim duydunuz mu?"

Gençler birbirlerine bakarken o devam etti.

"Kaptio isminde bir Gente imanlısı çok azdır. Benim soyum yüz yirmi bir nesil evvelden beri kirli kabul edilen bir soydur. Eğer ismim başlarda bilinseydi sakerdo olamazdım. Kendimi Fador olarak tanıttım. Benim soyum bir kadına dayanır. O kadın da zamanın iklezyası tarafından kusurlu ilan edilmiş ve kirli annesiyle birlikte Şem'e kaçmıştır. Benim ismim Şem ismidir."

"İsimler benzeyebilir, kirli bir soydan geldiğine nasıl bu kadar eminsin?"

Kaptio istemsizce gülümser gibi yaptı. İçinden geçenin tamamını söylemedi.

“Ata ninem Ihlamar’dan!” dedi “O tek tanrıcı bir kadındı. Aile ceridelerini tabletleştirdim ve sık sık ona döner bakarım. Üzülsem de ibret alırım o günlerde olan bitenden.”

Aklından tam olarak geçense karşısındakilerin ona göre iyiliğiydi. Çünkü eğer varsa gerçek din ancak Ihlamar’ın dini olabilirdi. Eğer bir ihtimal Tanrı varsa “kirliler de haklı olabilir” sorgusunun devam etmesini istiyor ve bu fikrin önünde bir engel de kendisi olmak istemiyordu. Yine de bunu dillendirmedi.

Bu arada “Ihlamar’ı şimdi hatırladım” dedi Fidelis “Aşağıya inerken dokunduğumuz tabletin üzerinde yazıyordu.”

Kaptio başını sallarken “Peki, bu barınaktaki iklezya dokümanlarınızı kontrol etmeye yeltenmediler mi hiç?” diye sordu Etika.

“Bir defa geldiler.” dedi Kaptio “Ama onlarda bu intibayı bırakmadım. Zâten aramaya kalksalar da bu katta fazla bir şey bulamazlardı. Çoğunu mahzen katına taşıdım. Bakın şuradaki kütüphanede bulunan tabletlerin de çoğu sadece şifreyle benim girebileceğim simülasyonlardır. Ama iklezya bunları bile kendi çalışmalarım zannediyor.”

“Ne gibi şeyler var buradaki arşivinizde?” diye sordu Fidelis.

Kaptio derin bir nefes çekip anlatmaya başladı tekrar…

“Yalan olduklarını düşünsem de size Bekke uyarıcılarından bahsedebilirim. Siz onları Bekke Asileri olarak biliyorsunuz. Sizin Mavicennet olarak bildiğiniz Dünya’da iddiaya göre öyle bir kitaba rast gelmişler ki, söylediklerine göre asi değil

birer uyarıcı olarak Venya'ya dönmüşler. Ama o kitabın kayıtlarına nedense ulaşamıyoruz. Bekkeliler adına bırakılan tabletlerde imha edildiği ileri sürülüyor ama buna ben inanmıyorum. Bu bazı sakerdoların uydurduğu bir yalan muhtemelen. Bence öyle bir kayıt getirmediler. İddiaları kurtarmak için birileri uydurdular. Eğer öyle bir kitap getirmiş olsalardı ondan bir parçaya sandukada rastlardım. Ama yok."

"Bence de Bekke Asileri yalancıdır." dedi Fidelis "Dinimizi yıkmaya çalışmış bu asilere mi güveneceğiz! Hadi sen zâten Tanrı'ya inanmıyorsun! Gelmiş geçmiş bu kadar din adamı yalan söylüyor da o asiler mi bir tek doğruyu bulmuş olacak!"

"Bence hepsi yalancı!" dedi Kaptio "Her şey onlar o kitabı işittikten sonra bu hâle gelmiş güya. Tabletlere göre Bekke Uyarıcıları zamanında âdemlerden çoğu Güneş'e, Ay'a, yıldızlara ve hatta sabah ve akşam gördükleri bizim Venya'ya bile ilahlık sıfatı veriyorlarmış. Biz onlara göre bilimde çok ilerideyiz ama buna rağmen bizdeki inanç durumu da çok farklı sayılmaz. Bizde de onlar gibi her şeyin sahibi olan tek tanrıyı kabul ettiği hâlde onunla ortak işler yapan ilahlar edinenler yok mu? Tüm evrimimize ve bilimsel gelişmelerimize rağmen bizde de Güneş'e, Satürn'e, Jüpiter'e, bir türlü ötesine geçemediğimiz büyük manyetik alanın ve aralarındaki manyetik yıldırımların korunaklı kıldığı on iki yıldız grubuna ve hatta galaksimize bile bilmeden, anlamadan ilahi vasıflar biçenler yok mu?"

"Belki var ama bunlar yanlış değil ki!" diye itiraz etti Etika.

Kaptio gülümsedi yine…

"Bildiğim, gökbilimle uğraşan bilimcilerimiz böyle bir döneme şahit olmuşlar. Bu bilimcilerimizin içinde sonradan

kendilerini Bekke Uyarıcıları olarak adlandıran ya da adlandırılan o kimseler de varmış. Tabletteki iddialara göre, bilimci olmalarına rağmen Albuz'a, Legatus'a, Emikus'a, Anu ve Enlil'e, sakerdolara ve eski sakerdolarınki dâhil olmak üzere onların tüm kitaplarına ve elbette Tanrı'ya onlar da inanırlarmış."

"Sanki iyi kimselermiş gibi anlatıyorsunuz isyancıları!" dedi Fidelis "İklezyaya düşman olunması iyi olmak için yeter, der gibi!"

Kaptio yine tebessüm etti.

"Siz de isyancısınız. Kötü müsünüz?" diye sordu.

Bu sözün üzerine Fidelis oraya geldiğinden beri belki de ilk defa gülümsemişti.

"Lütfen devam et." dedi.

Kaptio da anlatmaya devam etti.

"Bunlar benim iddiam değil. Zaten eğer Bekke asileri doğru söylemişlerse başka sorgu suale meydan bile bırakmadan Tanrı fikrini ben bile kabul edebilirim. Onların var olduklarına emin olsam onlara inanabileceğimi de itiraf ettim zâten. Ben okuduğum iddiaları anlatıyorum size. Neyse… Dünya'da yerel zamanla iki yüzyıldan fazla kalmışlar. Ne zaman ki Ahmed'e indirildiği iddia edileni dinlemişler, işte o zaman bütün fikirleri değişmişmiş. Venya'ya döndüklerinde de bu inançlarını paylaşmaya, halkı uyarmaya ve sakerdoları yalancılıkla itham etmeye kalkınca kâfirlikle suçlanmışlar. Süreç sonunda ise biri hariç ilahi mahkemeye çıkarılmışlar. Dönemin yargıcı onları idama mahkûm etmiş. İnfazları Venya'nın volkanik eriyikler dolu yüzeyine ve ezici atmosfer basıncına korumasızca bırakılmalarıyla gerçekleştirilmiş."

Kaptio bunları anlatırken Etika'nın aklına küçükken kaybettiği mimar babası geldi. O da atmosfer boşluğuna düştüğünde böyle bir sona uğramış olmalıydı. Etika'nın gözleri buğulanırken Kaptio anlatmaya devam ediyordu.

"Mahkemeye çıkarıldığımda halkımız benim için de maalesef aynı şeyi ister durumdaydı! Ben hırsızlıktan yargılandım. Eğer tanrı yok iddiamı açıkça söylediğimi duysalar, eski bir sakerdo olduğum ve dinden döndüğüm için Tanrı adına hüküm verip bugün de öldürülmemi isteyebilirler. Kendi iddialarına göre, bu kayıtlar sadece ona gelecekte ulaşacaklar için gizlice arşive bırakılmıştı. Ben de işte bunları kopyaladım ve orijinallerini kimseye fark ettirmeden tekrar sandukaya koydum."

"Bekke Asileri dinden çıksalar da sizin gibi Tanrı'yı reddetmediler ama!" dedi Fidelis.

"Evet, ama!"dedi Kaptio "Eğer gerçekten doğruysa, o zamanki iklezya onların yaptığını Tanrı'yı reddetmekten bile daha tehlikeli bulmuş. Tüm Venyalılar olarak siz de Ulu Albuz'un, Tanrı'nın elçisi olduğuna ve ona indirilenin aktarılarak bize kadar ulaştığına inanıyorsunuz. Bunun yanında Ulu Albuz'un Vasiyeti ile birçok çelişkisi olsa da Emikus'un Kutsal Sözler'i, Legatus'un Kutsal Haber'i ve Anu ve Enlil'in bize ulaşan rivayetlerini de hak kabul ediyorsunuz. Ama bu doküman bizde yoktur. Bekke Asileri aslında atanız Albuz'a ulu demekten bile kaçınmışlar. Çünkü ululuk sadece Tanrı'ya aittir demişler. Efsaneye göre Anu ve Enlil'in de, Tanrı'nın emirlerini Venyalılara tebliğ ettiklerinde kâfirlikle ve sapkınlıkla suçlandıkları söylenir. İdama mahkûm edildikleri sırada bir şekilde Dünya'ya kaçtıkları da rivayetler arasındadır."

“Siz Anu ve Enlil’in de dinden çıkmış olduğunu mu söylüyorsunuz?” diye sordu Etika.

“Pek tabi. Onların ardından Venya’da büyük felaketler meydana gelmiş, çıkan çatışmalarda birçok Venyalı ölmüş. Her millet ve mezhep diğerini düşman edinmiş. Sonradan Venya’da aklanmış olsalar da Anu ve Enlil’e dair kesin bilgilerden yoksunuz. Onlardan bize kulaktan kulağa aktarılanlar bir efsanevi metin gibi kabul edilir ve asıl kitabın Mavicennet’te Babil denilen şehirde bulunduğuna inanılır. Bekke Asileri Dünya’ya gönderildiğinde görevlerinden birinin de Anu ve Enlil’in kitabını bulmak olduğu da iddialara eklenmiş. Hatta bu sizin dininizin de ütopyası değil mi?”

“Peki, Üstün Legatus hakkında bilginiz nedir?” diye sordu Fidelis.

Kaptio daha samimi ve ciddi bir tavır takınarak devam etti.

“Legatus ben inanmasam da, gerçek bir elçi olarak bilinir. Getirdiği Kutsal Haber’e de hepiniz inanıyorsunuz. Ben de inanıyordum. İçlerinde en makul olanı da odur. Ama buna rağmen “Ulu Albuz’un Vasiyeti” ikincil kaynak olmasına mukabil Venya’da birincil kitap muamelesi görüyor. Özellikle biz Gentelilerde ona inanmayan Kutsal Haber’e inanıyor olsa da dinden çıkmış sayılıyor değil mi? İşte bu vasiyete göre Mavicennet, Tanrı tarafından bize vaat edilmiş. Âdemlerse bizim düşmanımız olarak Mavicennet’i, yani Dünya’yı istila etmiş kabul edilirdi. O zamanlar atalarımız onlardan çok korkuyordu. Kötülük ve âdem birçoklarımızca aynı anlamda kullanılan bir tabirdi. Eğer fark ederlerse saklı tüm becerileri ile bizi cehenneme göndereceklerine inanıyorlardı. Bekke Asilerinin içinde bulunduğu iddia edilen gökbilimcilerimiz güya Dünya’ya giderek hem Anu ve Enlil’in kitabını bulacaklar, hem de Mavicennet’e ırkımızın taşınmasının

yollarını arayacaklardı. Ama Ahmet'in 'Bana Tanrı tarafından indirildi' diyerek diğer âdemlere okuduklarını işittiklerini iddia edince işler tersine dönmüş. Dünya'ya varis kılınanların âdemler olduğu, bizlerinse dini yıkılmış ve yoldan bizzat Albuz tarafından saptırılmışlar olduğumuzu iddia ettiler. Buna rağmen sadece tek Tanrı'ya kulluk ederek kabul edilebilir ve güzel işler yapanlarımızın Mavicennet'ten çok daha iyilerine kavuşacağını akılları sıra müjdeliyorlarmış."

Etika ve Fidelis'in bildiği dinle Kaptio'nun geçmişe dair anlattıkları birbirini pek tutmuyordu. Zâten tanrıtanımaz birinin anlattığı din ne kadar inandırıcı olabilirdi ki! Nihâyet Fidelis sözü kendi meselelerine getirdi.

"Bize nasıl yardım edeceksin Kaptio? İstersen onu konuşalım artık." dedi.

Kaptio "Sabırsızlanma!" dedi "Anlatacağım. Ama önce size bazı bilgiler vermem lazım. Kim olduğunuzu anlayın diye."

"Biz kim olduğumuzu biliyoruz." dedi Fidelis.

Bunun üzerine söze karışıp "Dinleyelim istersen!" dedi Etika.

O da memnuniyetsiz bir ifade ile de olsa, olur verir biçimde tekrar Kaptio'ya döndü yüzünü.

"Hayır, Fidelis!" dedi Kaptio "Bilseydin sorardın. Sorusu olmayan bilmeyendir. Şu Bekke Asileri ve diğer birçok gezgin Dünya'ya gitmişse nasıl gitti, âdemlerle ilgili neler öğrendik bugüne kadar, diye sormanı beklerdim."

Fidelis ısrar etti yine "Kaptio neden bunları bize anlatıyorsun? Bizim planımızla ne ilgisi var? Lütfen konuya gel artık. Planın nedir?"

Kaptio “Peki!” dedi “Duymaya hazır mısın?”

“Eveet!” dedi Fidelis “Söyle artık!”

Kaptio önce derin bir nefes aldı. Ardından öne doğru eğilerek ve Fidelis’in gözlerinin içine bakarak konuştu.

“Planım sizi Mavicennet’e, yani Dünya gezegenine götürmek! Ancak orada saklanabilirsiniz. Benim de sizinle gelmek için özel sebeplerim var. Oldu mu? Anladın mı şimdi?”

Her ikisi de dili tutulmuş gibi öylece bakakaldılar.

Kaptio onların şaşkın bakışları arasında açıkladı.

“Size bunları anlatma sebebim işte bu. Ne Boynuz Seddinin ötesinde ne de buralarda saklanabilirsiniz. Tek kurtulabileceğiniz yer Dünya! Oraya daha önce götürülmüş bir bilinç cihazı bırakıldı ve onu benden başka kimse bulamaz. Alıcısı da, rota kaydı da elimde. Ona ulaşırsak dünyada rahatça gizlenebilirsiniz. Tabi eğer daha iyi bir planınız yoksa!”

“Onu da mı iklezyadan çaldın?” diye sordu Fidelis. Gözleri yuvalarından ırayacaktı adeta!

Kaptio’nun gözleri ise bir noktaya takılmış hâlde buğulanırken “Hayır!” dedi “Onu bana eski bir arkadaşım buluşmak üzere bırakmıştı. Ama sonra bana ihanet etti!”

Birinci Cilt | On Sekizinci Bölüm

Âdem Simülasyonu

Canlı | Kaptio'nun Barınağı

Etika ve Fidelis'in aklına hiç gelmeyen, Mavicennet'e yani Dünya'ya kaçma fikri, kendi tasarladıkları planı tamamen alt üst etmişti. Şoku atlattıktan sonra konuşmaya devam ettiler. Kaptio'dan, daha önce yapılan Dünya seyahatleri ile ilgili olarak tarihi verileri öğrenmek istiyorlardı.

Meraklı bir sevinçle "Lütfen anlatmaya devam et." dedi Fidelis.

Kaptio da devam etti.

"Öncelikle şunu bilmeniz lazım ki onların görebildikleri ile bizim görebildiklerimiz arasında ciddi bir fark var. Bu konuda onlara göre büyük avantaj sahibiyiz. Şöyle ki, âdemler bizim görebildiğimiz ışığın çok az bir kısmını görebiliyor ve ona görünür ışık diyorlar. Gözleriyle sadece bu ışığın yansıttığı maddeleri algılayabiliyorlar. Dolayısıyla bizim bedenlerimizin yapıtaşları o görünür ışıkla algılanamadığı için bizi gözleriyle göremiyorlar."

"Yani bizi bilmiyorlar! Öyle mi?" diye sordu Etika.

"Ondan emin değilim." dedi Kaptio "Ama bir tereddütleri vardır sanıyorum!"

“Şu ışık meselesine takıldım!” diye söze girdi Fidelis “Açar mısın biraz?”

“Tabi!” dedi Kaptio “Onların göremediği ışık dalga boylarının bazılarını cihazlar kullanarak tespit ettiklerini ve isim verdiklerini biliyoruz. Bunların arasında kızılötesi ışınlar, x ışınları, mor ötesi ışınlar, mikrodalga, radyo dalgaları ve bazı kozmik ışınlar var. Yani bizim bildiğimizin çok az bir kısmı. Bizim bedenimizin yapıtaşı olan radyo ötesi dalga boylarını ise henüz bildiklerini sanmıyorum.”

“Bilmedikleri hâlde görebilirler mi?” diye sordu Etika.

“Onlardan önce radyo ötesi ışık teknolojileri ile manyetik görünmezlik teknolojimizi geliştirmemiş olsaydık oraya adımımızı bile atamazdık.” dedi Kaptio “Ancak bu teknolojinin de elbette açık yanları var. Âdemler eğer radyo ve ötesi dalgaları tespit edebilecek alıcılar kullanırken frekanslarımızı yakalarsalar farkımıza varabilirler ve hatta teknolojileri ilerlemişse bizi görebilirler bile.”

“Fark edilmeden nasıl bir fırsat yakalayabiliriz ki?” diye sordu Etika.

Kaptio devam etti…

“Eskiden bizimkiler Dünya’ya daha çok seyahat ediyorlardı. Çünkü âdemlerin radyo dalgalarından haberleri yoktu. Bilimleri geliştikçe biz de şehirlerden çok teknolojiden daha uzak yerleri tercih etmeye başladık. Ancak son iki yüzyıldır gittikçe artan biçimde Dünya’da radyo alıcıları çoğaldı. Kendi ürettikleri dalgalar da o kadar arttı ki artık Mavicennet’in üzerini kat kat kaplamış kendilerine özel bir radyo bulutu var diyebiliriz. Tüm bunların arasında bu kez çokluğun, yani birçok radyo yayınının arasında fark edilmeme olasılığını tercih etmeye başladık. Üstelik âdemlerin

uydu izleyicileri ve gözlem roketlerinin artması bizi eskisinden çok daha fazla rahatsız ediyor. Dünya'dan Venya'ya gönderilen birçok gözlem uydusunu, mesela Venya Express isimli olanını bizim bulunduğumuz tarafa geçtiği anda saniyeler içinde köreltecek tedbirler alınmasaydı âdemler burayı bile çoktan keşfetmiş olacaktı."

"Peki, onlarla iletişim kurabiliyor muyuz?" diye sordu Fidelis.

"Biz hiçbir şekilde âdemler üzerinde direkt iletişim kurucu ve zorlayıcı bir etkiye sahip değiliz. Ses frekanslarımız da farklı. Yapabildiklerimiz onları, onlara göre daha gelişkin olan teknolojik imkânlarımızla izlemekten ibaret. Alıştığımız yerçekimi direncimiz ve basınca duyarlığımız onlarla bizim aynı düzlemde bilinçle buluşmamıza engel oluyor. Beslenme ve nefeslenme ihtiyaçlarımız da, sıcağa soğuğa dayanıklılığımız da farklı. En büyük ortak ihtiyacımız ise, onlara bolca verilmiş olup bizim içinse mücevher değerinde olan su.

Birbirimize fiziksel temasımız söz konusu değil. Ama iki tarafın aynı teknolojik imkânları kullanması durumu olursa, fark edilebiliriz. Sezgi ve empati duyularımızı daha iyi kullanıyoruz. Onların yaşadıklarını, şartlar oluşursa kısmen de olsa onlar gibi algılayabiliriz. Onların avantajları ise gerçekten de cennet gibi bir gezegende hemen her şeyden korunur vaziyette bulunmaları. Bizden bile! Yani ne onların bizden, ne de bizim onlardan cahilce korkup kaçınacak hiçbir tarafımız yok. Zâten bir arada iletişim hâlinde bulunabileceğimiz pek olasılık da görünmüyor. Olsa bile bu da bir şeyi değiştirmez zâten. Sadece irtibat kurmuş oluruz. O kadar."

"Yani aynı frekansta buluşmadığımız sürece irtibat söz konusu değil. Öyle mi?" diye sordu Etika.

“Evet.” dedi Kaptio “Duyularımızın önem sırası da bu olasılığı azaltıyor. Onlar için görmek, bizim içinse görmekle beraber işitmek de daha etkili ve önemli bir duyu. Ağır bir yerçekimi ile belli alışkanlıklar kazanmış bedenimizle Dünya’da onlara göre çok daha hızlı hareket edebiliyoruz. Herhangi bir yüzeyde ya da aerosol bulutu üzerinde geçici bir süre de olsa bulunabiliyoruz. Gıdalanmamız ve yaşamamız için toprak vazgeçilmezimiz değil. Ama ondan çıkan birçok maddeyi ve özellikle metalleri yaşam alanımızda ve özellikle barınmaya yönelik olarak kullanıyoruz. Bizim atmosferimizde bulunan birçok besinimiz varken âdemler, bizim de atalarımız gibi daha çok toprak mamulleri ile besleniyorlar.”

“Peki, şekil olarak benziyor muyuz?” diye sordu Fidelis.

“Bu konuda tabletlerde çeşitli ve çelişkili bilgiler var. Net olarak bilemiyorum ama vücutlarımızın âdemlerle şeklen birbirinin neredeyse aynı olduğuna, ama hacimlerimizin ve yapıtaşlarımızın farklı olduğuna dair daha çok iddia var. Bedenler içindeki esas ben’imiz ise aynı ve temelde aynı sorumlu ve akıllı varlıklarız. Bu yönde birbirimize bir üstünlüğümüz yok diye tahmin ediyorum.

Ama şu da var ki âdemlerle biz farklı dünyaların akıllı varlıklarıyız. Sanki her şey onlara göre düzenlenmiş şu evrende. Dünya başka yöne Venya tam aksine döner. Biz sebepleri izlerken onlar genelde sonuçlara göre hareket ederler. Ama buna rağmen onlar medeniyette ileri giderken biz adım adım geriye gider gibiyiz. Öyle manidardır ki Güneş Sistemi’nde bile ters yöne dönmekte olan tek gezegen bizim Venya’mızdır.”

Etika “Yani siz de daha önce Dünya’ya gitmediniz, öyle mi?” diye sordu.

"İşte ben de böyle bir dönemde Dünya'ya gizlice gitmenin yolunu elde etmiştim. Bir araştırma gemisinde çalışan bir arkadaşım var. V.G.26 kodlu eski bir gemiydi. Hatta ben de önceleri bir takım testlerden ve simülasyonlardan geçtim. Alışma evresinde Âdemlerle olan yaklaşımımızın nasıl olacağını bize bildirildiği kadarıyla öğrendim. Orada bilmeyenlerimiz de anladı ki, bizler teknolojik imkânlarımızla insanları izlerken bu birikimi kesintili de olsa kaydedebiliyoruz. Ama bu kayıt hem onlara göre çok uzaktan oluyor, hem de hiçbir şekilde onları etkilemiyor. Onlar kendi istediklerini yapıyorlar yine. Biz sadece gözcü ve kulakçı olarak, bir anlamda o kişi ya da kişileri simüle ederek anlamaya çalışıyoruz. Aynı zamanda onların zaman çizgisinde yapıyoruz bunu. O âdemin anını, sezdiğimiz kadarıyla duygularını izliyoruz. Netice olarak bu simülasyonlara katıldım ama son anda iklezya beni men etti gitmekten."

"Peki, biz bunu başarabilecek miyiz?" diye sordu Fidelis.

Kaptio kendinden emin cevap verdi.

"İklezyanın ilahi mahkemelerinde yaşadıklarımızın nasıl simüle edilerek izlendiğini bilirsiniz. Ama orada hem bir perdeye, hem de iklezyanın müsaade ettiği kadar yansıtılır olup bitenler. Âdem hissiyatını anlamak için simülasyon tabletleri ise daha anlaşılır bir örnektir. Hazır hissettiğinizde sizi bir simülasyona bağlayabilirim."

"Burada mı? İkimizi birden mi?" diye sordu Etika.

Kaptio cevap verdi.

"Neden olmasın! Simülasyondaki kişi sayısı kadar denek atanabilir. İkinizi birden alabilecek bir tablet seçeriz."

Fidelis de artık merak içindeydi. O da olur'u verince mahzene indiler ve Kaptio bir tablet aldı eline.

Kaptio "Bu tablet Dünya'dan en son getirilenlerden biri. Hadi bakalım koltuklara." dedi.

Fidelis bir koltuğa, Etika diğer bir koltuğa oturdu. Kaptio ise baş tarafa. Şifreyi girdiğinde tabletten kişi sayısı kadar ışık hüzmesi çıktı. Ellerini tabletten çıkan bu ışıklar üzerine ayrı ayrı tutup platforma yerleştirdiler.

Kaptio'nun tableti masanın üzerindeki yuvaya yerleştirmesi ile Etika geçiş anını fark etti… Deneyde bildiği Etika'dan sıyrıldığında Sevda isimli bir âdem oldu. Sevda gibi gördü. Sevda gibi işitti ve Sevda gibi döndü. Hissettiği zamanı yaşadı… Fidelis ise Erdem isminde bir başka âdemi yaşadı hissettiği zamanda.

Geçiş buğusunda gördükleri penceredeki yağmur, onları hayranlıkla kendilerinden geçirmeye yetmişti. İlk hissettikleri, suya hasret bir Venyalının yağmura âşık olması gibiydi…

Söz birer birer onlardaydı… Önce Sevda'da… Sonra diğerlerinde…

Birinci Cilt | On Dokuzuncu Bölüm

Hissettiğim Zaman

Canlı | Ortak Tablet Simülasyonu

O gün ders devam ediyordu. Bense elimde kalem, gözümün önünde sevmekten korktuğum ama yine de içten içe bağlanmaya başladığım o çocuk vardı. Onun bazen komik, bazen soğukkanlı davranışları, bazen derin konuşmaları, kahvenin en güzel tonundaki gözleri, seyrek sakalı...

Dayanamayıp bugünkü derste yine bilerek onu görebileceğim bir yere oturmuştum işte! Keşke o da benim farkımda olsaydı! Âdeta sevgimi sadece yüreğimde yaşamaya hapsetmiştim kendimi.

Elimi çeneme yaslamış, onu süzerken o bunun farkında bile değildi. Cama vuran yağmur damlalarının sesine muhteşem bir melodi dinlermişçesine takılıp kalmıştı.

Kâni hocanın Erdem'e bir soru sormasıyla o da, ben de kendimize geldik.

"*Yağmur damlalarını mı sayıyorsun Erdem?*"

Hoca imalı bir gülümseme ile ona bakarken Erdem sonradan toparlamış olsa da, ne dediğini anlayamadığım bir şeyler geveledi önce! İçin için güldüm. Şaşkınlığı bile hoşuma gidiyordu.

Sonra Kâni hoca bir şey daha sordu. Ama biliyordum ki, soru bana gelseydi daha da beter olurdum. Sorunun ne olduğunu bile doğru dürüst anlamamıştım. Çünkü beynimden aşağı

bir mızrak saplanmış gibi oldu. Başım döndü bir an, ama hemen geçti.

Erdem, hocamıza projesinden bahsederken dersteki diğer arkadaşlar da bu ani gelişen durumdan dolayı kıkırdayıp gülüşüyorlardı. Hoca üstelemedi ama Erdem'e proje anlatımı görevi de vererek dersi bitirdi. Diğer öğrenciler ders bitince gülüşmelerine konuşmalarını da ekleyip kitaplarını ve malzemelerini toplamaya başladılar.

Kâni hoca dışarı çıkarken ben de kitaplarımı toplayıp kucağıma almıştım ki, tırnaklarımı öfkeyle Erdem'in suratına geçiresim geldi. Sanki şimşek çakmış gibi ortalık birden aydınlandı.

Sonra gözlerim karardı, nefesim kesildi ve yere yığıldım...

Her yer karanlıktı. Tek bir şey bile yoktu. Aslına bakarsanız karanlık da yoktu. Hatta ben de yoktum. Sonra ne olduysa oldu, bir anda fanusun içinde ve olay ufkunun ötesindeydim. Üzerime müthiş bir koku sinmişti. O kokudan genzime ulaşan her zerre, tarifi imkânsız bir haz, bir huzur veriyordu. Biraz daha… Biraz daha derine çekeyim, biraz daha hissedeyim derken, işte o an kendimi onun gözlerine bakarken buldum![28]

***

Onu düşünüyordum ama ne yapayım ki, hoşlandığımı belli etmeye çekiniyordum! Sevda zeki bir kızdı. Çok da başarılıydı. Ama onun bilmediği bundan daha da önemli bir şey vardı. Onu seviyordum…

Ona baktığımda ne düşündüğümü anlayacağından korktuğum için pencereye doğru, dışarıda yağan yağmura bakıyor gibi davranıyordum. Zâten bu dersten de çok hoşlanmıyordum.

---

[28] ***Sevda ve Erdem:*** *BYS-Venya romanının yan karakterlerinden, BYS-Dünya romanının ise esas karakterlerindendirler.*

Projem benim rüyamdı. Eninde sonunda şu lisans derslerini bitirip hedefime yönelmek istiyordum.

Hocanın dikkatini çekmiş olacak ki bana anında soruyu yapıştırdı.

"*Yağmur damlalarını mı sayıyorsun Erdem?*"

Sorduğu soruya ne cevap vereceğime dair kelimeleri toparlayamadan konuşunca hâliyle saçmaladım...

"*Ha... Hay... Hayır hocam, pro... proje demiştim, yağmur projesi... pardon yani bilinç projesi... hazır olunca getireceğim.*"

Anfideki herkes kıkırdamaya başlarken hocamız da tebessüm ederek "Konumuz yıldızların mesafeleri ve onların geçmişteki hâllerini görüyor oluşumuzdu Erdem, bilinç değil. Sen pencereden uzaklara dalmışken, o mesafelere gidilip gidilemeyeceğini tartışıyorduk biz. Herhâlde bu konuda senin de bir fikrin vardır."

"*Var hocam!" dedim hevesle "Mâdem bedensel olarak o mesafelere gidemiyoruz, o hâlde bedenimizi bırakıp gideriz biz de. İster uzaklara ister geçmişe. Benim bilinç projem tam da bununla ilgili.*"

Benim açıklamama rağmen arkadaşlar işin eğlencesinde bana gülüyorlardı hâlâ. Bu yüzden utanmıştım. En çok da Sevda'dan!

Kâni Hoca "Perşembe günü Erdem'in projesini dinleyeceğiz. Siz de konuyla ilgili hazırlığınızı yapmış olarak gelin." diyerek dışarı çıkarken Sevda'nın sendelediğini fark ettim. Ama düşmeden yetişmek için geç kalmıştım!

Eliyle göğsünde tuttuğu kitapları yerlere saçıldı. Hemen eğilip başını kaldırarak koluma yatırdım. Neyse ki yaralanmamıştı. Ama bir gariplik vardı...

"*Sevda! Sevda! İyi misin? Sevda!*"

Seslenmeme rağmen cevap vermedi.

Elimle şah damarını kontrol ettim…

***

Gözlerimi tekrar açtığımda karşımda kırk yaşlarında bir adam bana kucağımdaki bir tepsinin üzerinde bulunan tastaki tarhana çorbasını kaşıkla içiriyordu. Şaşırmış ve korkmuştum.

Ağzımdaki çorbayı yüzüne doğru püskürterek "Sen kimsin be?" diye bağırdım.

Adamın cevabı çok saçmaydı!

"Benim Sevda! Kocan Erdem! Yine kriz geçiriyorsun sakin ol!"

"Sen Erdem değilsin!" diye hiddetle bağırdım.

Çılgına dönmüştüm. Daha birkaç saniye önce üniversitede derste iken şimdi bu yatakta… Bu evde… Her ne kadar Erdem'e benziyor olsa da, o olmadığına emin olduğum bu yaşta bir adamın karşısında… Onun uzattığı kaşıktan çorba içerken bulmuştum kendimi.

Evet, az önce başım dönmüş ve gözüm kararmıştı ama Erdem'i tanıyamayacak kadar kendimden geçmediğime emindim. Üstelik adam bana kocam olduğunu söylüyordu. Evlenmek bir yana, daha Erdem benim farkımda bile değildi ki!

Adam sessiz kaldı. Bana bir oyun oynandığını düşünmeye başladım.

"Bırak beni, çekil karşımdan!" diye bir kez daha bağırdım.

O ise benim bağırışlarıma pek aldırmıyor ve soğukkanlılıkla bana cevap veriyordu.

"Tamam Sevda, yavaşça kalk. Korkma sana bir zarar vermeyeceğim. Ben senin kocanım."

"Sen benim kocam falan değilsin! Ben kimseyle evli mevli değilim!" diye sertçe karşılık verdim ve yatağın kenarına koyup kalkacakken kendi elimi fark ettim.

Olması gerekenden daha yaşlı görünüyordu. O şaşkınlıkla ayağa kalkıp sağa sola bakındım ve "Burada ayna yok mu, kendimi görmek istiyorum." dedim.

Adam bu soruyu bekler biçimde eliyle yastığımı göstererek "Altına bak." dedi.

Sert bir hareketle dönüp yastığı kaldırınca altında duran el aynasını gördüm. Biraz da endişeyle yutkunup yüzüme doğru çevirdim.

Bu nasıl olabilirdi!… Gerçekten en az on beş yıl yaşlanmıştım. Gözlerim yuvalarından çıkacak gibi oldu. Gerildim ve hınçla yatağın üstüne doğru fırlattım aynayı.

"Bana ne yaptın, nasıl bir ilaç verdin de bu hâle geldim?" diye bağırdım.

O "Sana bir şey yapmadım. Ne olur sakinleş de ne olduğunu anlatayım." diye yalvarır tarzda konuştu.

"Ne anlatırsan anlat sana inanmıyorum." diye bağırmaya devam ettim.

Adam sandalyede oturuyor ve çok yorgun görünüyordu. Bununla beraber benim neler yapabileceğimi biliyor gibi, olması beklenir olanın bile çok üzerinde bir soğukkanlılığı vardı. Benim azarlarım altında ve ben ihtimal vermezken yavaşça ayağa kalktı. Gidip oda kapısını kilitledi. Ardından anahtarı cebine koydu ve tekrar dönüp sandalyesine oturdu.

Benim her soruma anında cevap veriyor ve hiddetli sözlerime maruz kalmayı normal karşılıyordu. Odanın içinde sağa sola koşuşturmayı ve soru sormayı bırakıp hızlıca kapıya doğru

yönlendim. Kapı kolunu çekiştirip kıracaktım! Onu artık dinlemek istemiyordum.

Kapının kolunu tutup sertçe birkaç defa çekiştirdim ama olmadı. Tekrar bağırdım.

"Çabuk kapıyı aç, beni burada hapsedemezsin, sapık!"

Adam "Açacağım. Ama önce beni dinlemelisin." diye cevap verdi.

"Seni dinlemek istemiyorum! Seni mahkemeye vereceğim. Kapıyı aç!" diye yineledim.

Bunun üzerine adam yerinden kalkıp, ağır adımlarla yanıma kadar geldi.

Sırtını kapıya, yüzünü bana dönüp "Ben senin kocan Erdem'im. Senin hatırladığın anla aradan on altı yıl geçti. Bu kapıyı sana açacağım. Ama önce benim ben olduğumu anlayabilmen için bana istediğin soruyu sormanı istiyorum. Kabul ediyor musun?" diye sordu.

Bir an düşünüp "Peki, tamam." diye beklentisizce kabullendim.

Bu sözüm üzerine devam etti.

"İstersen sen sormadan önce ben birkaç sorunu cevaplayayım. Sen az önce üniversitede dersteydin. Dışarıda yağmur yağıyordu. Seninse canın çok sıkkındı. Sonra ders bitti. Sen de kalkıp çıkarken, bilincini kaybederek düştün."

Bu sözlerle ikna olacağımı mı zannetmişti!

"Bunlar herkesin bilebileceği şeyler. Hiç bir şey ifade etmez. Bana benden başka kimsenin bilemeyeceği bir şey söyle mâdem!" diye karşı çıktım.

"Sen sor." dedi adam.

Düşündüm.

Bilemeyeceğinden emin olarak "Peki söyle bakalım, benim en sevdiğim renk… Kocamsan bunu bilmen lazım!" diye sordum.

Ama o, sorumu beklemeksizin cevapladı.

"Mavi ve yeşili bir arada seviyorsun, fakat beyaz giymeyi daha çok tercih ediyorsun. Balık, köpek ve kuş beslemek istiyorsun ama annen ve baban buna müsaade etmiyorlardı. Meyvelerden kayısı ve üzüm…" derken sözünü kestim.

İnanmamıştım elbette.

"Eminim ki iyi bir araştırma yapmışsın ama beni kandıramazsın. Kapıyı aç!" diye yineledim.

Adam cebinden anahtarı çıkardı. Kilidin deliğine sokup çevirdi. Kolunu indirip kapıdan çıkabilmem için aralarken kendisi geriye çekildi.

Hızlı adımlarla hemen çıktım. Kapının açıldığı salonun bir köşesinde içinde türlü balıklar bulunan büyükçe bir akvaryum gözüme çarptı. İlgilenmeden devam ettim.

Kapının önünde bulunan bir çift terliği giyip bahçeye çıktığımda bir an durup çevreme baktım. Araları özenle temizlenmiş dört beş kadar ağacın her birinin üst dallarında tahtadan yapılmış kuş yuvaları vardı. Hemen sağ tarafta büyük ve önünde çok güzel açılır tahta pencereleri olan ve fens teliyle kaplı bir kümes gördüm. İçinde bulunan türlü güvercinlerin guguklaşmaları kulağıma kadar geliyordu.

Bu sırada adam da benim arkamdan ağır ağır bahçeye çıktı.

Anlamış ve tam emin olamasam da zihnimde geçirdiğim anılar flaş ışıkları gibi gelip gitmeye başlamıştı.

Gözlerim yaşarmaya başladı. Kapıda duran adam yoksa doğru mu söylüyordu! Yavaşça ona doğru dönüp,

"Bana tek bir şey daha söyle, sana inanayım." dedim.

Bunun üzerine adam "Üniversiteyi kazandığın zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet!" diye yanıtladım.

"Baban sana seninle gurur duyduğunu söylemişti ve sen bundan çok etkilenmiştin." dedi.

"Bunu sen nasıl bilebilirsin!" diye mırıldandım.

Cevap verdi.

"Bunu bana sen anlatmıştın, üniversiteyi bitirmeden evlenemeyiz diyerek evlenme teklifimi askıya aldığında!"

Bu sözün üzerine bir süre kalakaldım. Sonra ona gözlerimi çevirip bir süre baktım. Tekrar önüme döndüm.

Bekledim… Bekledim… Ve ardından yavaşça geriye dönüp, ona doğru bir kaç adım daha yaklaştım.

"Bana her şeyi baştan anlat." dedim.

Bu an besbelli bir dejavuydu. Erdem daha önce yaşadığımı hissettiğim gibi bir kez daha anlatmak üzere benimle beraber içeriye girerken, ben başımı çevirip dışarıyı tekrar süzdüm. Karşıdaki evin çatısından bize doğru bakmakta olan beyaz bir güvercin vardı.

***

Anlattıklarından sonra zor da olsa kabullenmiştim durumu. Her ne kadar yaşlanmış olsa da o benim sevdiğim adamdı. Belki hatırlamıyordum evlendiğimizi, gençlik günlerimizi ve yaşadıklarımızın çoğunu ama onun sevgisini ve bağlılığını hemen fark edebilmiştim. Kim bu kadar güzel bir yerde bilip de benimle

birlikte yaşayacağı ve benim sevdiğim şeyleri paylaşacağı bir hayat sunabilirdi ki bana?

Evlendiğimiz gün çektirdiğimiz resmi duvara asmıştı. Yüzüne baktığımda, gözlerinde öğrencilik zamanındaki o eski saf heyecanını okudum. Birkaç saat önce üniversitede öğrenci iken şimdi… Nasıl oluyor da onca yılların geçmiş olabileceği… Aklım almasa da beraber geçirdiğimiz anların hissiyatı… Sanki hepsi kanımda dolaşıyor gibiydi. Ama hatıralarım belli belirsizdi. Ne herkesi ne de her şeyi hatırlıyordum! Kocaman bir filmin içinde birkaç kare sahneden başka bir şey yoktu yakın yıllara dair anılarım arasında. Bu düşünceler içerisinde fotoğrafa dalıp gittim.

Erdem elinde iki bardak ayranla içeriye girince kendime geldim. Hafiften kırışmaya başlamış olan çehresinde hâlâ aynı saf ve tertemiz bakış, gözlerinde hâlâ mekân edinmiş olan ve yüreğimi titreten o buğu, içimde saklamış olduğum sevda ateşinin heyecanını körüklüyordu. Evet, bu benim Erdem'imdi.

***

Karşılıklı oturduk. Beraber ayranlarımızı içerken anlamlı anlamlı gülmeye başladı Sevda.

"*Neden gülüyorsun*" *diye gülümseyerek sordum.*

Yavaşça üst dudağıma doğru elini uzattı ve ayran lekesini sildi. Utangaçça gülümsedim.

"*Bunu hep yapıyorsun biliyor musun?*" *dedim.*

"*Sen de hâlâ ayran içmesini öğrenememişsin.*" *diye gözleri parlayan bir gülümsemeyle cevap verdi hayat yoldaşım. Ruh ikizim! Bir tanem!*

Sevda hâlâ okul zamanlarındaki çekingenliğini üzerinden atamamış bir edayla "*Yaklaş koca oğlan.*" *dedi.*

Ben bardağımı kenara bırakıp biraz daha sokuldum. Çok

sevdiğim karım kollarını boynuma dolarken, başını omzuma koydu. Bazı şeyleri hatırlamaya başlamıştı yine.

"Seni üniversitedeyken çok seviyordum." dedi.

Sevda'nın hissen ilk defa sevdiği adama sarılmış ve genç bir kız gibi heyecandan titrediğini fark ediyordum. Bense bu anın benzerlerini belki defalarca onunla yaşamış olduğum hâlde karımın bu an'ı tekrar tekrar yaşamasına müsaade edecek kadar anlayış ve şefkatle doluydum.

"Şimdi sevmiyor musun tatlı kız?" diye muzip bir şekilde sordum.

Sevda naz yapar bir edayla "Aşk olsun!" dedi ve daha bir kuvvetle sarıldı.

Hafifçe gözlerinden gelen yaş, artık üzüntüden değildi. Biliyordum.

***

Özellikle beni mutsuz eden hatıraları hatırlamakta güçlük çektiğimi ve onları hatırladığımda kritik eşiğe düştüğümü söyledi Erdem. Kararımı vermiştim. Kurtulacaktım bu illet durumdan ve her şeyi hatırlayacaktım. Bir dahaki sefer olmasın, kocamın anlattığı gibi her seferinde o ilk an'a bir kez daha dönmeyeyim istiyordum ve bunun için dua ediyordum. Yaşlanmış olmak ise hiç önemli değildi Erdem yanımdayken.

Beraberce el ele tekrar bahçeye çıktık.

Yürürken biraz da çekinerek sordum…

"Ne olur yanlış anlama beni, peki neden çocuğumuz olmadı?"

Erdem gayet kesin biçimde ve kaygı götürmez bir üslupla "Benim çocuğum olmuyor." dedi.

Ancak bunu söylerken gözlerini ilk defa kaçırıyordu benden…

Onu üzmek istemiyordum. Artık her şeyi olağan karşılamaya başlamıştım.

Bir anlık sessizlikten sonra "Olsuun!" dedim "Evlat ediniriz biz de!"

Bu sırada arka bahçeye kadar gelmiştik. Konuyu uzatmayarak değiştirdi Erdem.

"Burayı nasıl buldun?" diye sordu bana.

Konuşarak, dinleyerek ve önüme bakarak yürümekteyken bir an durdum ve çevreme baktım. Gözlerime inanamıyordum! Dört bir köşede kayısı ağaçları, üç bir tarafta her tarafı kaplamış olan asma dalları vardı. O kadar güzel ve bakımlıydılar ki kocama bir kez daha dönüp onu yanağından öptüm ve koşar adımlarla bahçede dolaşmaya başladım.

Bir küçük köpek kulübesi ve içinde uyuyan bir köpekcik de vardı. Her şeyi düşünmüştü. Sonra bir asma dalına elimi uzattım ve bir yaprak kopardım.

"Çiğne çiğne! Hafızayı güçlendirir." diye alaylı da olsa bir gerçeği söylediğinin farkındaydı Erdem.

Asma yaprağının incecik bir dalını dişlerimin arasına alıp bir yandan ekşiterek çiğniyor, bir yandan da bu adamı sevmiş olmakla ne kadar iyi etmiş olduğumu düşünüyordum.

***

Onun bu heyecanını seyrederken hâlâ bu çocuksu hareketlerinden dolayı buruk da olsa mutluluk yaşıyordum. Sanki o hâlâ okul yıllarındaki gibi genç bir kızdı. Hiçbir zaman olgun bir kadın olamamıştı ki zâten!

Belki yine geçici bir durumdu, belki yine her an sıfırdan başlayabilir, belki yine onun karşısında zor anlar yaşayabilirdim. Okul zamanı da okuldan sonraki kısa dönemde de ufak tefek baygınlıklar geçiriyordu ama ne o, ne de ben yeterince önemsiyorduk bu halini. İlk büyük krizi evlendiğimiz ilk gecemizde yaşamış ve bir daha iflah olmamıştı. Kariyerinde ilerlemeyi de benim isteğim üzerine terk etmişti.

Amnezi krizleri bazen birkaç saat içinde geçiyor, ama bazen kritik eşiğe düşüyor ve günlerce yatalak hâlde yatıyor, konuşmuyordu. Bir ara akıl hastanesine bile yatırmış, ardından başına kötü bir iş geleceği endişesiyle kısa süre sonra geri almıştım onu.

Tüm bunlara rağmen tekrar tekrar onu sevmek ve onun tarafından ilk günkü gibi sevilmek de tarif edilemeyecek kadar güzeldi. Her seferinde hayâta yeniden doğuyordu Sevda. Bazen düşünüyordum da belki de onun için bu daha iyiydi.

Fakat benim için böyle miydi? Onun için akademik kariyerimden ben de vazgeçmiştim. Bu eve taşınıp, tüm tanıdıklarımı terk edip sade bir hayâtı tercih etmiştim. Arada bir çalınsalar da güvercin alıp satarak ve bahçede yetiştirdiklerimden elde ettiğim parayla geçiniyordum. Bu arada yaşadıklarımın da tesiriyle dört elimle dine sarılmış, ehlisünnet itikadının tüm gereklerini yerine getirme çabasına girmiştim. Ama Allah beni affetsin ki, içim içimi yese de kriz anlarında beni gördüğünde korkar endişesiyle sakal sünnetinden vazgeçmiştim!

Buna rağmen her geçen gün yaşlanıyorduk. Bu durum böyle sürmeye devam ettikçe ileride çok daha zor günlerin bizi beklediğini hissediyordum.

Bu düşünceler içinde Sevda'nın neşeli ve manidar seslenişiyle tekrar kendime geldim.

"Hadi gel güvercinlerimizi besleyelim bi tanecik kocacığım benim!"

Beni ne kadar sevdiğini her seferinde tekrar tekrar kanıtlıyordu bana!

Bitanem! Ömrüm! Senin için göze alamayacağım hiç bir şey yok! Kanıtlayacağım göreceksin!

***

Simülasyondan çıktıklarında Etika ve Fidelis birbirlerine hüzünlü ama bir o kadar da karmaşık duygularla bakıyorlardı. Sevginin ve çaresizliğin adı gibiydi aralarındaki görünmez çizgi. Âdeta Sevda ve Erdem isimli iki âdem değil de, gerçekten Etika ve Fidelis yaşamışlar gibiydi hikâyeyi. Kaptio ise bir güvercin hassasiyetiyle ve şefkatli bir tebessümle izlemişti ikisini. Ama içten içe en çok hissetmek istediği Puella'nın gözüyle!

Hikâye eğer gerçekse devamını da merak ettiklerini söylediler. Acaba Sevda'nın hafızası yerine gelmiş miydi? Acaba birbirini bu kadar seven iki âdem mutlu olabilmiş miydi?

Ama Kaptio'nun asıl derdi daha başkaydı!

"Çok işimiz var." dedi "Bu harika hikâyeyi sonraki kitaba, daha doğrusu sonraki tablete bırakalım şimdilik. İniş yerimizdeki lisanı öğrenim programına girecek ve ayrıca Dünya yerçekiminde nasıl hareket edeceğimizi öğreneceğiz daha."

Etika "Peki Mavicennet simülasyonlarda gördüğümüz gibi mi? Az önce gördüklerimiz cisimlerin gerçek görümleri miydi? Dünya böyle mi?"

"Güzel soru." dedi Kaptio "Unutmayın ki bizim tablet simülasyonları bir kitabı okumakla aynı şeydir. Okuruz ve hayal ederiz. Ama bugüne kadarki tecrübe birikimine göre,

sınırlı bilgilerimizle hayal edebiliriz. Oysa gerçekler hayal ettiğimizden çok daha farklı, daha doğrusu çok daha karmaşık olabilir. Hani o sizin inandığınız cennet var ya, onun gibi düşünün. Siz cenneti ancak Venya'nın size verdiği bilgilerle hayal edebilirsiniz. Size de birisi bilmediğiniz şeyi ancak Venya algınıza göre anlatabilir. Ama düşündüğünüzden çok daha muhteşem olabilir. İşte Dünya hakkında da hayal edebildiklerimiz, ancak Venya'nın bize verdiği deneyim kadardır. Daha ötesini şimdilik bilemeyiz. Kayıtlardaki bire bir gerçek de olabilir. Ama bizim algımız kayıtları ancak buradaki tecrübelerimiz dahilinde olan gözümüzle görmekten ibarettir."

Fidelis daha önceki sert tavırları için özür diler bir edayla "Kaptio!" dedi "Senin inancın ve tanrıtanımazlığın seni ilgilendirir. Her şey için teşekkürler. Dünya'yı, o Mavicenneti görmek için Etika da ben de sabırsızlanıyoruz artık."

Birinci Cilt | Yirminci Bölüm

Tulumba Merkezi

Canlı | Venya

İklezya muhafızları geçen süre içerisinde Fidelis'i tanıyan herkesi öğrenip sorguya çekmişler ama kaçakların nerede oldukları hakkında henüz bir şey öğrenememişlerdi. Nihayet Fidelis'in Tulumba Merkezinde yolcu listelerini tutan arkadaşından da haberdar oldular.

Belinde evrak çantası asılı duran adam, korkusundan tir tir titriyordu. İklezya muhafızları onu sıkıştırdıkça Fidelis'i ele vermemek için yalan üstüne yalanlar uydurmuştu. Ama sonunda bunun bir dini sorumluluk olduğu konusunda kendisini ikna eden bir sakerdo sorguya dâhil olunca onun dilini çözmüştü. Çünkü dinden çıkartılması tehlikesi ile yüz yüzeydi artık. Bu durumda Fidelis'i ele vermemesi kendisinin ilahi mahkemeye çıkması ve iklezyanın emirlerinden çıktığı için belki de ebedi hayatını kaybetmesi anlamına gelecekti. İklezya muhafızlarına karşı gelebilirdi. Bir ihtimal iklezyaya da karşı gelebilirdi. Ama Tanrı'ya karşı gelemezdi ki!

Sakerdonun, doğruyu söylemesi durumunda kendisine bir zarar verilmeyeceğine Tanrı üzerine yemin etmesiyle birlikte iyice ikna olup konuşmaya başladı…

“Evet Fidelis’i tanıyorum.” dedi. “Uzun süren bir arkadaşlığımız var. Etika ile birlikte buraya gelecekler ve onları Şem’e giden bir araca gizlice bindirecektim.”

“Peki ne zaman gelecekler?” diye sordu sakerdo.

“Aslında” dedi “Şimdiye kadar çoktan gelmiş olmaları gerekirdi. Ne oldu bilmiyorum ama eğer başka bir yol bulmadılarsa eninde sonunda buraya gelirler.”

“Kaçmalarının üstünden yüz seksen dokuz saat geçti.” dedi iklezya baş muhafızı “Yoksa sen bizi oyalıyor musun?”

“Hayır!” dedi adam “İnanın ki ben de bilmiyorum. Ya başlarında bilmediğimiz diğer bir sorun vardır ya da başka bir şey! Hiçbir fikrim yok.”

Sakerdo söze girip “İletişim kurabilir misin onunla?” diye sordu “Belki de hâlen saklanıyorlardır.”

Adam bir an için sustu önce ve cevap vermedi.

Sakerdo ile baş muhafız anlamlıca birbirlerine baktılar. Onların tavrından cevap vermek zorunda olduğunu hisseden adam bu kez kekeleyerek konuştu.

“Bi… Bil… Bilmiyorum!” dedi.

“Ne demek bilmiyorum?” diye bağırdı baş muhafız “İletişim kurabilir misin, kuramaz mısın?”

“Ben kuramam ama!” diye mırıldandı ve yine sustu.

“Ne diyorsun açık söyle!” dedi sakerdo “Ne demek istiyorsun?”

“Bağlantı kurulabilir. Daha doğrusu yerleri tespit edilebilir. Sizin tespit cihazlarınız var. Fidelis’e küçük bir yol tarif cihazı vermiştim. Buraya gelebilmek için kamerasız

bölgelerde başka türlü yollarını bulamazlardı. Onsuz buradaki araçlara da yakalanmadan binemezlerdi."

Baş muhafız hemen belinden takip cihazını çıkardı ve "Şimdiye kadar neden söylemedin?" dedi "Çabuk bana frekans aralığını ve kodunu söyle."

Adam belindeki çantaya yöneldi. İçini karıştırdıktan sonra çıkardığı belgeye bakıp frekansı ve kodu okumaya başladı.

***

Baş muhafızın elindeki ekranda Gente yer altı şehrinin sokakları ve barınakları görülüyordu. Cihazın kodunu girer girmez, görüntü çıkmaz bir sokağa doğru kaydı ve bir barınağın üzerinde sarı bir ışık yanıp sönmeye başladı. Karenin hemen köşesinde "Kaptio" yazıyordu.

Baş muhafız elindeki iletişim hattıyla derhal arkadaşlarını aradı ve onlara hemen Kaptio'nun barınağına gidip kaçakları yakalamalarını emretti.

Ardından Tulumba Merkezindeki adama yönelip şiddetli bir tokat attı ve az ötedeki diğer muhafızlara "Bu adamı götürün ve gereğini yapın!" dedi.

Az önce adama bir şey olmayacağına söz veren sakerdo ise tüm bunları görmezden geliyor ve başka taraflara doğru bakıyordu.

Birinci Cilt | Yirmi birinci Bölüm

Dünya'ya Doğru

Canlı | V.G. 71

Az sonra Kaptio'nun barınağı yine muhafızlarca işgal edilmiş haldeydi. Ama içeride kimseyi bulamadılar. Tek buldukları şey, Etika'nın daha önce giydiği gelinlik cilbabının bir köşesine iliştirilmiş halde olan yol tarif cihazıydı. Kaptio'nun barınağında hemen tüm eşyaları yerli yerindeydi ama barınak terk edilmiş durumdaydı.

Baş muhafızı arayıp durumu bildirecekleri anda tüm muhafızların alarm cihazları sinyal vermeye başladı. Gelen habere baktıklarında bazı muhafızların platforma gitmeleri ve V.G. 72 numaralı gemiye binmeleri isteniyordu. Çünkü bir süre önce Venya'dan V.G. 71'in belirsiz kişilerce kaçırıldığı haberi alınmıştı.

***

V.G.71'i kaçıran belirsiz kişiler elbette Kaptio, Etika ve Fidelis'ti ve çoktan uzunca bir yolu almışlardı bile…

***

Etika "Sen hiç evlenmedin değil mi Kaptio?" diye sordu.

"O bir zamanlardı." dedi Kaptio "Ama şunu anladım ki güzelliği geçici bir malı satın almaktansa kiralamak çok daha iyiymiş."

İkisi de rahatsız olmuştu bu sözden.

Fidelis "O hâlde senin için güzellik ve cinsellik olmazsa bir kadınla yuva kurmak gereksiz öyle mi?" diye sordu.

Kaptio bir an düşündü. Gözlerinde birer damla belirdi ama derin bir nefesle onlara kelepçe vurdu ve "Sadakat olsaydı güzellik de geçici olmazdı." dedi ve sustu.

Etika bu kez rahatladı ve söze girdi.

"İşte Tanrı sevgisi de böyle." dedi "Eğer sadakatiniz yoksa Tanrı da sizi terk eder."

Kaptio "Beni mi vurmaya çalışıyorsun?" dedi "Benim inanmamak için çok sebebim var. Aslında sizin de var ama farkında değilsiniz. Sakerdolar dilediği kadar eş alıyor, sizse sevdiğinizi bile alamıyorsunuz… Sonra da kalkıp bana iklezyayı mı savunuyorsunuz? Siz ikiniz farklı mezheplerden olduğunuz için evlenmenize karşı çıkılıyor ama siz hâlâ o mezhepleri tutup bana savunuyorsunuz? Nasıl oluyor da sizin ikinizin mezhebi bile farklı hükümler veriyorlarken bana gelip dini savunuyorsunuz. Önce siz aynı dine inansanız ya! Görmüyor musunuz din de Tanrı da bir yalan! Sadece sizi uyutup kendilerine kul edinmek ve dilediklerini size dayatmak için tanrılar icat ediyorlar! Eğer büyük ve tek bir tanrı varsa ben onu da bulamadım. Eğer varsa bile inandım demekle ona yalan söylemek istemiyorum. Eğer varsa bana kendisini göstersin. Ben onun varlığına inanmak değil, onun varlığını bilmek istiyorum. Bulana kadar da, yok dememem kadar doğal olan bir şey yoktur."

"O hâlde bilmiyorum de, yok deme Kaptio!" dedi Fidelis "Bilmediğin için vardır dememeni anlayabilirim ama yok demek için de bir delil sunman gerekmez mi? Yok olduğunu iddia etmen de aynı şey değil mi? Eğer varsa ona yok diyerek

bilmediğin bir bilgiyi inkâr ederek bir anlamda yine yalan söylemiş olmuyor musun? Bilmediğin için var dememeyi akli sayarken bilmediğin için nasıl yok diyebiliyorsun?"

Kaptio gözünü kısmış dikkatlice onu dinlerken Fidelis devam etti…

"Eğer varsa da yoksa da, kavga etmek yerine hadi beraber bulalım gerçeği! Ama sen, bilmek ne işime yarayacak diyerek bundan da vazgeçersen bu durumda kafanı toprağa gömmüş olmaz mısın? Sen de biz de iyi ve ahlaklı olma peşinde olmalı değil miyiz? Bunu temellendirmekten neden kaçalım? Eğer ahlaklı olma ihtiyacı hissediyorsak bunu bir bilince dayandırmamız gerekmez mi? Eğer bir arayışın yoksa sen neden bu kadar düşünüyorsun bu konuları! Demek ki bir şey var ama onu henüz bulmuş değilsin."

"Sen!" dedi Kaptio "Sen hiç o dindarlar gibi konuşmuyorsun. Eğer bana bu söylediklerini sakerdolara ve hatta halka söyleyecek olsaydın seni çoktan taşlarlardı. Ama sen hâlâ o dini savunuyorsun. Bu senin için bir çelişki değil mi? Nasıl göremiyorsun yaşadığın ve inandığın dinin bir yalandan ibaret olduğunu? Sanki sen bulmuşsun gibi gerçeği!"

"Ya sen!" dedi Fidelis "Sen neden bize söylediğin gibi çıkıp gerçek olarak inandığın şeyleri halka faydalı olmak için söylemedin? Eğer doğruları söylemekten korkuyorsan, içinde halkına karşı sevgin yok demektir. Eğer kınanmaktan ve suçlanmaktan korkuyorsan sadece kendini düşünüyorsun demektir. Bu durumda senin gerçeklerinin anlamlı bir temeli olur mu? Asıl ikiyüzlü davranan sensin. Dışarıda hiçbir şeye itiraz etmiyor ama ben hem itiraz ediyor hem de dinime inandığım için beni kınıyorsun. Ben en azından senden daha doğruyum. İnandığımı her yerde söylüyorum. Gerçekten doğru da olsalar, yanlış da olsalar inandığım gibi yaşıyorum."

"Sen inandığın gibi yaşamıyorsun!" dedi Kaptio "İnandığın gibi yaşasaydın Etika'yı yüce dediğin sakerdoya teslim eder, onu kaçırıp da bir tanrı inkârcısının evine sığınmazdın! Ben öldürülmek ya da sakerdolar tarafından rahatsız edilmek istemiyorum. Benim inancım ya da inançsızlığım kendim içindir. Eğer bir tanrı olsaydı beni bu zor duruma düşürmezdi."

"Benim seninle aşık atacak bir dinî bilgim yok." dedi Fidelis "Ama her seferinde Etika'yla benim durumumu bana karşı silah gibi kullanıyorsun. Kafamı karıştırmaya çalışıp inanmamam için beni zorluyorsun. Ama her şeyi kaybetsem bile Tanrı'nın varlığına olan inancımı kaybetmem ben."

"Hayır!" dedi Kaptio "Senin inanıp inanmaman beni ilgilendirmiyor. Ama eğer bir tanrı varsa, şu hâlimle bile senden daha fazla gerçeğe teslim olmuş hâldeyim. Çünkü az bile olsa bildiğim kadarıyla iş yapıyorum. Sense bilmediğin bir tanrıya, zanla ibadet ediyorsun."

Fidelis'i bu son sözler durdurmuştu âdeta.

"Haklı!" dedi içinden bir an için "Ben Tanrı'yı ne kadar biliyorum ki! Eğer birileri bize yalan bir din uydurmuşsalar ve biz de Tanrı yerine o uydurmaları ortaya atanlara ibadet ediyorsak!"

Sonra korktu.

"At içinden bu düşünceleri." dedi kendi kendine "Dinden çıkacaksın ve ebedi azapla cezalandırılacaksın. Bu riske girmeye değer mi sorgulamak adına!"

Kaptio ise konuşmaya devam etti.

"Sen bir iklezya muhafızıydın Fidelis. Etika ise bir arkeolog. Ama bakın ben kovulmuş bir sakerdo olduğum hâlde,

hâlâ tarihi sizden daha çok araştırıyorum. Siz Venya'yı bile araştırmazken ben Dünya tarihini de araştırıyorum."

"Evet ama…" dedi Fidelis "Sen işine gelmeyene yalan deyip, işine gelen tarihi de doğru kabul edip Tanrı'yı reddediyorsun. İşte sakerdolar da tarihi doğru kabul edip Tanrı'yı kabul ediyor. İkinizin de reddetme ve kabul gerekçeleri aynı. Demek ki tarih yalanlar içeriyorsa aynı yalanlara inanarak tamamen farklı bir yöne gidiyorsunuz. Belki de tüm tarihsel verileri din alanından çıkarmak gerekebilir. Eğer bir sürü yalanlar rivayet edilmişse doğrularıyla beraber tüm bu kirli bilgilerden sıyrılıp belki de gerçeğe öyle bakmalıyız."

"Gerçeği bilmeden gerçeğe nasıl bakacaksın Fidelis? Bu tezin saçma." dedi Kaptio.

"Saçma değil!" dedi Fidelis "Bir sabit gerek ki değişkenlerin ne olduğunu bulalım. Matematikte bilinen bir sabit olmadan hiçbir değişkeni bulamazsın. Bir şeyi sabit ve tek doğru kabul etmen gerek. Belki de o gerçek, Tanrı'dır."

"Evet, böyle söyleyince mantıklı geliyor ama…" dedi Kaptio "Hangisini sabit kabul edeceğiz? Tanrı var'ı mı, Tanrı yok'u mu? Sen diyeceksin var, ben diyeceğim yok!"

Fidelis sustu. Haklıydı Kaptio. Hangisini ele alacaktı ki, ortada kesin bir sabit yoktu.

Konuşmadan onları dinleyen Etika "Hiç fark etmez!" diye atıldı "İster var kabul edin, ister yok. O sabit üzerinden, yani hangisi üzerinden giderseniz gidin değişkenlerin tutarlı olup olmadığını gördüğünüz anda sabit ortaya çıkar. Eğer Tanrı varsa bizi yapayalnız ve çözümsüz bırakmış olamaz. Ama eğer yoksa, olmayan şey zâten sabit olamaz. Yok, üzerinden gittiğiniz anda çözüm için bocalar durur ve bir sürü değişkeni sabit olarak denemek zorunda kalırsınız. Biri

olmazsa öbürü, öbürü olmazsa öbürü... Sonsuza kadar yeni değişkenler çıkar ve ona uydurmak için eski değişkenleri değiştirip değiştirip durursunuz. Eğer Tanrı varsa tek olmalı. Tekin karşılığı da 1'dir. Ya 1'i alacağız ya 0'ı. Sıfır hep etkisiz ya da tanımsız sonuçlara ulaştırır bizi. O hâlde 1'i almalıyız ki sonsuzdaki değişkeni tanımlayabilelim. Eğer buna rağmen tutarsızlık görürseniz Tanrı yok dersiniz. Ama tutarlılık sürdüğü sürece Tanrı'nın varlığını kabul etmek zorundasınız. Beğenseniz de beğenmeseniz de!"

"Siz de benim gibi konuşmaya başladınız." dedi Kaptio "Yoksa siz de dinsiz mi oldunuz!"

Ardından gülümseyip devam etti…

"Sizi de zehirledim demek ki kâfir düşüncelerimle! Etika haklısın belki. Bu söylediğine şu anda cevap veremiyorum. Ama yine de eminim ki bir cevabı vardır. Çünkü tanrı manrı yok."

"Sen sabitini bulmuşsun." dedi Etika "Ama tutarsızsın. Hem bilmiyorum diyor hem de Tanrı yok diye kestirip atıyorsun. Eğer her şeyin bir anlamı varsa Tanrı vardır. Eğer hiçbir şeyin anlamı yoksa Tanrı yoktur. Eğer anlamsızlık geçerliyse şu anda şu tartışmamız da boş demektir. Şu anda bunları konuşuyor oluşumuz bile Tanrı'nın varlığına delildir."

Kaptio güldü.

"Yeter bu kadar!" dedi "Düşünmem gerek. Siz de geçin gözlem yerlerinize. Daha Dünya'ya yolumuz varken sizin yüzünüzden yakalanmak istemem."

Fidelis "Her şeye rağmen teşekkür ederim." dedi ve ayağa kalktı.

Gözünü Kaptio'ya dikip "Tüm bu sorularımızın cevabını umarım bir gün buluruz. Umarım Tanrı önümüze bir fırsat çıkarır, hem ilmimizi artırır, hem de bizi bu keşmekeşten kurtarır. Ben O'nun en merhametli ve en adaletli olduğuna dair sezgimin peşinde gidersem, beni hep doğrulara ulaştıracağını umuyorum. Ben, başıma gelen her şeye rağmen O'nu seviyorum. Eğer O da beni seviyorsa bana bir işaret verecek, beni doğru insanlarla ve delillerle karşılaştıracaktır. Yok eğer beni sevmiyorsa, beni neden sevmediğini de bana gösterecektir. Ben buna da razıyım. Çünkü bu sevgisizliği de hak etmişim demektir. O her şeyin en doğrusunu bilir. Eğer yanlışlarım varsa bana göstereceğini umuyorum."

"Yani sen her hâlükârda var olduğunu kabul ediyorsun." dedi Kaptio "Bu durumda ben sana ne verebilirim, senin gözünü nasıl açabilirim ki! İşte siz ve halkımız böyle bir tutuculuğun içerisindesiniz. Asla diğer ihtimalleri göz önüne almak istemiyorsunuz."

"Yoksa eğer…" dedi Fidelis "Eğer yoksa ben neden varım ki! Sen neden varsın ki!"

Kaptio durdu. Cevap vermek için ağzını kıpırdattı ama bir şey söylemedi önce.

Sonra sadece "Sizin o çok sevdiğiniz tanrınız sizi hep zora sokuyor bakın." dedi gülümseyerek "Şimdi ne yapacağız bakalım! Tanrınız kim göreceğiz. Bakalım sizin tanrınız mı sizi kurtaracak yoksa ben mi?"

Bu sırada gözlem kamerasının başına geçmiş olan Etika seslendi.

"Epey yaklaştık sanırım. Şu gördüğüm dünyanın uydusu değil mi?"

Birinci Cilt | Yirmi ikinci Bölüm

Mavicennet'e Merhaba

Canlı | Venyalılar Dünya'da

Her şey yolunda gitmiş, Kaptio'nun planı tıkır tıkır yürümüştü. Radyo yansıtıcı ve görüntü öteleyici sistemini çalıştıran gemileriyle önce Ay'a oturdular. Oradan baktılar Mavicennet'e. Uzaktan görünüşünden çok daha cezbediciydi. Üçü de hayran hayran izlediler yeryüzündeki rüzgârların, kara parçalarının ve suyun görünür rengini. O kadar güzeldi ki bir an önce daha yakından görmek için sabırsızlanıyorlardı.

Kaptio "Önce aradığım şeyi bulmalıyız." dedi "Ondan sonra sizin için ne yapabiliriz bakacağız."

Etika ve Fidelis de onay verdiler. Bu aşamadan sonra ona güvenebileceklerine tamamen emindiler artık. Gemiyle süzüle süzüle yavaşça atmosfere girdiler. İlk etaptaki sarsılmaya rağmen sorunsuz bir şekilde inmeye başladılar.

***

Etika'nın hayranlığı yeryüzüne yaklaştıkça daha da artıyordu. Renk cümbüşünü gördükçe bir çocuk gibi neşeleniyordu. Yeşille yeşermek, maviyle serinlemek, beyazla temizlenmek istiyordu âdeta! Kavurmayan bir güneş, korkunç manyetik yıldırımları olmayan rüzgârlar, geldiği tarafa dönüp baktığında tek tek sayabileceği parlak mı parlak

yıldızlar vardı. Gördüğü her kuşun kanadına binmek, dağların tepesinde kurduğu yuvasına inmek, her ağacın dallarına ve yeşil yapraklarına dokunmak istiyordu. Her çiçek tozunu, aldığı her kokuyu içine çekmek, gördüğü ırmaklardaki suları içmek, uçsuz bucaksız denizlere dalmak istiyordu. Kapkaranlık ve ateşten okyanusları olan Venya'dan sonra, şu gördüğü Dünya bir cennet değil de neydi ki!

Fidelis'in de durumu ondan farklı değildi. Sabah yeli "günaydın" der gibiydi. Tüm bahçeler günün neşesine hazırlanıyordu. Bir efendi yoktu "Buraya giremezsin, iklezyanın malıdır" diyecek! Hepsi birden eğilmişler rüzgârla kardeş! Balarısı taşıyor ayaklarında… Bir nesli daha, benden değil demeden! Kemirgenler başlarını çıkarmış mesailerine başlar havada! Gül güzelim, dut tatlıyım, ayrık otu ayırtganım diye kibirli değil! Hep aynı hedef, hep benzer türküler ve aynı adımlar! Yalan yok gayretlerinde!

Bir efendi yok su damlasında! Ben değilim derken çakıl taşı… Sertim ama bağrımdan geçebilirsin diyor sanki zayıf mı zayıf bir yonca köküne! Bir böcek yuvarlıyor topraktan topacını! İki karınca yol arıyor nereye varacaklarsa! Şikâyetsiz bir çimin umrunda değil üç beş kere ezilmek! Çiğ damlası memnun ömrünün kısalığından! Yalan yok heveslerinde!

Ortalık canlandıkça canlanıyor. Hiç efendilik taslamıyor martılar! Karabatak dalıp dalıp çıkıyor. Gece boyu köpüren dalgaların kızgınlığı geçiyor. Sahildeki kayalar dövülmekten memnun! İşte denizanası sadece hayâta tutunmak için değil, görevini tamamlamak için çabalıyor. En güzel bestelerinin icrasında sabah kuşları! Kertenkele duvarın dibinden kıvrılırken kalbi duracak gibi çarpıyor! Solucansa memnun sürünmekten! Yalan yok korkularında! Özenmiyorlar kimseye. Düşünmeden doğru peşinde!

Ya Kaptio! O ağırbaşlı ihtiyar adam, küçük bir çocuğa dönmüş gibi heyecan içinde. O da seyrediyordu Mavicennet'in tüm cümbüşünü. Acaba insanlar da onun gördüklerini görüyor muydu bu gezegende?

İşte bir insan göründü! Tokmağını sıkıp sertçe kapadı ahşap kapının. İşte yolun başında! Gül dalının yeni tomurcuklanmış ucunu kırıp tespih yaptı eline. Yakasını kaldırıp rüzgâra karşı direndi! Balarısını görünce birkaç adım uzağından geçti dut ağacının! Yoluna çıkan çakılı ayağıyla sertçe dürttü ve gönderdi bir hasrete doğru! Böceği görmek bile istemedi, ezdi geçti! Karıncalar kaçışmasa aynı son! Çiğ damlası pabucunu ıslattı, çamurunu hışımla sürtüp kuruladı çimlere. Bir de ıslık tutturdu sonra!

Aynı yöne yürüyerek giden arkadaşını almadı arabasına! Anahtarı öterken martılara öyle bir sövdü ki pislikleri daha bir yapıştı yeni yıkanmış kaportasına! İşte geldi, kayalığın üzerinde yürüdü. Havasından geçilmiyor. Denizi seviyor ama uzaktan uzaktan! Dalgalara temkinli! Denizanası suyun berraklığını bozdu ona göre! Serçeler bıcır bıcır ötüşürken bu martı da neden çığlık attı! Kertenkelenin kuyruğuna bastı bile bile! Ben güçlüyüm diye övündü insan, her şey ne kadar zayıf dercesine! Düşünebilirken yanlış peşinde!

"Bunlar da Venyalılar gibi" dedi Kaptio "Yazıklar olsun birbirine efendilik taslayana! Yazıklar olsun düşünemezler düşünürken, düşünebilip de düşünmeyene! Yazıklar olsun gerçekleri bile bile reddedip, yalanları ve nimetleri arsızca cebe doldurana! Düşünebilip de, malı menfaati ahlakına tercih edene! İnsan olduğunu zannedip de hayvan bile olmayana! Üzerine çiğ düşmüş ot bile olamayana!

"Yoksa diye mırıldandı." Kaptio "Yoksa bir Tanrı gerçekten var mı?"

***

Şehrin dışına indiler. Fidelis ve Etika kol kola girdiler ve dışarıya çıktılar. Kaptio da ağır ağır peşlerinden. Her ne kadar hazırlık simülasyonlarına girmiş olsalar da Dünya yeryüzüne adapte olmakta zorlanıyorlardı.

Etika, her demde bir rüzgâr estiğinde bir kavak pamuğuna binip gidecek gibi savruluyordu. Kahırdan değil sevinçten ağlıyordu gözleri.

Fidelis "Satürn'e kadar… Atbaşı galaksisine kadar… On üzeri on dokuza kadar… İşte bu! Şükürler olsun! İşte bu!" diye haykırıyor ve bir kez daha reddedilemeyecek şekilde kanıtladığını düşünüyordu Tanrı'nın varlığını. Verilmiş sözü, sözleri değil… Söz Veren'i… İliklerin ötesinde, kalplerin en derininde, gözlerin en güzeliyle ve hislerin en hislisiyle hissediyordu. Hissettiği zaman…

Fakat, diye düşündü, estiğinde o… her başka demde rüzgârlar… düşüp devrilenlerden olmak da var. Şaşkınlık ve dehşetle uyanmak da var. Özürlüler olarak, özürler üstüne özürler dileyebilmekten özürlü olmak da var. On üzeri eksi on dokuzdan gelen keskin bir sesle… "Geçtiii!" diye işitmek de var. "Bundan haberim yoktu!" diyebilmekten men olunmak da var.

Ay, Güneş, Venya bir olup geçip giderken… yıldızlar silinip süpürülürken… bir katre ateşböceği kadar ışığın olmadan karanlıklarda kalmak… gök yarıldığında aşağı… yer yarıldığında yukarı… dağlar yürütülürken sağa sola kaçamamak… denizler kaynatılırken öteye beriye kulaç atamamak da var. Hissetmek istemediği zaman…

Dünya'nın güzelliği karşısında âdeta hipnotize olmuş ve bunun karşılığını kaybetmekten korkmaya bile başlamıştı Etika.

“Ben yalanlamadım ki!” desen de “Düşünmedin de bilemedin!” denirken anlayıp da hüsrandan… ya da buyur edildiğinde… “Neyim bu lütfa layıktı!” diyerek sevinçten ağlamak da var. Başına kuşların çamur yağdırdıklarının… sesle darmadağın edilmişlerin… helak dalgalarıyla boğulmuşların… tufanlar altında kalmışların… lavlar arasında taşlaşmışların… tapınılmış olup da azmışların… ve aklını kullanmamışlıkla hüsrana uğramışların peşine takılıp da… üç çatallı gölgeye gitmek de var… Ayakları yere değmeden koşanlarla… yükselip alçalıp huzurla süzülenlerle… tapınılmış olup da tapınılmayı reddedenlerle… ve aklını kimseye teslim etmeyenlerle arkadaş olup… mutlulukla ve kol kola uçmak da var. Bütün gözler, zamandan koptuğu zaman…

Kaptio onlar kadar şaşkın olmasa da o da büyülenmiş gibi etrafa bakıyordu.

“Ya varsa!” diye düşündü yine ve kendi kendine söylendi.

“Eğer varsa… Şimdi yap, yapmakta geç kalmış olacaksın… Şimdi söyle, söyleyemeyeceksin… Şimdi gör, görmek işine yaramayacak… Şimdi sev, sevmekte geç kalacaksın… Şimdi anla, anlamak için çok geç olacak… Şimdi oku, okumak fayda vermeyecek… Şimdi ara, arayıp da bulamayacaksın… Şimdi sor kendine, sorulacaksın… Kaç şimdi ortak saydıklarından, hadi kaç şimdi ortak saydıklarından, onlar senden kaçacaklar… Yalanlama, yalanlayamayacaksın… Şimdi yak ışığını… Bir mum bile bulamayacaksın… Yıldızlar söndürüldüğü zaman…”

***

Bir süre sonra güneş bulutların arasına girdi. İyice ağırlaştı gökyüzü. Korktular bir an. Etika Fidelis’e yanaştı.

“Acaba!” dedi “Bu geçici miydi? Yoksa birazdan Venya’nın atmosferi gibi mi olacak burası da?”

Fidelis Kaptio’ya doğru sorarcasına baktı.

Kaptio “Hayır!” dedi “Merak etmeyin. Eğer öyle olsaydı, şu canlılık hiç hayat bulur muydu?”

Bu sözler üzerine rahatladılar ve gökyüzüne doğru bakmaya başladılar.

Az sonra bir su damlası düştü Etika’nın yanağına. Ardından bir tane daha! Bir tane daha! Kaptio’nun da öyle… Fidelis’in de.

Etika… Ellerini açtı gökyüzüne doğru. Giderek artan su damlalarına gülerek ve sevinç kahkahaları atarak karşılık veriyordu. Bu ne muhteşem bir şeydi!

“İklezyadaki kutsal su silindiri de neymiş!” dedi “Şu güzelliğe bakın! Şu güzelliğe dönüp bir bakın! Bu ne harika!”

Yağmur şiddetini artırdıkça çılgına dönüyordu hepsi. Kaptio bile sırt üstü yatmış gülümseyerek gökyüzünden üzerine dökülen suyu hayranlıkla hissediyordu.

Fidelis de mutluluklar içinde onlara eşlik ederken birden ortalık aydınlandı ve ardından gök gürültüsü koptu. Venya’nın yıldırımlarını hatırlayıp ilk önce korktular ama devamında bir şey olmadığını anlayınca tekrar yüzleri gülmeye başladı.

“Âdemlere bu durum ne kadar normal geliyordur değil mi?” dedi Fidelis “Venya’da yıldırımları gök gürültüsü, gök gürültüsünü kuru ve kavurucu yıldırımlar izliyor. Ama burada bakın gök gürlüyor ve tonlarca su akıtıyor bulutlar. Düşünün bir an için… Olmasaydı bulut diye bir şey, olmasaydı yağmurlar ve olmasaydı gök gürültüsü veya gök

gürültüsüz bir fizik kanunuyla yağsaydı yağmur! Öyle bir dünya düzeni olsaydı da bunlarsız yaşansaydı buradaki hayat! Ve bir gün aniden bulutlar kaplasaydı semayı ve elektriklenseydi gökyüzü. Bir ışık aniden aydınlatsaydı yüzlerini ve ardından gök gürleseydi haykırır gibi kulaklarına! Ne korkarlardı değil mi? Ne büyük bir şaşkınlığa uğrarlardı! İşte apaçık bir delil gelmiş olmaz mıydı?"

Etika da ekledi.

"Olmasaydı yeryüzünde rengârenk bitkiler! Her yer sadece çimlere bezenseydi ve hep böyle görseydiler çevrelerini. Olmasaydı yüzbinlerce çiçek çeşidi ve belki de milyonlarca milyarlarca rengârenk bitki… Ve bir sabah baksaydılar, çimlerin arasından o ana kadar tanımadıkları bir çiçek bitivermiş! Yeşil, küçük ve zarif bir dalın tepesinde bembeyaz yapraklar ve ortasında parlak sarı tohumlar! Bu nasıl oldu da oldu diyerek, şaşkınlıklar içerisinde kalmazlar mıydı bizim gibi? İşte apaçık bir delil gelmiş olmaz mıydı?"

Fidelis devam etti.

"Bilmeseydiler renklerini doğanın! Ne ağacın yeşilini, ne denizin mavisini, ne de beyazı! Açık koyu tek renk tonlarla algılıyor olsaydılar her cismi, her maddeyi! Ve bir gün aniden gözlerini açtıklarında masmavi dalgaların sahillerine vurduğunu, yaprakların yemyeşil olduğunu, sokakta top oynayan küçük beyin eve döndüğünde yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini ve kocaman kahverengi gözleriyle onlara baktıklarını görselerdi! Yerlerinde kalakalır, tüyleri kabarır ve nereden çıktı bu renk cümbüşü demezler miydi bizim gibi? İşte apaçık bir delil gelmiş olmaz mıydı?"

Etika dönüp Kaptio'ya sevecenlikle baktı.

“Kaptio” dedi “Biliyorum sen de bizim gibi düşünüyorsun!”

Kaptio hiç düşünmeden cevap verdi.

“Sizin gibi düşünmek istemiyorum. Hâlâ nedenlerim var. Eğer bir tanrı varsa, benim bilgime dayanan bir delili bana gösterecektir. Ama eğer yoksa tüm bunların tesadüften öte bir açıklaması olamaz. Bilim bunu açıklayabilir.”

Fidelis kınarcasına söze karıştı.

“Her şey ne kadar da normal geliyor değil mi? Defalarca gök gürlerken, ha bire şimşekler çakarken, altındaki bilimsel tecrübemiz ve çözümlememizle basit bir doğa olayı deyip geçiyoruz. Milyonlarca çiçek biterken topraktan ‘Ne güzel kokuyor!’dan öte bir şey değilmiş gibi geliyor ve üzerine basıp geçiyoruz. Doğal hayattaki şu cümbüşü hiçe sayıp teknolojimize hayran kalıyoruz. Sesler duyuyor, dokunuyor, kokluyor, anlıyor, ayrıştırıyor ve seçiyoruz… Ortalık delilden geçilmezken, inanmak ve anlamak için tepemize alışık olmadığımız bir mucize gelmesini bekliyoruz! Ve o mucizenin âlâsı geliyor ve sen Kaptio, hâlâ delil mi arıyorsun?”

Kaptio “Şu şaşkınlığımız hele bir geçsin! Derdim Tanrı değil benim. Varsa vardır, yoksa yoktur! Eğer varsa ben yok desem de vardır, eğer yoksa siz var deseniz de yoktur. Ama şundan eminim ki Venyalıların da Dünyalıların da kendi kendine yarattıkları birçok tanrı var. Yine de şu yağmuru açıklayabilenin onlardan biri olduğunu hiç zannetmiyorum.”

Fidelis “İşte biz bu kadar cahil, nankör ve zalimiz!” dedi “Kimimiz bilimsel olarak açıklayabildiğimiz için Yaratan’ı reddediyor, kimimiz açıklayamadığımız şeyleri Tanrı’dandır diyerek kuru kuruya inanıyoruz. Tanrım ne kadar cahiliz, ne kadar kendimize kötülük yapıyoruz, ne kadar

düşünmeziz! Tabiat kelime kelime olmuş, hayatlar cüz olmuş, kâinat kitap olmuş, okumuyoruz da anlayamıyoruz!"

***

Tüm şaşkınlıklarını atamasalar da kendilerine gelip Kaptio'nun rehberliğinde şehre doğru yol almaya başladılar.

Önce küçük bir koruluktan geçeceklerdi. Güneş ağaçların tepesindeki geniş yaprakların arasından arada bir yüzünü gösterse de her taraf gölgelikti. Bu küçük ama serin ve loş koruda normal şartlarda hiç yorgun düşmezlerdi ama dört milyon kilometrelik pür dikkat bir yolculuktan sonra ilk defa ve üstelik böyle güzel bir yerde dinleneceklerdi. Nihâyet geniş gövdeli iki ağacın dibine uzanıverdiler...

Birinci Cilt | Yirmi üçüncü Bölüm

Aşağılarda…

Geçmiş Perdesi | Fanusa Doğru

Yemyeşil bir kızılcık ağacının dallarındaki kıpkırmızı meyvelerinden topladıklarımı cebimden avuçlayıp çıkardıktan sonra ağzıma atıp ekşiterek ilerlemeye devam ederken, ormanın derinliklerinde bir patika buldum. Daha önce de buralara kadar gelmiş olduğumu hissediyor ama bu kadar belirgin bir patikaya rastladığımı hatırlamıyordum. Merakımı yenemedim ve istikametimden sapıp o patikayı takip etmeye başladım.

Patikanın insan ayağından olmadığı besbelliydi, ama neye ait olduğunu şekillendiremediğim, kenarları oval üçgenler şeklinde çokça iz vardı üzerinde. Devam ettim yürümeye. Yüksek ağaçların yapraklarına hafifçe vurmaya başlayan yağmur damlalarının sesi içimi serinletse de merakımdan dolayı kalbim daha sıcaktı ve sık atıyordu. Biraz daha ilerledikten sonra yağmur beni yavaş yavaş ıslatmaya başladı. Bir yandan da burnuma gelen toprak kokusu, tarifi zor bir lezzet bırakıyordu genzime.

Fakat yağmur şiddetini arttırdıkça izler de silinmeye başladı. Bol dikenli orman bodurcuklarından biri bacağıma batınca sert bir nefesle sızlandım. Eğilip elimle dikenin battığı yeri hafifçe kaşıdım. Tekrar doğrulup ilerleyecektim ki önümdeki birikinti yapmış suya pat diye bir şey düştü!

Bir kanadı kırık ve yorgun düşmüş olduğu belli olan bembeyaz bir güvercindi. Elime aldım. Yüreği hâlâ pıtır pıtır atıyor ama kendinde değil gibiydi. Başımı kaldırıp yukarıya doğru baktığımda dar gövdeli ama göğe merdiven kurmuşçasına uzun boylu iki ağacın binlerce zümrütten oluşmuş bir avize gibi sarkan yapraklarının arasında, az bir kısmı görülen gökyüzünden ne olduğunu anlayamadığım bir karartının hızla geçtiğini fark ettim. Hemen ardından da kara bulutların yavaş yavaş göç etmekte olduğunu güneşin cılız vuruşlarından anladım.

Tekrar elimdeki beyaz güvercine baktım. "Ne yapabilirim" diye düşündüm.

Kırık olan kanadını incitmemeye çalışarak gövdesine doğru sardım. Cebimden çıkardığım bir mendille, gövdesiyle birlikte kanadını bağladım. Boynumdaki fuları kendi enseme düğümleyip önüme sarkan küçük bir hamağa benzer şekilde asarak yaralı güvercini içine yatırdım. Güvercinin hâline üzülmüştüm ama bir yandan aklım hâlâ üzerinde olduğum patikanın nereye gitmekte olduğundaydı.

Yürürken, arada bir yaşayıp yaşamadığını kontrol etmek için göğsümün üzerinde taşıdığım güvercine bakıyordum. Dünyalar güzeli bembeyaz kuşun kanadından sızan kan canımı sıkmıştı. Yine de büyük bir ümit taşıyordum. Koskoca ormanda benim önüme düşmesine ilâhi bir anlam verme çabasındaydım. Bu bir tesadüf olmamalıydı. Güvercin demek yaşayacaktı ki, benim önüme düşmüştü!

Bir yandan patika boyunca yürümeye devam ederken bir yandan da onu kontrol etmeyi ihmal etmiyordum. Tüyü iyi olmayan bir güvercin olsaydı yağmurlu havada çabuk ıslanmasını normal karşılardım ama sanki ipekmişçesine o kadar yumuşak tüyleri vardı ki asil bir ırktan geldiği belliydi.

Bu özel tüylerine rağmen ıslak olduğuna göre uzun süre havada kalmış olmalıydı. Bir ara ayağına takılı sarı renkli halkanın farkına vardım. Bunu neden daha önce fark edemedim diye düşündüm. Sert bir metalden yapılmış olduğu anlaşılan halkayı parmağımla hafifçe çevirince üzerine baskılanmış bir yazı olduğunu fark ettim.

"*V*.G. 26"

İnanılmaz! Mesleğimin ilk yıllarında çalıştığım yerde bu tür güvercinlere rastlamıştım. Ancak yirmi yıldan bu yana hiçbir devlet kurumunda kalmadı diye biliyordum. Oysa bu güvercin ya devlet tarafından kullanılan bir posta güverciniydi ya da askerî veya bilimsel bir maksatla salınmış olmalıydı. Üstelik ne anlama geliyorsa, kaydı da üzerindeydi. Son posta güvercini bile olsa yirmi yaşında olması olanaklı görünmüyordu! On sekiz yirmi yaşlarından fazla yaşayan bir güvercin olduğunu hiç duymamıştım. Üstüne üstelik bahtsız hayvan o kadar da yaşlı görünmüyordu.

Şaşkınlığım beni düşüncelere daldırmışken patikanın bittiğini fark ettim. Demek ki buralarda bir yerlerde aklımı kurcalayan sorunun cevabını da bulacaktım. Bu yol nereye gidiyordu?

Patikanın bittiği noktadan itibaren yer yer ezilmiş çalılara ve otlara rastladım. Hayvan izleri konusunda tecrübeli değildim. Yaşı yoktur öğrenmenin diyerek, öğrenmeye çalışıyordum yine de. Aslında maksadım av da yapmak değil, belki de yıllarca sürmüş meslek hayâtımın gerginliklerini üzerimden atmak ve dinginliğe ulaşmak için ruhumu dinlendirmekti. Şimdiye kadar keklik dışında hiçbir hayvanı öldürmemiş, onlar da ailemin arada sırada sofralığı olmuştu.

Bir an üstten yine bir gölge geçtiğini fark ettiğim anda yukarıya başımı kaldırıp baktım ve bir atmacanın bizi yakından takip ettiğini anladım. Demek ki güvercinin peşine takılmış ama onun önüme düşmesiyle o da avından olmuştu.

"Şansına küs" der gibi gülümsedim arkasından.

Etrafımı incelemeye ve araştırmaya devam ederken hırıltı gibi bir ses duydum. Sesin geldiği tarafa baktım ama bir şey göremedim. Sonra tekrar önüme ve göğsümde uyuyan güvercine baktım.

Bir bebeğin masumluğunda, bir çiçeğin güzelliğinde ve güvende olarak uyuyor muydu hâlâ!... Dokundum! Artık kalbi sakinleşmiş, çok hızlı atmıyordu. Hafifçe kımıldadığını fark edince kolay olsun diye yarım rükûya varır gibi öne doğru eğildim ve onu tekrar dikkatlice elime aldım.

İpek yumuşaklığındaki boyun tüylerini yukarıya aşağıya sıvazlayınca hafifçe gagasını oynattı. Gözleri yarıya aralanmıştı artık. Çömeldim. Belimden mataramı çıkarıp, tek elimle çevirip açtıktan sonra kapağının içine az bir miktar su döküp matarayı yere bıraktım. Bir elimle güvercinin ağzını açık tutarken damla damla su verdim hayvana. Her iki damladan sonra gagasını yukarıya doğru kaldırıp suyun boğazına inmesini istedim ama zâten suyu artık neredeyse kendi kendine yudumlayabiliyordu.

Birkaç kez aynı hareketi yaptıktan sonra suyun yeterli olduğunu kabullenmiş bir edayla başını tekrar avucuma yatırırken, hasta yatağında yatan ve ağrı kesici verilmiş bir çocuğun babasına baktığı gibi yarıya açılıp kapanan gözleriyle baktı bana. Ben de onu bir baba şefkatiyle kursağına yakın bir noktadan öpüp, tekrar boynumdaki fulardan salıncağa yatırdım.

Etrafı tekrar dolaşmaya başladığımda, bir kayanın köşesinde bir miktar hayvan pisliğine rastladım. Ne olabilir diye düşünürken tekrar bir hırıltı duydum. Peşinden bir başka ve bir başka hırıltı daha! Her taraftan garip hırıltılar çoğalarak yükseliyorken içlerinden birisi fark edilecek şekilde öne çıktı. Ne yazık ki bir domuz sürüsünün ortasında kalmıştım. Hayvanlar bana topluca saldırmak üzereydi...

Saldırdılar da…

Önce bir tanesi hızla üzerime geldi. Ona tüfeğimin dipçiğiyle vurarak bir tarafa fırlattım. Hemen ardından ikincisi ve üçüncüsü saldırıya geçtiler. Düştüm ve yine kalktım. Yere yuvarlanmış olan tekrar saldırırken bir anda en az beş altı tanesi daha belirdi. Tekrar düştüm. Epey yara alıyordum. Kanlar içerisinde bir kez daha ayağa kalktım. Çiftemi doğrultup ateş etmeme bir türlü fırsat vermiyorlardı.

Son bir denemeyle ateş etmek isterken yeniden üzerime gelenlerden birinin yüzünden silâhımı da uzağıma düşürmüş oldum. Aynı anda boynumdaki fularda bulunan yaralı güvercin de düşerek patikaya doğru yuvarlandı.

Orada bulanıklaşmış göz ucumla fark ettiğim başka bir hayvan hemen güvercini ağzına aldı, biraz ötedeki ağacın dibine hızlıca götürdü ve oraya bırakıp geri döndü. Az dikkat edince bu hayvanın köpeğim Boncuk'tan başkası olmadığını anladım.

Ardından koşarak, bana saldıran hayvanların üzerine atıldı. Tek başına ve küçük bir köpek olarak onca hayvanla başa çıkması imkânsızdı ama yapacak çok da fazla bir seçeneğinin kalmadığının farkındaydı.

Bu durumdan istifade edip yaralı olduğum hâlde tekrar silâhımı elime alarak hızlıca önce bir kayanın üzerine atladım. Oradan da bir dala tutunarak yaralı bedenimi can havliyle ağaca çıkardım.

Ardından ateş etmeye başladım. İki tanesini devirdim. Boncuk ise diğerlerinin ortasında kalmıştı. Tekrar nişan aldım. Ona saldıranlardan birini daha vurmaya çalışırken kurşun!… Maalesef Boncuk'a isabet etti! Acı haykırışının ardından kalakalan Boncuk'a yaklaşmak isteyenlere ateş etmeye devam ederek artık sürüyü dağıtmayı başarmıştım.

Uzaklaştıklarından emin olduktan sonra ağaçtan inerek hemen biricik köpeğimin yanına geldim. Çok hırpalanmış, yer yer etleri yarılmış ve boynuna yakın bir noktadan da vurulmuştu. Benim de her tarafım aldığım darbelerden dolayı kan revan içinde olmasına rağmen köpeğimin durumu içler acısıydı. Onu yanımda getirmediğim hâlde bir şekilde ipini koparıp beni ormanda takip etmiş olmalıydı.

Köpeğimi yavaşça kucağıma alırken etrafıma baktım ve güvercini gördüm. Yanına doğru ilerledim ve köpeğimi yere bırakıp güvercini kontrol ettim. Herhangi bir zarara uğramamış ve eski durumunda olduğu gibi yarıya baygındı hâlâ.

Güvercini tekrar koynuma atıp Boncuk'u da tekrar kucaklarken zavallı köpek son nefesini veriyordu. Gözlerimden yaşlar akarken kucağımda köpeğim ve koynumda yaralı güvercinimle evimin yolunu tuttum.

Kucağımda taşıdığım köpeğimin can verdiğini fark etmiş olmama rağmen onu bırakmayarak ormanın çıkışında evime en yakın yere kadar onu taşıdım. Bütün bu telâş ve üzüntü içinde kendi kollarımın ve vücudumdan damlayan kanların farkında bile değildim. Belki yaralarım acıyor ama çok sevdiğim sadık arkadaşımı kaybetmiş olmanın verdiği üzüntü ile yüreğim daha çok sızlıyordu.

***

Fanustan çıktığında neye şahit olduğunu çözmekte yine zorlanıyordu. Kayıtlı gen güzergâhlarında gezinirken, hiç hesapta olmayan bu garip görümlerin ne olduğunu ve nereden çıktıklarını anlayamıyordu bir türlü.

Gendeki birikimsel rüyalarla gerçekleri ayırmalıydı. Bu fanusu en kullanışlı hâle getirmeli, bozulmaların önüne geçmeliydi Kâni.

Birinci Cilt | Yirmi Dördüncü Bölüm

Karaca Ormanında Tefekkür

Canlı | İstanbul/Maltepe Dragos Korusu

Bir arı sürüsü vızıldayarak çıktı ağacın üst dallarından ve bir bulut gibi uçup gittiler. Sonra bir anda sıçraya sıçraya ağaçların arasında koşmakta olan karacayı gördük. Karaca da bizi! Ama o gitmedi. Kaçmadı daha fazla. Durdu!

Güzel hayvan öylece duruverdi ve başını çevirip bize doğru baktı. Sanki bir şey sormak ister gibiydi. Puella hem hayvanın güzelliğinden etkilenmiş hem de o güzelliği seyre devam edebilmek için karacayı ürkütmek istemediğinden ses çıkarmıyordu. Ben de aynı hislerle Puella'ya "sessiz ol" der gibi parmağımla ağzını işaret edip tekrar karacaya bakışlarımı çevirdim. Kısa bir süre karaca ve biz bakıştık.

Az sonra karaca, önce uzun kirpiklerini teşhir edercesine göz kapaklarını kapatıp açtı ve ardından "Yolunuzu mu kaybettiniz?" diye sordu!

Şaşkınlıktan ne yapacağımızı, ne diyeceğimizi şaşırdık. Karşımızda bulunan hayvan, apaçık bir lisanla bizle konuşmuştu. Bu nasıl olabilirdi ki!

Benim şaşkınlığım geçmediği hâlde titreyen dudaklarımı

biraz daha kımıldattım ve "Bizle!" dedim "Bizimle konuşabiliyorsun!"

Karaca bu sözün üzerine yönünü tamamen bize çevirip güvenli ve bu kez ağır adımlarla yaklaşıp "Elbette sizinle konuşuyorum. Sizden başka kim var ki burada?" dedi.

Puella korkmuştu. Ayağa kalkmaya ve kaçmaya karar verdiği sırada elimden "Sen de gel!" der gibi çekiştirdi.

Karaca "Korkmayın!" dedi "Ben size yolunuzu göstereceğim. Şaşkınlığınızı atın. Kaçmayın. Konuşalım."

Bir anlık sessizlikten sonra Puella tekrar sindiğinde Karaca "Buraya neden, nereden geldiniz?" diye sordu.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemedim. Hakikaten buraya nereden, niçin ve nasıl gelmiştik ki! Bunu hiç düşünmemiştim. En ufak bir fikrim bile yoktu. Puella'ya doğru baktım. Ama Puella da aynı şaşkınlıktaydı. Neden bu uçsuz bucaksız ormanda bulunduğumuzu hatırlayamıyorduk.

Karaca ise cevap veremeyişimize hiç şaşırmamış bir edayla "Hemen hepiniz böylesiniz!" dedi, "Neden diye hiç sormuyor, nereden gelip nereye gittiğinizi hiç düşünmüyorsunuz. Sadece kaçıyorsunuz."

"Sen de kaçıyordun!" diye cevapladım.

Karaca gülümsedi.

"Ben bir kaplandan kaçıyorum." dedi "Beni yemek isteyen bir kaplandan."

Puella söze girip "Senin gibi güzel bir hayvanı yiyecek bir kaplan ne kadar vahşi, ne kadar kötü!" dedi.

Karaca ise bu fikri beğenmediğini belirtir biçimde "Hiç de değil!" diyerek dudaklarını büktü.

Puella çok şaşırmıştı.

"Nasıl olur?" dedi "Seni parçalayıp yemek isteyen bir canavardan hem kaçıyor, hem de ona toz kondurmuyorsun!"

Karaca güzel gözlerini, Puella'nın kara gözlerine odakladığı an ben bile ürperdim. Karaca ise umursamadan devam etti.

"Onun görevi kovalamak, benimki kaçmak!" dedi ve devam etti.

"Ben onun yiyeceği isem beni yer. Değilsem, başkasının nasibi isem başka bir kaplan yer. Öyle ya da böyle bundan kaçışım yok. Kaplan yemezse, sırtlan yemezse, eninde sonunda börtü böcek yer. Ben, beni parçalayacağı için değil, görevim bu olduğu için kaçıyorum. O da gerçekte arsızlığından değil, görevi bu olduğu için beni kovalıyor. Zâten benim bedenimi parçalamak için var edilmiş bir kaplandan neden nefret edeyim ki! O vahşi değil. Vahşi olanı siz kendinize sorun."

Bir an başını eğen Puella aklına geleni söylemek için göz kapaklarını kaldırdı ve merhametle sordu.

"Ya acı?"

Karaca anlamamış gibi bakarken devam etti Puella.

"Ya seni parçalarken duyacağın acı! O anda gözünden akacak tuzlu gözyaşın ne olacak?"

Buna karşılık "Acı nedir?" diye sordu Karaca "Acı, ne demek!"

Puella “Seni parçalarken duyacağın acıyı hiç mi umursamıyorsun?” diye sordu.

Karaca yine “Acı dediğin şey nedir?” diye soruyla cevapladı.

Devreye girip “Senin vücudunun hissettiği dehşet, etin parçalanırken, sinirlerin koparılırken duyacağın zorlanma hissini, azabı soruyoruz sana.” dedim.

Karaca “Şimdi anladım.” dedi “Siz, şu bedenin fıtratından bahsediyorsunuz… O da yapması gerekeni yapıyor ve bundan hiç de şikâyetçi değil ki! Bunu neden mesele yapıyorsunuz? Aksine o, onu yaratanın emrine nail olduğu için çok da memnun olacaktır. Ona bir diken battığı ya da bir sinek ısırdığı zaman nasıl bunun gereğini yaparak kanını sızdırıyorsa, daha da güzelini yapacak parçalanırken. Hiç de şikâyet etmeyecek, bilakis memnun olacaktır. Emri geldiği zaman Yaratanına boyun eğmek gibisi var mı?”

“Sen neden kaplandan kaçıyorsun o zaman?” diye atıldı Puella.

“Dedim ya!” dedi Karaca “Benim görevim, yaratılışım bunu gerektiriyor. Ben kaçacağım, o kovalayacak.”

“Peki ama!” dedi Puella “Senin bir ailen yok mu? Sen ölünce onlar üzülmeyecekler mi?”

“Yaratıcımız bizi üzecek bir şey yaratmaz.” dedi Karaca.

“Nasıl olur? Ailenden ayrılacağın, öleceğin için hiç üzülmezler mi?”

Karaca şöyle yanıtladı.

“İçlerinde üzülmekle sorumlu olanlar varsa elbette üzülürler. Ama bu üzüntüden de memnundur onlar. Hiç düşünmeyecek misiniz? Biz neden hayâtımızdan memnunuz, işte

böyle sorun ve anlayın. Sormaktan korkmayın ama isyan etmek için değil öğrenmek için sorun. Sizler nasıl varlıklarsınız ki başınıza gelenlerden dolayı O'nu suçlar gibi konuşuyorsunuz! Siz de kendi kaplanlarınızdan kaçmakla görevli iseniz kaçacağınızı, yakalandığınız zaman, kurtulamayacağınız zaman teslim olacağınızı ve bunun hak olduğunu bilmiyor musunuz? Bizim, sizin gibi aklımız yokken teslim oluyorken, sizin bu kadar aklınız varken, bu gerçekleri göremeyip de nasıl isyan ediyorsunuz! Üstelik bitişten sonrası için söz verilmişken, bizim gibi ölümle bitmeyip sonsuzlukla müjdelenmişken, anlamaya çalışıp hak edeceğinize, bizim akılsızken anladıklarımızın hiçbirini anlayamıyor musunuz? Daha da önemlisi siz neye, kime karşı çıktığınızın farkında mısınız? Uyanın artık! Düşünün anlayın ve uyanın. Rüyalara, hikâyelere, kuruntulara değil gerçeğe, size indirilene, yaratılış gerçeğinize uyanın. Rehberiniz bile elinizde sayfa sayfayken neyin peşindesiniz?"

Bu sözlerden sonra Karaca dönüp hızla uzaklaştı. Bir anda öteden kaplanın koşar adım geldiğini gördüm. Kaplan da beni. Karacadan vaz geçen kaplan bana doğru yöneldi. Korkudan sarsıldım. Ne yapacaktım şimdi! Hatırıma Puella'yı korumak geldi. Puella'ya doğru döndüm.

Nasıl olur! Arkasında beni bırakmış gidiyordu. Başlarında arılar uçuşurken Puella ve Yudeks kol kola girmiş uzaklaşıyordu. Bir anda Yudeks geriye doğru döndü ve bana haince sırıttı.

Fidelis ise gülümsüyor ve "Uyan artık!" diyordu "Yolumuza devam edeceğiz."

Etika ve Fidelis Dünya'daki ilk uykularından benden önce uyanmışlardı.

Fidelis'e bakarken "Buranın rüyaları bile bir başka güzel!"

dedim "Burası gerçekten mavicennetmiş. Ama rüyaların sonu sanıyorum ki genelde kötü bitiyor."

Fidelis ise "Belki de…" dedi "Sonun iyi ya da kötü biteceğine yaşayanlar karar veriyordur!"

"Belki de!" dedim ve uzun yıllardan sonra ilk defa varlığına inanmadığım Tanrı'ya içimden dua ettim.

"Eğer varsan ve teksen, her şeyi sen yaratmışsın demektir. O hâlde kötülükleri ben ne kadar kötülük olarak görsem de, iyilik olmaları gerekmez miydi? Ben iyiliği ve kötülüğü senden daha iyi nasıl ayırt edebilirim ki? O hâlde bana bir işaret ver! Eğer varsan benim çağrıma kulak ver! Yoksa içimdeki bu ateşi nasıl söndürebilirim?...."

Artık V.G.26'nın verici cihazını bulmalıydım ki yaşanabilir alanlarımızın haritasına ve simüle belgelerin asıllarına ulaşayım. En son Puella tarafından bir güvercine takıldığını biliyor ve güvercin yaşamıyor bile olsa hâlen cihazın sinyallerini alabiliyorduk. Çok uzakta olmadığına emindim. Ama benim esas maksadım Puella'nın beni gerçekten sevmiş olup olmadığıydı ve bu cihaz sayesinde onun bilincinden kırıntılar bulmak istiyordum.

Birinci Cilt | Yirmi Beşinci Bölüm

Şeytan Uçurtması

Canlı | Dünya'daki Gözlemler

Üç Venyalı, yeryüzünde epeyce gezdikten ve inceleme yaptıktan sonra "Gördünüz işte! Dünya'da da herkes Venya'daki gibi!" dedi Kaptio "Biri bir dine, diğeri bir başkasına iman ediyor. Biri tek tanrıya, diğeri birçoklarına ibadet ediyor. Birisi bir şeyhin, diğeri bir başka tarikatın peşinden gidiyor. Kimisi gelmiş geçmiş azizlerin, kimisi gelmiş geçmiş hazretlerin rivayetlerine dinî hüküm giydiriyor. Kimisi bir duvarın önünde, kimisi cennetten geldiğine inandığı bir taşın önünde secde ediyor. Kimisi ağaçlara çaput bağlayarak, kimisi mezarların başında ağlayarak dua ediyor. Hepsi ayrı bir yol tutturmuş, uydurdukları tanrıların peşinden gidiyor. Aklı başında bir âdeme bile rastlayamadık daha!"

Etika "Bakın!" dedi az ilerde tartışan grubu göstererek "Tanrı hakkında konuşuyorlar!"

Caminin önünde bir grup sakallı ve sarıklı adam bir genci ite kaka şadırvandan dışarı çıkarıyorlardı. Gencin elinde bir deste kadar bildiri vardı.

Kaptio elindeki cihazla bir ölçüm yaptıktan sonra "Radyo üstü alıcı yok! Yaklaşabiliriz. Bizi fark edemezler." dedi.

Üç Venyalı olan biteni anlamak için onların yanına doğru yaklaştılar. Bu esnada Fidelis yere düşmüş olan bildirilerden birini eğilip okudu.

"*Ve elçi dedi ki: 'Rabbim gerçekten benim kavmim, bu Kur'an'ı terk etti. 25-Furkan 30'*

"Kur'an nedir?" diye sordu Etika.

Fidelis dudağını büküp "Bilmiyorum ki!" dedi "Ama sanırım bu gencin önem verdiği bir şey."

Kaptio "Yoksa bu Kur'an..." diye konuşacakken vazgeçti ve "Susun! İzleyelim!" dedi arkadaşlarına.

Ama insanlara yaklaştıkları sırada onları gözden kaybediyorlar, sadece seslerini duyuyorlardı.

Etika "Bu neden oluyor?" diye sordu "Ne zaman bir insana odaklansak gözümüzü bir buğu kaplıyor, onları göremiyoruz."

"Galiba…" diye mırıldandı Kaptio "Onlara yaklaşmamıza engel bir koruma kalkanları var. Demek ki onların bizi göremediği gibi bizim de onları göremediğimiz bir ışık dalga boyu, bir karanlık madde devreye giriyor! Çare yok dinlemekle yetineceğiz!"

Adamlar gence "Sapıksın! Sapıtmışsın sen! Vahhabi misin mutezile misin nesin! Ne demek sadece Kur'an! Sünnet inkârcısı fasık! Al şu şeytan uçurtmalarını da git!" diye çıkışıyorlardı.

Genç, ellerinden kurtulduktan sonra karşı kaldırıma geçip onlara seslendi. Sesi merhametli olduğu kadar öfkeliydi de.

"Gönül defterimin ortasından bir yaprak koparıp… Bir uçurtma yaptım da saldım… Gönül dostları gönlüyle görürken siz şeytan uçurtması dediniz… Akılsızlıktan bahsettiniz.

Yetmedi iftira ettiniz… Yetmedi sövdünüz… Yorulmayın… Beceremiyorsunuz… Sövmek öyle değil böyle olur! Alın size şeytan uçurtması! Allah aklınızı kullanın mı diyor… Tamam… O hâlde çıldırın! Çılgına dönün! Bülü bülü yapın! Ne dediğinizi bilmeyin! Saçma sapan hareketler yapın! Taşları öpün mesela! Mezarlara selam verin! Kıllarınızı kavanoza koyup gelecek nesillere saklayın! Çaputlar bağlayın ağaçlara! Mumlar yakın ölülere! Kitaplar okuyun ölmüşlerinize! Tırnaklarınızı keserken sırayla kesip, işaret parmaklarınızı sona bırakın! Solaklara solak diye, eşinize eksik akıllı bir salak diye hakaret edin! Budunuzu üç taşla silin! Dişinizi ağaç dalıyla!”

Caminin önündeki adamlardan biri elini genci gösterir biçimde uzatıp avucunu açarak ve öfkeli bir gülümsemeyle “Deli bu ya!” dedi arkadaşlarına.

Genç ise karşı kaldırımda haykırmaya devam etti.

“Anlamadığınızı okuyun! Anladığınızı okumayın! Sarıp sarmalayıp duvarlara asın! Sandıklarda saklayın! Üzerine masal kitapları yığın! Dokunanı pişman, okuyanı düşman edinin! Anlamayın! Anlamazdan gelin! Anlatmayın! Anlamaya çalışanın kulaklarını, anlatmaya çalışanın ağzını tıkayın! Gürültü çıkarın! Islık çalın! Yuhalayın! Aklınıza gelenden şefâat, şeyhinizden menfaat bekleyin! Hazır olana sade Allah, ölmüşlere Hazretül Mevlana deyin! Kur’an’a ihanet, rivayete itaat edin! Aynı kelimeyi günde yedi yüz defa tekrar edin! Siz okumayın, sakalınızı okutun! Boynunuza muska, koynunuza musakka koyun! Bölük pörçük olun! Bölünün! Hır çıkarın yok yere! Dövün birbirinizi! Kavga edin! Savaşın! Savaş çıkarın! Öldürün! Acımadan kırın kollarınızı budaklarınızı! Vurun günahkâr kafalarına, recm edin kız çocuklarınızı! Yaylım ateşi açın birbirinizin üzerinize! Dost edinerek

şeytanı, bombalar yağdırın mescitlerinize! Yürüyün birbirinizin üzerine! Vurun! Kırın! Parçalayın! Yetmedi davarlarınızın kulaklarını kesin!

Ha demeyin hı deyin! Allah'a değil, topuğunuza odaklanın! Kur'an mı okunuyor! Müşrikler peygamberinizle dalga geçerken gülümseyip, İbrahim baltasını putlara vururken ağlayın! Ezanın sonunda müezzinin La ilahe'sine coşkuyla iştirak edip, İlleallah'ında sesinizi kısın! Bilmediğiniz tüm dualara âmin, peygamberinize ise Rabbilâlemin deyin!

Beni de! Sövün! Suçlayın! Anlamayın! Anlaşılmaz olun! Ben meczupsam siz nesiniz? Hakka kıyam ederken batıla secde edin! Size bu yakışır!"

Üç Venyalı, hem daha önce girdikleri simülasyonlarla insan ve dünya hakkında epey bilgilenmiş hem de burada duyduklarından oldukça etkilenmişlerdi. Kaptio kendisinin haklı çıktığını iddia ederken Fidelis de Etika da pek karar kılamamışlardı duyduklarından.

Gezintilerine devam ettiler ve bu kez görüntüyü kaybetmemek için bir sahilde balık tutan adamı izlemeye başladılar uzaktan uzaktan.

Birinci Cilt | Yirmi Altıncı Bölüm

İnsana Boyun Eğenler

Canlı | Dünya'daki Gözlemler

Sahildeki taşların üzerinde balık tutan adamın bir yanına bir martı diğer yanına bir kedi yaklaşıp beklemeye başladı. Bir ara adam her iki hayvanla ayrı ayrı göz göze gelse de pek umurlarında değildi.

Kaptio "Muhtemel ki her ikisi de olta atan balıkçının arkasındaki küçük plastik bidonun içinde hâlâ yüzmekte olan kıraçalara göz dikmişler." dedi "Ya da oltanın ucunda gelmesi ve kurtulmak için çırpınırken taşların üzerine düşmesi olası bir balığa…"

"Oysa onlar için hiç de zor değil ki yakaladığı balıkları balıkçının elinden kapıvermek!" dedi Etika "Neden rızkını beklemek var ki onun için, insanla savaşmak yerine!"

"Haklısın gerçekten." dedi Fidelis "Bir kedinin, eli kolu olta ve misinalara bulanmış bir balıkçıya diklenip diş göstermesi ve onun şaşkınlığından istifade ile devireceği, kapağı yarıya açık bidonun içindeki balıklardan birini kapıp kaçıvermesi zor değil. Ya da o martının basit bir pike ile balıkçıya doğru uçuvermesi sırasında başını eğmek zorunda kalacak adamın balıklarını çalıvermesi! Hele hele kedinin diğer arkadaşlarını, martının da sürünün geri kalanından bir kısmını yanına alıp geldiğini düşünürsek, eminim ki balıkçı

arkasına bile bakmadan kaçmak zorunda kalırdı. Değil balıkları, ciddi ve sürekli bir saldırı ile martı ya da sokak hayvanları balıkçıya sahili bile terk ettirebilir."

"Peki denizdeki balıklar birlikte hareket etseler, kesecekleri misinalar nedeniyle denize bir daha olta bile atılmasına engel olamazlar mı?" diye sordu Etika "Dalgalar boyun eğmeyip sürekli coşsa, atılan misinalar birbirine karışmaz mı? Güneş her daim kavursa hangi gölgelik o balıkçıyı sahilde tutabilir? Taşlar pürüzlü yüzeylerini daha da yosunlandırsa nasıl ayakta durulabilir? Balıkçının eklemlerindeki sıvı kurutsa kendini, o olta nasıl savrulabilir? Oksijen vazgeçip sıvılaşsa kaç adım atabilir nefes alamadan?"

Söze Kaptio karıştı.

"Ona bakarsan…" dedi "Toprak altındaki trilyonlarca karınca istila edemez mi tüm yeryüzünü ve yaşanmaz etmezler mi aciz insana şehirlerini? Kurbağalar bir olsa, su mu bırakırlar içecek? Sinekler koloniler hâlinde girse sokaklarına, ne kadar hayatta kalabilirler? Kaplanlar ormandan, yılanlar toprak altından, çakallar dağlardan akın etse nereye kaçabilirler? Ağaçlar sarsa, rüzgârlar coşsa, sular kabarsa, güneş kavursa ve tüm tabiat hayvanlarla birlikte başkaldırsa, kovamazlar mı âdemleri bu gezegenden? Hepsi bir yana gözlerine bile çarpmayan bir mikrop, bölünüp çoğalıp yere seremez mi mağrur insan evladını?"

"Elbette yapabilirler." dedi Fidelis "Ama yapmıyorlar işte. Ya insan! Yeryüzünde kibirlene kibirlene yürüyen ve kendisine boyun eğmiş her türlü yaratılmışı kendi becerisiyle elinde tuttuğunu zanneden insan evladı! O yapıyor bak. Kendi türü dâhil bütün yaratılmışları ele geçirme ve yok etme peşinde… Her varlığı aklı sıra sahiplenip, tüketme peşinde koşan ve üstün olduğunu düşünen varlık! Her temiz bulduğunu

kirletmek için olmadık pis işler yapan akıllı insan! Kendini ne kadar da müstağni görüyor! Hiçbir şeye ihtiyacı yokmuş da herkesin ona ihtiyacı varmış zannediyor! Bırakın bir kediyle martıyı, bir sinekle bile gerçekte baş edemeyecek kadar zayıf olduğunu kabul edebilir mi acaba!"

"Eğer boyun eğmiş olmasalardı hangi biriyle mücadele edebilirlerdi ki!" dedi Etika "Kuşla mı, kurtla mı, bakterilerle mi, kaplanla mı, fille mi, köpekle mi hatta keçiyle mi? Sarmaşıkla mı, rüzgârla mı, güneşle mi, denizle mi ve hatta toz zerreleriyle mi? Her şey boyun eğmiş, insanlar kendileri eğdirdik zannediyorlar. Her şey emirlerine verilmiş, onlar ele aldık zannediyorlar. Her şey hizmetlerinde diye efendi olanı kendileri zannediyorlar. Bilgi yağmuru altındalar da kendileri öğreniyoruz zannediyorlar! Atomları, fotonları gördüler diye övünüp, onu buldurana değil kendilerine secde ediyorlar!"

"Bir göktaşı neden rastgele gelip tepesine düşüp de yok etmiyor bu mağrur canlı türünü?" dedi Fidelis "Ya da derin bir depremle neden altı üstüne gelmiyor Mavicennet'in? Şimşeklerle sıcak su artezyenleri neden bir olmuyorlar onlara karşı? Yaratan, isteseydi yerin dibine geçiremez miydi onları? Bizim Venya'da olup biten facialarin neredeyse hiçbiri yok şu Dünya'da!"

Kaptio söze girdi.

"Suyun kaldırma kuvvetini buldular diye, suyun kaldırma kuvvetini kendileri yarattılar zannediyorlar. Her şey onlara boyun eğmiş diye, her şeyin sahibi olduklarını zannediyorlar."

Fidelis "Bunları senden duymak çok güzel Kaptio!" dedi "Yola geliyor gibisin."

“Hayır!” dedi Kaptio “Hiç unutmamamamız gerekeni hep unutuyoruz… Onlar da biz de gerçekten çok aciziz. Demek istediğim sadece bu.” dedi.

“Tüm bu acizliğimize rağmen, tutup hâlâ O’ndan başkalarına yönelecek kadar da akılsızız.” diye cevap verdi Fidelis.

“Hadi uzatmayalım.” dedi Kaptio “Sinyali veren cihaza çok yaklaştık. Radyo alıcılarına yakalanmadan ona ulaşmamız lazım.”

“Ne kadar mesafe kaldı?” diye sordu Etika.

“Sanıyorum çok yakınındayız!” dedi Kaptio “Şu karşıdaki bahçeli boş binaya yakın bir yerde olmalı güvercinimiz.”

Bu sırada yakınlarda bir yere konan V.G.72’den yedi tane iklezya astronotu iniyordu. İz tespit ettiklerinde buluşmak üzere anlaşarak farklı yönlere dağıldılar.

Birinci Cilt | Yirmi yedinci Bölüm

Tesadüf Çiçeği

Canlı Masa | Fanus Platformu

Davet edilen kişiler için gereken fanus çalışmaları birkaç saat içinde tamamen bittikten sonra fanus içine girecek herkes Kâni'nin önerisi ile Kur'an'ı anladığı dilde okumayı kabul etmişti. Böylece fanus[29] içindeki zihin bilinci platformunda bu kez canlı olarak buluştular. Kâni'nin onları Kur'an'ı ve onun bilinci ile İncil'i, Tevrat'ı ve az çok yaşamakta olan tüm felsefi dinlerin kaynak kitaplarını okumaya davet eden konuşmasının ardından onları okuyup, üzerinde konuşup tartışabilecekleri çok zamanları oldu. Çünkü dışarıdaki zamana göre fanus içerisindeki zaman izafen çok yavaş akıyordu. Bu da onlara konuşmak için müthiş bir olanak verdi. Aynı zamanda zihni dinlenmelerini sağlayacak ortam da fanus içerisinde oluşturulmuştu.

Uzun okumalar, tahliller ve konuşmalar daha sonra bir kayıt tabletinde toplandı. Buna dair diyalogların içerdiği bir kitap hazırlanması üzere de karar verildi.

Fatiha'dan Nas'a, kutsal kitapların karşılaştırılmasından felsefe dinlerine, tarihsel konuların anlaşılmasından Osmanlı ve Roma'ya, Sarıkamış cahilliğinden destanlaşan

---

29 ***Fanus:*** *Zihin bilincinde zamanda seyahat platformunun adı ve BYS-Dünya romanının esas kurgusal bahsidir.*

Çanakkale'ye, camilerin ve diğer ibadethanelerin içinde bulunduğu durumun tahlilinden çözüm önerilerine, din adına kandırarak ticaret yapanların önüne geçilmesinden milli hislerle oynayarak tuzak kuranların tahliline, arkeolojik delillerden felsefi argümanlara, askeri vesayetten sivil darbeler siyasetine kadar çok şeyi akıl ve bilgi çerçevesinde konuştular.

Fanus içerisinde, âdeta bir bilgisayar programının içinde, sonsuz görünümlü bir dekor önündeki bir toplantı masasının etrafında gibiydiler.

***

Ama onların farkında olmadığı ve onları biraz ötede aynı frekansta pür dikkat dinlemekte olan bir diğer üç kişi daha vardı. Tanrıtanımaz bir Genteli olan Kaptio, Venya'nın geleneksel dininin iki farklı mezhebini temsilen Fidelis ve Etika. Birbirlerini dünyalarını değiştirebilecek kadar seven iki genç Genteli. Dünyayı gezip dolaşmak niyetleri varken, şimdi Venya tabletlerine benzer bir zihin platformuna Dünya'da rast gelmişlerdi. Üstelik karşılaştıkları kişiler dünyada az bulunur cinsten bir inancı tartışıyorlardı.

***

Kâni üzerine basa basa anlatıyordu...

"İlk emri ve farzı 'oku' olan kitabı anladıkları dilde okumuyorlar. Bu kadar basit. Bir akıl tutulması. Dinimizin tek ve değiştirilemez kaynağı Kur'an'dır. Bunu, yani Kur'an'ın dinin tek dosdoğru kaynağı olduğunu ilk söylediğinizde müslümanım diyen hemen herkes zâten kabul eder. Oysa bunu diliyle kabul edip icraatta kabul etmeyenler çoğunluktadır. Çoğu inanan, Kur'an'ı övmek için över, içinde ne olduğunu bildiği için değil! Ama birimiz çıkıp, işte biz dinimizin tek kaynağının Kur'an olduğunu bildiğimizden onun

dışındaki kaynakları din hükmü verecek manada göremeyiz dediğinde işler değişir! En başta müslümanlar 'Tabi ki Kur'an!" derler 'Ama bunun yanında hadisler, rivayetler, mesneviler, risaleler, külliyatlar, lar lar lar, ler ler ler… de var!' Hani tek ve değişmez kaynak Kur'an'dı! Ne oldu! Dillerinin doğru dediğini, ama'larla inkâr ederler.

Kur'an'a göre yaşadığını iddia edenlerin, gerçekten Kur'an'a göre yaşayıp yaşamadığını ise sadece Allah bilir. Ama dinimizin tek kaynağı olan Kur'an'da ne yazdığından haberdar değilsek, Kur'an'ı bir dinsiz olarak okuyan kadar bile, Kur'an'a göre yaşayıp yaşamadığımızı bilemeyiz. Buna rağmen Müslüman'ım diyenlerin çoğu Kur'an'ı okumuyorlar. Saçmalığa bakın ki kimileri okumadıkları kitaba inanıyorlar ve hak ettiği biçimde okumadıkları için orada söylenenlerin neredeyse tam aksini yapıyorlar. Ne acı! Şu ayeti bir daha hatırlatayım size…"

29-Ankebut 2,3,4 İnsanlar yalnız "inandık" demekle, hiç sınanmadan bırakılacaklarını mı sandılar? Gerçek şu ki, Biz onlardan öncekileri de imtihan ettik. Sözünde doğru olanları ve yalancıları Allah böylece birbirinden ayırt edecektir. Yoksa, kötülükler yapanlar bizden kaçabileceklerini mi sandılar. Ne kadar kötü, ne kadar yanlış hüküm veriyorlar!

***

Bu arada Etika Fidelis'e dönerek "Bu okudukları Kur'an, o kitap olsa gerek!" dedi "Hani Bekke Asilerinin bahsettiği!"

"Kesinlikle!" dedi Fidelis "Nasıl bir yere düştük! Nasıl bir şans bizimkisi ki neyi umarken neyle karşılaştık!"

"Ya sen Kaptio!" dedi Etika "Şimdi ne diyorsun?"

Kaptio "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Belki de haklısınız." dedi "Eğer bu kitap o kitapsa, Bekke Asileri doğru

söylüyor ve Tanrı gerçek demektir. Bu durumda benim tanrı yok iddiam çürür ve sizin de dininizin yıkılmış olduğunu artık anlamış olmanız gerekir. Ama benim ikna olabilmem için Bekke Asileriyle ilgili kesin bir delile ihtiyacım var. Bekke Asilerinin anlattığı gelecekle bu kitabın anlattığı gelecek birbirine uyarsa o zaman doğruya ulaştık demektir."

***

Bu sırada Kur'an'ın tek kaynak oluşuyla ilgili bazı ayetler okunmaya devam ediliyordu.

"Kur'an eksiktir, hadisler ve sünnetler onu tamamlar diyenler şu ayete göre yanılıyor."

6 Enam 38 Kitap'ta hiçbir şeyi eksik bırakmadık.

"Kur'an detaylı değildir, hadisler onu detaylandırır ve açıklar diyenler şu ayete göre yanılıyor."

6 Enam 114 Allah size kitabı detaylandırılmış bir hâlde indirmişken Allah'ın dışında bir hakem mi arayayım?

"Şu ayetler yine eksik olmadığını ve gerekli tüm hükümleri içerdiğini gösteriyor."

6 Enam 115 Rabbinin sözü hem doğruluk, hem adalet bakımından tamamlanmıştır. O'nun sözlerini değiştirecek hiçbir kuvvet yoktur.

16 Nahl 89 Biz bu kitabı sana, her şeyin ayrıntılı açıklayıcısı, bir doğruya iletici, bir rahmet, Müslümanlara bir müjde olarak indirdik.

19 Meryem 64 Rabbin asla unutkan değildir.

"Kitap tek başına yetmez diyenler şu ayete göre büyük yanılgı içerisinde."

29 Ankebut 51 Kendilerine okunmakta olan kitabı sana indirmemiz onlara yetmiyor mu?

10 Yunus 15 Onlara ayetlerimiz apaçık belgeler olarak okunduğunda bizimle karşılaşmayı ummayanlar derler ki: "Bundan başka bir Kur'an getir veya bunu değiştir." De ki: "Benim onu kendiliğimden değiştirmem asla mümkün değildir. Ben sadece bana vahyedilene uyuyorum. Eğer Rabbime isyan edersem büyük günün azabından korkarım."

"Hele şu ayete bakın. Kur'an'dan başka şeylerden de sorumluyuz diyerek dini zorlaştıranların ne büyük yanılgıda olduğunu anlatıyor."

43 Zühruf 43,44 Sen, sana vahyedilene sımsıkı sarıl! Hiç kuşkusuz, sen, dosdoğru bir yol üzerindesin. Ve muhakkak ki o (Kur'an) hem senin için, hem kavmin için bir şereftir ve ileride ondan sorulacaksınız.

***

Fidelis Etika'ya dönerek "Bu kitap kesinlikle doğru yola iletiyor." dedi "Ben ikna oldum artık."

Etika da ona onaylar biçimde mutlulukla tebessüm ederken aynı şeyleri düşünüyordu. Ama Kaptio'nun hâlen soru işaretleri vardı. Aklı uysa da içindeki 'tanrı yoktur' kabulünü yok edemiyordu bir türlü. Ama âdemlerin konuşmaları her an onu da ikna edecek cinstendi…

***

Söz Kâni'ye geçtiğinde durumu olanca çıplaklığıyla anlatmaya başladı…

"Doğrusu şu ki arkadaşlar, yüzyıllardır bize yalan söylediler… Doğru budur deyip içine binlerce yalan soktular.

Okursan anlamadığın dilde okumalısın, o cennet dilidir dediler. Türkçe okursan anlamı bozulur dediler. Kendileri ise hiç okumadılar, hiç anlamadılar, hiç bilmediler. Allah yeminler edip kitabın anlaşılmasını kolaylaştırdığını ayet ayet haykırırken, din namına eksiksiz derken, bu kitap kendini açıklar derken, bundan sorulacaksınız derken, ayetlerden yüz çevirenler yanlış yoldadır derken hiç dönüp bakmadılar. Ya anlamadıkları dilde ezberlediler, ya duvara astılar, ya da ölülere okudular.

Bize yalan söylediler. Dini zorlaştırdılar. Peygamberi seviyorsan şu hükümlere de uyacaksın dediler. Kitabın yanına başka başka sözler eklediler. Elçiyi bir katile dönüştürdüler. Müşrikler gibi büyülendiğini iddia ettiler. Ressamlara düşman ettiler. Kadınları taşlattılar. Her fırsatta cinsellik anlatan bir adam hâline getirdiler. Kadın düşmanı yaptılar. Peygamberin hadisi deyip ebu bilmem kimin yalanlarını elçinin sözü yaptılar. Dokuz eşle bir gecede halvete, dokuz yaşında kızla gerdeğe soktular. Asıl kendileri peygamberi hiç bilmediler, sevmediler. Hep iftira ettiler de, sonra kalkıp biz ona uyarız dediler.

Bize yalan söylediler. Allah "elçiyi destekleyin" derken onlar günde yüz defa salavat çekeceksin dediler. Ne destekleyenlerle peygamberin davasını desteklediler, ne peygambere uyup Allah'tan gelene sarıldılar, ne arzuhâlini Allah'a sunanlarla kıyam ettiler, ne sadece Allah'a rükû edenlerle rükû ettiler, ne sadece O'na secde edip boyun eğenlerle secde ettiler. Peygamberi ve davasını değil, kendilerini düşünüp, salavatla kendi seslerini Allah'a değil peygambere ulaştırmayı umdular, sandılar, zannettiler. Kendileri peygamberi ve dinini hiç desteklemediler. Konuşmak bile istemediler. Oturup boncuktan tespihlere sarıldılar.

Bize yalan söylediler. Onu yeme bunu yeme, haramdır günahtır dediler. Kendileriyse haram günah demeden kimin neyini bulduysa bir rivayet bulup ona uydurarak yediler.

Bize çok yalan söylediler. Sol elinle olmaz dediler. Sağ ayakla gireceksin dediler. Sağ tarafa yatacaksın dediler. Oysa Allah'ın kuluna zulmetmeyeceğini hiç bilemediler. Yaratılışını hiçe sayıp üç yaşındaki solak bebelere sağ elini kullan diye, altı yaşındaki çocuklara sağ elinle yazacaksın diye zulmedenler onlardan nasıl af dileyecekler!

Bize öyle yalanlar söylediler ki! Zorlaştırdıkça zorlaştırdılar. Önce sünnet sonra farz sonra bi daha sünnet kılacaksın, kılmadığın seneleri kaza edeceksin dediler. Abdest almadan önce teyemmüm edeceksin bile dediler. Şu duayı ezbere bileceksin, üstünden değil altından okuyacaksın dediler. Kendileriyse namazlarında ne yaptıklarını, ne dedikleri hiç bilmediler.

Peygamberden şefâat dediler. Yetmedi sahabeden şefâat, ehlibeytten şefâat dediler. Yetmedi dedelerden, âlimlerden, hatta tağut zalimlerden şefâat dediler. Yetmedi hoca efendilerinden, cemaatlerinden şefâat dediler. Yetmedi yatırlardan, mezarlardan beklediler. Şefâatin tümünün sahibinin Allah olduğunu hiç görmediler. Şefâati O'ndan hiç beklemediler!

O kadar çok şey uydurup o kadar çok yalan söylediler ki! Mehdi gelecek, İsa inecek dediler. Kendi yücelttikleri âlimlerini İsa, kendi hoca efendilerini ve şeyhlerini mehdi ilan ettiler. Yetmedi peygamberi Allah'a eşit saydılar. Yetmedi kendi imamları için Allah vücut buldu dediler. Kendilerini nasıl affettirecekler!

Tuzak kurup bize yalan söylediler. Kendi mallarını

kaybetmemek için "En büyük günah kul hakkıdır!" derken ne yetimi doyurdular, ne yemedikleri kul hakkı bıraktılar. Affedilmeyecek tek günahın "tövbe edilmemiş şirk" olduğunu hiç bilmediler.

Bize zalimce yalanlar söylediler. Dayanamayıp su içen on iki yaşında çocuğa altmış bir gün oruç dayattılar. Kendileri ise bütün gün ahlarla vahlarla sözde oruç tutup, iftar sofrasında yetimi unutup birbirlerine ziyafetler çekip, tıka basa doydular.

Birileri her hükmü kendine uydurup bize yalan söylemeyi hiç bırakmadılar. Vergi memurlarıymış gibi kırkta birdir dediler. Mallarını mülklerini ayırıp, hülle üstüne hülleler kurup, bunlar dâhil değil dediler. İhtiyaçlarının fazlasını vereceklerine, sandıklara yığıp biriktirdiler. Kuzu kapamalar midelerine hazımsızlık yaparken iki torba bulgurla fakiri sözde sevindirip, üstüne bir de böbürlendiler.

Bize o kadar çok yalan söylediler, o kadar çok yalan söylediler ki, Kuran'a şerik kitaplar, külliyatlar yazdılar. O'nun ayetlerinin her birinin karşısında onlarca yalan rivayet ettiler. Ne bize hakkıyla bir ayet gösterdiler, ne de kendileri kendi yalanlarına doğru dürüst uydular.

Bize yalan söylediler. O kadar çok yalan söylediler ki, şu fanusa sığdırmak ne kelime, bin ciltlik kitap yazsak, biz yazarken uydurulan yenilerini eklemeye mecalimiz de ömrümüz de yetmez.

Üstelik yalanları ortaya çıkmasın diye, bu iş akılla olmaz dediler. Bu kadar gelmiş geçmişler yanıldı da sen mi küçücük beyninle doğruyu bulacaksın diye aşağıladılar. Allah'ın yüzlerce ayetinde aklınızı kullanın, düşünün, kavrayın dediğini görmek bile istemediler.

Evet! Bize yalan söylediler. Ama şimdi biz onlara doğruyu söylediğimiz zaman bize yalancı sapkınlar diyorlar. Takmadıkları etiket bırakmıyorlar. Biz doğruları haykırdıkça, takıntılarıyla saldırıp, tanımadıkları, yüzlerini bile görmedikleri, yalancı rivayetçilere ve takkeli müşriklere bizden çok güveniyorlar. Derin uykularını böldüğümüz için öfkeleniyorlar.

Sadece Allah, sadece O'nun ayetleri dedik diye bize dinden çıktın diyenler bilmediler ki, kendileri dine hiç girmediler. Onlar bize bilerek ya da bilmeyerek yalan söylemeye devam etseler de biz yine hem kendimiz hem de onların iyiliği için doğruları söyleyeceğiz. Biz onların değil Allah'ın emrini ve rızasını gözetiyoruz.

Bizim gibiler zâten ne diyoruz ki… Hizipçi değiliz, mezhepçi değiliz, partici değiliz. Sadece ve sadece Allah'a teslim olan ve fırka fırka olmayan müslümanlarız. Toplumun içinde görünmeyenleriz. Kavga etmeyenleriz. Sadece gelin Kuran'ı anlamak için konuştuğunuz, bildiğiniz dilde okuyun siz de, diyenleriz. Hadi aklınızı O'nun kitabını anlamak, üzerinde derin derin düşünmek için kullanın, diyoruz. Hadi kalkın ve uyarmaya siz de katılın, diyoruz. Peygamberin davasını destekleyin, diyoruz. Onun gibi en yakınınızdan başlayın, diyoruz. Sevdiklerinizin dilleri Allah derken gözleri ve dimağları çok tanrılı bir din yaşamasın artık, bize Allah yeter, diyoruz. Eğer bu yüzden sapmış oluyorsak, iyi ki de sapmışız o batıl yollardan.

Biz din ayırt etmeden, dinsiz ayırt etmeden, ırk ayırt etmeden, milliyet ayırt etmeden, siyasi görüş ayırt etmeden ve aklınıza her ne kesim geliyorsa gelsin, onları dışlamadan onlarla barış içinde yaşamak isteyen insanlarız. Biz bir cana karşılık olmaksızın bir insanı öldürenin bütün insanlığı

öldürmüş olacağını bilen insanlarız. Kendisiyle savaşılmadıkça savaşmak istemeyen insanlarız. Çünkü biz Kuran'ı anladığı dilde okuyan ve anlayabileceğini bilen insanlarız. Sayımız belki çok az ama her yönüyle aza kanaat eden insanlarız. Birini sevmiyor oluşumuz bizi ona adaletle davranmaktan alıkoymaz. Biz, dinini öğrenen insanlarız. Din yoluyla başkalarına yalan söyleyenlere karşı kıyam eder, ama onların bile hakkını savunuruz.

Gerçek ortaya çıktığında, yalanlar intihar ederler. Karanlık o kadar güçsüzdür ki bir kibrit alevine karşı bile dayanamaz. Bundan böyle yalan söyleyenler, ancak kendilerine yalan söyleyeceklerdir."

Bu sözlerin üzerine bir diğeri söze girip konuyu Tanrı veya ahiret inancı olmayanlara getirdi. Tam da Kaptio'nun ilgi alanına yerleşti…

***

"Gördüm ki Kur'an'ı anlamak için reset atmak lazım. Tüm kirli bilgileri atmak lazım. Deist ve ateistlerin bile mezhepçilerden pek farkı kalmamış. İnananlarla aynı yalanları doğru kabul edip kitabı da reddediyorlar. Beynimizi kirli bilgilerden temizleyip de ona gitmek lazım. Boş levhaya yazı yazarsak anlarız ancak. Altında silinmemiş kelimeler varsa gözlerimiz iki de bir alttaki izlere kayar. Beyne format atıp bütün ön kabullerden arınmış olarak okunursa o kitap anlaşılabilir. O kitabı anladıklarında dünyayı dolduran çoğunluğun gerçekten yanılgıda olduğunu daha önce fark ettiklerinden çok daha iyi anlayacaklar. Ama onların da önce bilinçlerindeki truva atlarını pasif hâle getirmeleri, sadece işletim sistemine odaklanmaları lazım. Önce onlar gibi "La İlahe" (tanrı yoktur) deyip, Kur'an'ı hak ettiği biçimde

okurlarsa, sonra bizim gibi "İlle Allah" (sadece Allah) diyeceklerinden şüpheniz olmasın.

İstediğim gibi yaşamak istiyorum, kimse bana karışamaz diyebilirler. Elbette karışamaz. Allah bile ömür verip, o sürece seçimimize karışmıyor. Peki, bütün tanrılarını gerçekten reddettiler mi? Bakın ayet ne diyor…"

25-Furkan 43 Kendi istek ve tutkularını tanrı edinen kişiyi gördün mü? Sen mi ona vekil olacaksın?

"Ateistlerin de deistlerin de sadece Kur'an'ı rehber edinmiş ve din adına diğer tüm hikâyeleri reddetmiş insanlar gibi, onların da iyinin peşinde insanlar olduklarına ihtimal vermek, iyi zan beslemek gerek. En az müminler kadar ahlaklı olabileceklerine de.

İnananların tek ilahı olan Allah bu değersiz ve onursuz dünyanın adaletini er geç sağlayacak. Gördüğümüz duyduğumuz tüm bu tecavüzler, katliamlar, kadını ikinci sınıf bile yapmayan aptalların dini ya da dinsiz anlayışları, insan onurunu yere seren şe…siz insanların şe…sizlikleri karşılığını bulacak. Onların 'olmayan' tanrılarının ise elinden hiçbir şey gelmiyor ve o 'olamayan' tanrılar bu dünyanın düzenine mahkûm. Ateistlerin olamayan tanrıları onlara herhangi bir vaat veya sahte bile saysalar basit bir ümit bile veremiyorlar.

İşte onları da bizim gibi düşünmeye değil, bize değil, bu söylediklerimize bile değil, tek olan ilaha ve Kur'an'ı bu gözle okumaya davet etmeliyiz. Hayatlarındaki modern çizgiden ve ellerinde bulunanları kaybedeceklerinden korkmalarına gerek olmadığını bilmeliler. Bir şey kaybetmeyecek, çok şey kazanacaklar. Keşke okusalar ve az biraz düşünseler!… Emin olup olmadıklarını, Tanrı'nın olmadığına!

Mâdem varlığına inanmıyorlar, o 'yok' dedikleri tanrıyla neden mücadele ediyorlar!"

***

Âdemler bunları konuşurken sezdirmeden onları dinleyen yabancılardan haberleri yoktu. Nihâyet "Hangi çiçek tesadüfen oluşabilir!" diye düşünmekten kendini alıkoyamadı onları dikkatle takip eden Kaptio.

Birinci Cilt | Yirmi sekizinci Bölüm

Yetmiş İkinci Sure

Canlı | Fanus Platformu

Venya gezegeninden kaçan üç firâri… Kaptio, Etika ve Fidelis… Kendi ülkelerindeki ruhban yönetici sınıfı olan iklezyadan kaçan iki genç âşık, o iklezyada yıllarca sakerdoluk yapan ama sonradan tanrıtanımazlığı seçen eski bir din adamı rehberliğinde dünyaya inmeyi seçmişlerdi. Kendi gezegenlerinde Mavicennet adıyla tanınan Dünya'da hem canlı bir platformda, hem de bir dünyalı olan Kâni'nin geliştirdiği zihinde seyahat fanusuyla, insanlara ve onların geçmişte yaşadığı birçok anısına, tanık oldular.[30]

***

Söz tekrar Kâni'deydi…

İşte böyle arkadaşlar. Tüm sevdiklerini zannettiklerini aslında hiç sevmediler. Musa'yı da hiç sevmediler. Ona indirilene de, ondan sonra indirilenlere de dönüp bakmadılar. "Yahudiler gibi olmayalım" diyenler, bütün Yahudi âdetlerini şu insanımıza din diye yutturdular. Onlar gibi kıyafetler giyip, onlar gibi sakal bırakıp, onlar gibi takke taktılar. Aynen onlar gibi, manadan hep uzaktılar. Kur'an'ı zâten

30 **Yazar notu:** *Venyalıların insanlar hakkındaki Fanus tanıklıklarının büyük kısmı romanın ikinci cildinin en önemli öyküleridir.*

okumadıkları için Hakk'ın fosfor gibi parlayan zikrini ne Tevrat'ta ne de Davut'un Zebur'unda aradılar. O, ağızlarıyla iman ettikleri ama gerçekte iman etmedikleri kitaplarla hiç ilgilenmediler bile. Kur'an'ı ise darağacına götürür gibi idam gömleklerine sarıp, duvara asıp bıraktılar. Sadece sözde hocaların, kürsülerden ve minberlerden, mikrofonu sonuna kadar açılmış tiz sesleriyle haykırdığı hikâyelere inandılar. Kur'an'ın öğütleriyle alakası bile olmayan telli fırçalı nasihatlerine kandılar. Ama bilmediler ki o hikâyelerin bir kısmı Tevrat'ın içine de atılan, dışında da uydurulan kâhin masalları ya da türevleriydi.

Hadi Tevrat İsrailoğullarına indi diyelim. Onlar İsa'yı da hiç sevmediler. Sevseydiler Allah'ın ona da iman edin dediği İncil'e güvenemiyor olsalar da, nasıl iman edebiliriz diye en azından bir göz gezdirirlerdi. Ama bunu yapmak yerine "tahrif edilmiştir" diyen insan sözlerine atfen ondan da yüz çevirdiler. Adını ananı misyonerlikle suçlamayı yeğlediler. İsa'dan bahsedeni bile "gâvur musun" diye kınadılar. Onlar düşünen, araştıran insanların konuşmasına fırsat bile vermediler. Ama kiliselerin İncil'e ilave ettikleri uyduruk rivayetleri hadis adı altında sorgusuz sualsiz kabullendiler. Hadi İncil de onların kitabı değildi. Ama onlar Kur'an'ı da okumadılar ki!

Onlar İbrahim'i de hiç sevmediler. Yakup'u, Yusuf'u, Lut'u ve Nuh'u da sevmediler. Hatta onlar kendileri gibi önüne gelene kanmayan hiç kimseyi sevmediler. Hepsi için uydurulmuş tüm rivayetlere, tüm iftiralara sorgusuz sualsiz inanırken, Kur'an'da anlatıldığı şekliyle onları hiç tanımadılar, hiç bilmediler, hiç anlamadılar. Hatta Allah'ın emrine rağmen peygamberler arasında şu daha büyüktür şu daha küçüktür, şu öbüründen daha düşüncelidir, şunlar ümmetini değil nefisini kurtarma peşindedir diye ayrım yaptılar.

Hele ki Muhammed'i, hiç mi hiç sevmediler. Hiç mi hiç tanımadılar. Sevdiklerini zannettiler. Onun duygularını, yaşadıklarını, kendi hayatlarında hiç hissetmediler, hiç yaşamadılar ve onun yaşadıklarının bir benzerine hiç tanık olmadılar. Çünkü onunla gelen vahye hiç sarılmadılar. Dilleri salavat getirirken göz kapakları gösteriş yapar biçimde kapanıp açılıyordu. Tahiyatta gösterişle kalkan şehadet parmakları tevhid diyorken, dilleri illa ki ilave peşindeydi. Cebrail de Allah'ın birinci kademeden kulu ve elçisiydi hâlbuki! Tutarsızlıklarını hiç görmek istemediler. Allah'ı birlemeleri gerekirken, Hıristiyanlara inat Hıristiyanlara, üçte iki oranında uydular da farkına bile varmadılar.

Uydurulmuş menfaatlerini sevdiler. Kandırılmaya hazırdılar. Seve seve kandırıldılar. Onlar torpile alışmış, torpille iş görmeyi hak sayan anlayışlarıyla öte dünyada da torpille kurtulacaklarını umdular. Onlar Allah'tan "sadece" korkup, zalim gördükleri Allah'a karşı merhametli peygamberden torpil beklediler. Allah'a karşı Muhammed'den yardım ve şefâat dilediler. Mâdem şefâat arıyorlardı şefâatin tümünün sahibi olan Allah'a yönelip "Şefâat et Allah'ım" diyeceklerine açık açık "Şefâat Ya Resulullah" diyerek Allah yerine ve Allah'ın cezasından kurtulmaya atfen Muhammed'e yalvarıp apaçık bir şirk işlediler.

Sonra birisi çıkıp peygamberi adıyla andı diye "Niye Muhammed diyorsun, hani hazretler, niye salavat getirmiyorsun?" diye kınadılar. Oysa kınadıkları kişilerin Allah'ın adı anılırken kalbi titriyorken, onlar "Allah" deyip umursamadan geçiyor, Muhammed denildiğinde ise ellerini göğüslerine götürüp çoğunlukla ne dediklerini bile bilmeden gösterişli bir salavat getiriyorlardı. Demek ki onlar, o tanımadıkları peygambere Allah'tan daha çok tanrılık biçiyorlardı. Hiç öyle değil, böyledir demeye gerek yok. Azıcık düşünmediler. Onları

uyaranları nasıl tekfir edeceklerini düşünmek yerine doğruyu ve gerçeği düşünmeye çalışabilirlerdi!

Onların Muhammed anlayışının içi batılla dolu! Onların peygamber anlayışı dokuz yaşında kızla yatağa girmeyi, dokuz eşle bir gecede birleşmeyi normal görebilecek kadar. Onların peygamber anlayışı suçundan dolayı bir topluluğun tümünün kolunu bacağını kesip, gözlerini oyacak ve çölde susuzluğa terk etmeyi hak görecek kadar. Onların Muhammed anlayışı sağ elini kullanamayan adama "Yiyemez ol!" diye beddua edebilecek bir Muhammed anlayışı. Onların Muhammed anlayışı kadınları taşlayarak öldürebilecek, erkeklerin koyun gibi boğazını kesebilecek bir anlayış. Onlar dilleriyle salavat getirip, sahaya inmeyip sadece tezahürat yaparak desteklediler Kur'an peygamberini. Onlara anlatılan Muhammed Kur'an'da anlatılan peygamber değil. Onların peygamber anlayışı asla gerçek bir peygamber anlayışı da değil. Çünkü onlar peygambere gönderilene değil, peygamber adına uydurulana iman ettiler. Kur'an'a hiç bakmadılar. Bakanı, sen anlayamazsın diye aşağıladılar, o da olmadı tekfir ettiler.

Onların Muhammed denince anladıkları bir sürü dedikodu, bir sürü cinsel tema, bir sürü saçmalıktı. Onlar dinlerini öğrendiklerini zannederken peygamber hakkındaki tüm iftiraları gönül hoşluğuyla dinliyor, utanmadan ailesinin içinde sözde konuşulmuş, sözde yaşanmış olan ne var ne yoksa meraklı gözlerle, ağzı açık yutuyor ve üstüne salavat getiriyorlardı. Allah'ın belli maksatlarla kitapta işaret ettikleri müstesna olmak üzere; onlara neydi peygamberin özel hayâtından! Hele ki onlara neydi peygamberin cinsel hayâtından! Onlar kendi cinsel hayatlarındaki takıntılarını, kendi aile hayatlarındaki korkularını, kendi cinsel hayatlarındaki kıskançlıklarını, aslında kendilerine yokken eşlerine

yönelttikleri güvensizliklerini, kendi kafalarındaki cinsel pisliklerini temizlemeliydiler oysa. Onlar kendi hayatlarındaki, kendi özellerindeki hususları en yakınından bile gizlerken onlara neydi Muhammed'in hareminden!

Başkasının özelini araştırmayacaktık hani! Başkasının gıybetini, dedikodusunu yapmayacaktık hani! Onlar peygamberin bile özelinin peşindeyken başkasının özelini haydi haydi araştırırlardı oysa. Başkasının karısının kızının başındaki örtüden, bacağındaki eteğinden başka salatımız yok muydu bizim! Bizim dinimiz cinsel organlara mı merkezli! Hiç mi utanmıyoruz! Çıkarmayacak mıyız artık dinimizi iç çamaşırlarımızdan! Üstelik sayısı ve seviyesi sürekli artırılıp kadınların en son gözlerine kadar bile varıp örtülmesi dayatılan sözde avret yerlerinin görünmesinden daha büyük olası günahları yok muydu? Hiç mi akıllanmayacağız!

Allah'ın elçisi Muhammed'in özeli hakkında, af edersiniz, taa nerelerin öpülebileceğinden, pozisyonlarına varana kadar yazdı ilmihâlleri. Hadisler türetildi Muhammed'in yatak odasından taharet maşrapasına kadar. Hoca anneler Ayşe'nin iç çamaşırlarına, hoca efendiler sahabenin menilerine varıncaya kadar utanmadan anlattı. İnsanlar da hiç utanmadan, yuh bile demeden, yazıklar olsun bile demeden din diye dinledi en olmadık dedikoduları.

Zengin olduklarında yetimi hiç düşünmüyor, ellerine ne geçerse kendi hakları sanıyor, fakiri doyurmuyor, borçluyu özgürleştirmiyorlar. Fakir düşenlerden iseler de, efendileri ne istiyorsa onu yapıyor, bilmeden onlara kulluk ediyorlar. Çünkü ortak koşuşlarının ahlaklarını da bozduğunu göremeyecek kadar kör ve sağırlar. Nerede bir itiraz duysalar aleyhlerine zannediyorlar. Onları onlardan çok

düşüneni düşman ediniyorlar. Ayetlerle öğüt verenleri ise hiç sevmiyorlar.

Allah aşkına ne zaman okuyacak bu millet Allah'ın bize söylediklerini? Allah aşkına hiç mi merak etmiyor da anlamını bilmedikleri Arapçayla okuyup duruyorlar? Allah aşkına, hiç ölmeyeceklerini ve hiç onlara soru sorulmayacağını mı zannediyorlar! Ne zaman Kur'an'da anlatılan gerçek İsa'dan, gerçek Musa'dan, gerçek İbrahim'den ve gerçek Muhammed'den ders alacaklar! İlk emri "oku" ise, ilk sorgusu ne olur bu kitabın! Hiç mi tahmin edemiyorlar!

Hayır arkadaşlar! İşte böyleleri gerçek Muhammed'i sevmiyorlar. Allah'ı ise zâten sevmedikleri ve zâten güvenmedikleri için uydurulmuş bir Muhammed'e sığınıyorlar. İnsanların çoğunun benimsediği, benimsettirildiği din bu! Onların, Allah'ın söylediği doğru dürüst hiçbir şeyden haberleri bile yok!

Hatta onlar Rablerini de gerçekte hiç sevmiyorlar. O'ndan hep korktular. O'ndan hep kaçtılar. Başlarına bir felaket ya da sıkıntı gelmedikçe af dilemediler O'ndan ve hatta mânasal olarak hiç yönelmediler O'na. Tövbe etmiyorlar gafilliklerinden. İndirdiği ipe sarılabilseler Allah'ı gerçekten sevmeye başlayacak, O'nun da kullarını sevdiğini fark edecekler oysa. Allah aşkına daha hangi davulu çalmak gerek uyanmaları için! Hangi fanusu, hangi makineyi icat etmek gerek! Gün batıyor artık… Allah aşkına, ne zaman uyanacaklar! Ne zaman şeyhlerini, hocalarını, ölmüşleri ve sairlerini de rab edinmekten vazgeçecekler!

Allah'ın dininin yerine insanların uydurduğu din, hain bir kurt olmuş parçalamakta insanları. Onlarsa tüm yaralarına, tüm acılarına rağmen hâlâ Allah'tan değil de onlara saldıranlardan yardım bekliyorlar. Omuzlarında taşıdıkları yük

bellerini bükmüş. Atamıyorlar sırtlarından babaanne kılığına girmiş şu hain kurtları. Şeytanın hilesi zayıftır. Tevhide yönelip de özgürleşemiyorlar.

Onlara bu gerçekleri hatırlatınca kızıyorlar belki de ama bilmiyorlar ki bu geleneksel hataların önemli bir kısmı Kur'an'ı rehber edinmemizden önce bizim için de geçerliydi. Şahit olduklarımız vardı, ses çıkarmadıklarımız vardı ve bir kısmını az ya da çok yapanlardandık. Ama önemli olan "bu hayatta" arınmaktır. Tövbe edip bir daha o batıllara yaklaşmamaktır. Bu dünyada yıkanıp arınmaktır mesele olan, öbür tarafta ise, iyi de olsak kötü de olsak, zâten bu dünyadaki kötülüklerimizden arınıp, doğruyu söylemek zorunda kalacağız. İşte onu şimdi yapmak gerek.

Ben de az ya da çok o eleştirdiğim kişiler gibiydim bir zamanlar. Kitap nedir iman nedir bilmeyenlerden, çoğunluğa uymuş da kendine az ya da çok dindar diyerek ya da çok da umursamayarak yaşayıp gidenlerdendim. Allah lütfetti de uçurumun kenarından bizi kurtarıp "Sen de kalk, uyar!" dedi ki, şu sözleri söyleyebiliyor ya da sevdiklerimin ve diğer insanların da uyanmalarına anlatıp tebliğ ederek vesile olmaya çalışabiliyorum. İlmi veren Allah onlara da versin diye, uyarmaya, onların da hak etmelerine çabalıyorum.

Onlara hakaret etmiyor, onları kitaplarının gereği uyarıyorum. Bize kızsınlar, sinirlensinler, gerilsinler, gıcık olsunlar, hiç sorun değil. Onları Allah'tan başka bir yere çağırmıyoruz. Çünkü bir tarikatımız, bir hizbimiz, bir fırkamız yok. Olmasın da! Bize inat, gidip okusunlar istiyorum kitaplarını. Onlar doğrusunu öğrensinler. Yanlışlarımızı vursunlar yüzümüze. Bize inat gidip bizden daha iyi öğrensinler kitaplarını. Kur'an'ı anlayacakları şekilde, anlayacakları dilde ve ayetlerin üzerinde derin derin düşünerek ve de hiç acele

etmeden bir okusunlar istiyorum. Gerginlikleri ilahi bir heyecana dönüşsün. Bugüne kadar nasıl kandırıldıklarını anlasınlar da, Allah'ın yol göstermesiyle gerçeği fark edip, işte bizim gibi tüyleri ürpersin onların da. Günü gelip de "Oku denmişti sana, okudun mu?" diye sorulduğunda "Okudum! En güzel biçimde okudum." diyerek övünçle versinler cevaplarını. İdrak etmiş olarak yönelsinler sadece Allah'a. Bizi bıraksınlar ne dersek diyelim, kendi okuduklarından tatmin olsun, onlar girsin O'nun cennetine."

Bir diğer insan sözü alıp dedi ki…

"Abi sen böyle konuşunca herkesi müşrik olarak görüyor, çok öfkeleniyorum. Hem insanlara hem de kendi eski hâlime."

Söz Kâni'ye geçtiğinde…

"Bir zamanlar ben de aynı soruyu birisine sormuştum." dedi "Bu yüzden şu sözleri söylemekte inanın çok tereddüt ettim. Çünkü onların büyük kısmı müşrik değil ümmiler, cahiller. Böyle görmüşler. Bir insanın müşrik olabilmesi için uyarılmış olması gerekir. Aynen yetmiş ikinci surede geçtiği gibi…"

***

Kâni, cin suresini arkadaşlarına okurken farkında bile olmadıkları üç Venyalı Kaptio, Etika ve Fidelis hayranlıkla onları ve ayetleri dinlemeye devam ediyorlardı…

72 Cin 1 De ki: 'Bana gerçekten şu vahyolundu: Cinlerden bir grup dinleyip de şöyle demişler: Doğrusu biz, (büyük) hayranlık uyandıran bir Kur'an dinledik'

Fidelis "Bu ayetler kimden bahsediyor?" diye sordu. Etika'nın sesi soluğu bile kesilmişti. Kaptio ise kekeleyerek cevap verdi.

“Ga… Gali… Galiba aradığımı bulmak üzereyim! Bu kitap gerçekten de doğru gibi!”

72 Cin 2 ‘O (Kur’an), ‘gerçeğe ve doğruya’ yöneltip-iletiyor. Bu yüzden ona iman ettik. Bundan böyle Rabbimize hiç kimseyi ortak koşmayacağız.’

Etika bu ayeti duyunca gözleri parlayarak söze karıştı.

“İklezya, sakerdolar… Hepsi şirk koşuyormuş demek ki! Biz de ortak koşuyormuşuz Tanrı’ya. Bizim beyinsizler hem kitabı bizden saklıyor hem de yalan söylüyorlarmış demek ki!”

72 Cin 4 ‘Doğrusu şu: Bizim beyinsizlerimiz, Allah’a karşı ‘bir sürü saçma şeyler’ söylemişler.’

“Oysa biz!” dedi Fidelis “Biz asla sakerdoların yalan söylemeyeceğini zannediyorduk! Ne kadar da aptalmışız!”

72 Cin 5 ‘Oysa biz, insanların ve cinlerin Allah’a karşı asla yalan söylemeyeceklerini sanmıştık.’

Üç Venyalının her sözü ve tavrı ayetlerle örtüştükçe kalpleri titremeye, için için Tanrı’dan af dilemeye başladılar.

72 Cin 8 ‘Doğrusu biz göğü yokladık; fakat onu güçlü koruyucular ve şihablarla kaplı (doldurulmuş) bulduk.’

72 Cin 9 ‘Oysa gerçekte biz, dinlemek için onun oturma yerlerinde otururduk. Ama şimdi kim dinleyecek olsa, (hemen) kendisini izleyen bir şihab bulur.’

“Olamaz!” dedi Kaptio “Bunları asla bilemezler! Bu kitap gerçek! İnsanlar bizi bilmezken bu kitap bizi biliyor.”

Etika “Demek ki Venya’da farklı farklı mezheplerin peşinde giden toplumlar olarak ne büyük bir cahillik içindeymişiz!”

72 Cin 11 'Gerçek şu ki, bizden sâlih olanlar vardır ve bunun dışında (ya da aşağısında) olanlar da. Biz türlü türlü yolların fırkaları olmuşuz.'

Üçü de şaşkınlıktan şaşkınlığa giriyor, her duydukları ayette daha da aydınlandıklarını hissediyorlardı.

72 Cin 13 'Elbette biz, o yol gösterici (Kur'an'ı) işitince, ona iman ettik. Artık kim Rabbine iman ederse, o ne (ecrinin) eksileceğinden korkar, ne de haksızlığa uğrayacağından.'

"Bu kitap!" dedi Kaptio "Bu kitap kesinlikle Bekke Asilerinden bahsediyor! Bekke Asileri gerçekmiş! Bekke Asileri... Bunları bilmeleri mümkün değil insanların. Bekke Asileri Venya'ya döndükten sonra inmiş olan ayetler bunlar. Onlar yalancı değilmiş! Onlar gerçekten uyarıcılarmış! Aman Tanrı'm! Tanrım beni affet!"

72 Cin 14 'Ve elbette bizden müslüman olanlar da var, zulmedenler de. İşte (Allah'a) teslim olanlar, artık onlar 'gerçeği ve doğruyu' araştırıp-bulanlardır.'

"Teslim oldum Allah'ım!" diye feryat etti Etika. Peşinden Fidelis! Hemen ardından Kaptio "Allah'ım! Bizi affet!" dedi bu kez. Kâni ise onlardan habersiz okumaya devam ediyordu.

72 Cin 16 Eğer onlar (insanlar ve cinler), yol üzerinde 'dosdoğru bir istikamet tuttursalardı', mutlaka Biz onlara bol miktarda su içirir (tükenmez bir rızık ve nimet verir)dik.

72 Cin 17 Ki, kendilerini bununla denemek için. Kim Rabbinin zikrinden yüz çevirirse, (Allah), onu 'gittikçe şiddeti artan' bir azaba sürükler.

Artık Etika ve Fidelis'in tek söz edecek hâlleri bile kalmamıştı. Tanık oldukları şey çok büyüktü onlar için.

72 Cin 18 Şüphesiz mescitler, (yalnızca) Allah'a aittir. Öyleyse, Allah ile beraber başka hiç bir şeye (ve kimseye) kulluk etmeyin (dua etmeyin, boyun eğmeyin, tapmayın).

"Elbette bizim iklezyalarımız da öyle!" diye mırıldandı Kaptio, gözleri bu kez sevinçten nemlenirken.

Kâni ve arkadaşlarının Kur'an'dan her ayet okuyuşlarında Venyalılar ne varsa kaydetmeye başladılar.

7 Araf 12 (Allah) Dedi: 'Sana emrettiğimde, seni secde etmekten alıkoyan neydi?' (İblis) Dedi ki: 'Ben ondan hayırlıyım; beni ateşten yarattın, onu ise çamurdan yarattın.'

7 Araf 13 (Allah:) 'Öyleyse oradan in, orada büyüklenmen senin (hakkın) olmaz. Hemen çık. Gerçekten sen, küçük düşenlerdensin.'

7 Araf 19 Ve ey Âdem, sen ve eşin cennete yerleş. İkiniz dilediğiniz yerden yiyin; ama şu ağaca yaklaşmayın. Yoksa zalimlerden olursunuz.

17 İsra 88 De ki: 'Eğer bütün ins ve cin (toplulukları), bu Kur'an'ın bir benzerini getirmek üzere toplansa, -onların bir kısmı bir kısmına destekçi olsa bile- bir benzerini getiremezler.'

"Bu kitap!" dedi Kaptio "Sadece âdemlere değil bize de, tüm âlemlere de gönderilmiş ve atalarımız bunu bize iletmektense saklamaya kalkmışlar! Ne büyük yanılgıdaymışım! Tanrı yoksa hiçbir şey yoktur. Olan şeyler olmayan şeylerden var olamaz. Fiziksel, tabiat inançlı bir var oluş bile düşünsek bir ilk neden şarttır. Varoluşu kendinden olan hiçbir şey, hiçbir örnek getiremeyiz. Yağmurun ve kar'ın yağması da, bulutların yer değiştirmesi de, karadeliklerin oluşması da, tırnağınızın kanaması da, malın ederinin düşmesi de bir sebebe ve hatta sebeplere bağlıdır. Her oluşta ya da varlıkta sebepler sebepleri izler. Büyük Patlama (Big bang) bile bir

nedene bağlı olmak zorundadır. Aksi hâlde big bang'i tanrı yapmış oluruz. Patlayan, bilinçsiz, kendini akışa ve tesadüfe bırakmış bir tanrı olabilir mi! Ne kadar derine gidersek gidelim nedeni olmayan bir ara neden bulamayız. Nedeni olmayan tek neden, her şeyin nedeni olan Allah'tır. Nedensizlik O'nun varlığının özelliğidir. Allah'ım affet!"

34 Sebe 12 Süleyman için de, sabah gidişi bir ay, akşam dönüşü bir ay (mesafe) olan rüzgâra (boyun eğdirdik); erimiş bakır madenini ona sel gibi akıttık. Eli altında Rabbinin izniyle iş gören bir kısım cinler vardı. Onlardan kim bizim emrimizden çıkıp-sapacak olsa, ona çılgın ateşin azabından tattırırdık.

46 Ahkâf 29 Hani cinlerden birkaçını, Kur'an dinlemek üzere sana yöneltmiştik. Böylece onun huzuruna geldikleri zaman, dediler ki: 'Kulak verin;' sonra bitirilince kendi kavimlerine uyarıcılar olarak döndüler.

46 Ahkâf 30 Dediler ki: 'Ey kavmimiz, gerçekten biz, Musa'dan sonra indirilen, kendinden öncekileri doğrulayan bir kitap dinledik; hakka ve doğru yola yöneltip-iletmektedir.'

46 Ahkâf 31 'Ey kavmimiz, Allah'a davet edene icabet edin ve O'na iman edin; günahlarınızdan bir kısmını bağışlasın ve sizi acı bir azaptan korusun.

46 Ahkâf 32 'Kim Allah'a davet edene icabet etmezse, artık o, yeryüzünde (Allah'ı) aciz bırakacak değildir ve onun O'ndan başka velileri yoktur. İşte onlar, apaçık bir sapıklık içindedirler.'

Akabinde hemen tüm Kur'an'ı kaydettiler. Artık biliyorlardı ki Dünya'da gizlenmenin gereği yok. Ölümü göze alıp kendi ülkelerine uyarıcılar olarak dönmeliydiler. Bu gerçeği sadece kendilerine saklayamazlardı. Kendi toplumlarına ikame etmelilerdi. Ancak daha önce Dünya'yı gezip dolaşıp daha fazla bilgi edinmek istiyorlardı.

Ama umdukları gibi olmadı…

***

Karar verip fanustaki frekanstan ayrılacakları anda V.G.72'yle gelen iklezya astronotları onları kıskıvrak yakaladı. Ateş halkaları ellerine ve boyunlarına geçirildi. Artık isteseler de istemeseler de Venya'ya dönmek zorundaydılar. Hem de asi tutuklular olarak!

Dünyadaki maceraları daha başlamadan bitmişti! Ama bu zaman içinde zaman tanıyan fanus onların tecrübelerine umduklarından çok daha fazla tecrübe katmıştı.

Birinci Cilt | Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Venya'ya Kaçınılmaz Dönüş

Canlı | İklezya Mahkemesi Başlıyor

Yanlarındaki muhafızlar boyunlarındaki ateş halkalarını gerdiler. Onlar da acı ile önlerine döndüler. Kaptio buna rağmen, her zamanki gibi başı dik bir şekilde, yargıç Yudeks'e doğru bakıyordu.

"Sayın Yudeks!" diye söze başladı Kaptio "Kutsal Haberde, inkâr etmeden iman edemezsiniz, cümlesi geçiyor mu geçmiyor mu? Öncelikle bilir bir sakerdonun bu konuda bizi bilgilendirmesi lazım."

"Sen Kutsal Haberi dillendiremezsin Kaptio!" dedi Yudeks "Orada geçen ifadeler senin için delil olarak gösterilemez."

"O hâlde kendimizi savunmanın yolunu gösterin bize!" dedi Kaptio "Doğru söylediğimizi sizin doğru bildiklerinizin üzerinden gösteremeyeceksek nasıl savunma yapabiliriz! Çünkü siz bizim delillerimizi de kabul etmiyorsunuz. Bu durumda her hâlükârda suçlu olduğumuza hüküm vereceksiniz! Bu nasıl bir adalet anlayışı!"

"Siz ne söylemek istiyorsanız ortaya koyun. Kendi delillerinizi getirin. Kutsal Haber bizim işimiz."

Bunun üzerine Kaptio anlatmaya devam etti.

“Kâni isimli âdemin başardığı işe de hayranlık duymamak elde değil. Âdemlerin bilimde bu kadar ileriye gitmiş olabileceğini tahmin etmiyorduk. Kendi tablet simülasyonlarımız ile orada gördüğümüz fanus simülasyonları birbirine çok benziyor. Ama Kâni bilgiyi, bizim gibi dışarıda yazılı ve doğrulukları tartışılır bir tarihte bulmamış, kendi gen haritalarında yakalamayı başarmış. Âdemlerin yaratılışından bilgi ile kuşandırılmış olduğunun ve ne kadar donanımlı olduğunun farkına vardık. Size bunlardan bazılarını izletmek isterim.”

***

Çok ibret verici bir hikâyeydi. Çünkü âdemlerin de onlar gibi sorunlar yaşadığına ve Mavicennet'te yaşamalarına rağmen huzura kavuşmuş olmadıklarına bir örnek teşkil ediyordu. Ama tecrübe edilmiş olan gerçekler içinde güzel şeylerle beraber çok kötü bir son olduğunu görmüşlerdi. Dinlerine göre onlara vaat edilen Mavicennet'te eğer böyle şeyleri onlar da yaşayacaksa bu cennet sonsuz mutluluğa kavuşacakları cennet olabilir miydi?

Halktan bazı izleyiciler derin düşüncelere dalmıştı. Demek ki bir yerlerde bir yanlış vardı. Ellerindeki “Kutsal Haber, Kutsal Sözler, Ulu Albuz'un Vasiyeti ve Ani ve Enlil'den Rivayetler” isimli kitaplar onlara gerçeği tam olarak sunmuyorlar mıydı? Bir yerlerde aldatılmışlar mıydı yoksa! Onlar bunların hepsine inanıyordu ama inançlarını sorgulayıp anlamadan yaşıyor da yanlışa mı düşüyorlardı!

Fidelis mahkemeden söz istedi ve sanki bu hissiyatlara cevap verir gibi konuşmaya başladı…

“Evet, maalesef öyleymiş.” dedi “Bu güne kadar size de bize de yalan söylemişler. Hep aldatmışlar. Doğruyu gizleyip, yalanı gerçek diye önümüze koymuşlar. Eğer şahit

olmasaydım, ben de sizin gibi düşünürdüm. Ama gerçeği fark ettikten sonra uyarmaya başlamak hepimizin görevidir. Bizim yaptığımız da bundan gayri bir şey değil."

Bu esnada salondaki bazı izleyicilerden "Ölüm! Ölüm!" nidaları yükselmeye başladı.

Halkın çoğu da onlara uyunca, bir an önce suçluların Venya zeminine korumasız bırakılarak idam edildiklerini görmek ve işitmek hevesi sardı birçoğunu. Yudeks ise sık sık çana vurarak izleyicileri susturmak zorunda kalıyordu.

Fidelis Yudeks'e bakarak devam etti….

"Eminim siz de devamında ne olduğunu merak ediyorsunuz. Belki de halkın çoğu gibi bizim suçlu olduğumuzu düşünüyorsunuz. Çünkü bugüne kadar bildikleriniz Kutsal Haberden öğrendikleriniz ve yaratılıştaki gerçeklerden haberdar olmanız değil, size din diye anlatılanlar ve kendi zanlarınızdı. Çünkü farkında olmasanız da çoğunuz birer kölesiniz. Ve çoğunuz sadece Tanrı'ya boyun eğmişler değilsiniz."

Yudeks, Fidelis'in sözünü keserek "Bu sözlerinin aleyhine yazıldığının farkındasındır umarım." dedi.

"Sorun değil." dedi Fidelis "Şimdi güdülmeyi bırakıp bana kulak verin ve iyice dinleyin. Önce işitin, edecekseniz de sonra itaat edin… Ya da isyan edin! Size kalmış. Ama işitmeden yapmayın bunu…"

Yudeks bu esnada tekrar devreye girdi. Hâlâ propaganda yaptığını, hakaret etmemesini ve sözlerine dikkat etmesi gerektiğini hatırlattı Fidelis'e.

Fidelis yine de mahkemeye sabırlı olmalarından dolayı teşekkür ederek sözüne devam etti.

“Duruşma boyunca gerek Etika’nın, gerek benim, gerekse Kaptio’nun dilinden daha çok gerçek simülasyonlar gösterebiliriz size!”

Yudeks’in her sorusuna karşı kendi yaşadıkları izlenimlerini cevaplamaya başladılar.

***

Söz Etika’ya geçtiğinde “Venya’da Güneş’in hiç böyle güzel parıldadığını görmemiştim.” diyerek söze başladı ve devam etti.

“Söyleyeceğimiz o kadar çok şey var ki, hepsini size anlatmaya kalksak onlarca Venya mevsimi zaman gerekir. Hele Kur’an’dan işittiklerimizin hepsini açıklamaya kalksak tüm yıldızların zamanı bile bize yetmeyecektir.”

Yudeks “Önce kendini tanıt! Sonra da ne söyleyeceksen özet geç.” diye uyardı.

“Adım Etika! Hepiniz biliyorsunuz.” dedi “Bir yetim olarak iklezyada yetiştim ve zorla Yüce Sakerdo ile evlendirilmeye çalışıldım. Bu onursuzluğa katlanamazdım!”

Bu sırada salondan protesto sesleri yükseldi. Kimisi “Susturun şu kızı!” diye bağırıyor, kimisi “Yüce Sakerdoya eş olmak onursuzluk değildir.” diye karşı çıkıyordu.

Yudeks “Susun!” dedikten sonra Etika’ya yönelip “Sözlerin aleyhinedir.” diye hatırlatmasını yaptı.

Etika umursamadan devam etti.

“Bir arkeolog olarak Venya’yı iyi tanıdığımı düşünüyordum.” dedi “Ama eğer Dünya’ya seyahat etmeseydim, buradaki gerçekleri de bu kadar net göremezdim. Bizler burada sarı kara bir gökyüzüne, toz ve sülfür bulutlarına, ağır bir yerçekimine ve lav okyanuslarına alışkınız. Bina ustalarımıza

yaptırdığımız yeraltındaki çeşitli metallerden oluşan binalarımızda suya hasret yaşıyoruz. Ama zenginlerimiz tungsten barınaklarda suyu israf ediyor.

Şu mahkeme için kubbeye çıkışı halkımız bir fırsat olarak görüyor. Halkımızdan hayatlarında ilk defa Mavicennet'i kocaman bir yıldız olarak gözlemleyenler var şu anda burada. Ama eğer onu, bizim gibi görselerdi, asıl muhteşemliğe o zaman tanık olurlardı! Her ne kadar bizim cennetimiz olmasa da, emin olun, orası gerçekten cennet gibi."

***

"Ay'a kadar arkadaşlarımla beraber radyo korumalı aracımızla gittik. Gözetleme yerimize oturduk. Artık Mavicennet karşımızdaydı. Eski gökbilimcilerimiz kadar rahat hareket edemiyorduk. Çünkü âdemler artık Dünya'nın dışına da adım atmıştı. İlk tespit ettiğimiz radyo boşluğu kanalını takip ederek Dünya'ya indik. Ve gördük ki Bekke Uyarıcıları doğru söylüyorlarmış. Ama bizim sakerdolarımız bizi kandırmışlar. Bize yalan söylemişler!"

Halkın içinden protesto sesleri artarak yükselmeye başladı. Etika'nın, Bekke Asilerini övmesi ve tüm sakerdoları yalancılıkla suçlamasının ardından halkı Yudeks de susturamıyordu artık. Mahkemeye ara vermek ve tutukluları bir süre daha hücrelerine almak zorunda kaldı.

Birinci Cilt | Otuzuncu Bölüm

İkinci Celse

Canlı | İklezya Mahkemesi

İkinci celsenin yapılacağı saat, daha da kalabalıktı. Kısa süre içerisinde içerisi doldu ve izleyici kapıları kapandı. Kalanlar kemerlere yansıtılan görüntülerden takip etmek zorunda kaldılar. Salonda Gente Marşı eşliğinde hakem heyetinin yerini alması için ayağa kalkıldı. Yudeks "Oturun!" dedi asilce. Hepsi oturdu. Çok geçmeden mahkûm kapısı aralandı. Boğazlarında ve bileklerinde ateşten halkalarla hareketleri ilk celseye göre daha da sınırlandırılmış ve birbirlerine bellerinden kor demirden kelepçelerle bağlı biçimde mahkeme salonuna getirildiklerinde kışkırtılmış halkın gözleri parçalarcasına onların üzerlerindeydi. Kalabalıktan yükselen "Ölüm! Ölüm!" nidalarına karşın, onların hiç umursamaz tavırları ve başlarını dik tutma çabaları hepsini daha da bir öfkelendiriyordu. Belli ki iki celse arasında, halk aleyhlerine kışkırtılmıştı.

Uzun süreden beri susuz bırakıldıkları ve türlü işkencelere vurulduklari her hâllerinden belliydi. Halkın ilk bakışta bir an için vicdanları acıyordu ama biliyorlardı ki onlara acımak Tanrı'ya karşı gelmekti. Bu asi üçlü, eğer dinlerine ve ırklarına büyük kötülükler yapmasalardı bu hâlde tutuklanırlar mıydı? Ne olurdu, kendilerine verilen vatandaşlıklarını hakkıyla yerine getirip de Tanrı'ya, efendilerine, âlimlerine, şanlı tarihlerine ve halklarına yüz çevirmeselerdi! Neyse ki

zamanında yakalanmış ve etkisiz hâle getirilmişlerdi! Şimdi ise bir kez daha yargıç Yudeks'in önündeydiler. Neredeyse unutulmuş olan bir mahkeme, yüz yıllar önceki Bekke Asilerinin idamlarından bu yana ilk defa celseler hâlinde duruşma yapıyordu. Bu sefil üçlü şanlı tarihlerine, o günküler gibi kara bir leke daha çalmıştı!

Irklarının geleceği için çalışacakları hâlde, ilkel Âdemlerden öğrendiklerinin misyonerliğini üstlenen bu iki adam ve bir kadın, atalarından gelen dini inkâr etmişlerdi. Dinlerine göre, oraya onların ırkları ve sadece Genteliler varis kılınmıştı. Önlerinde ise Âdem diye bir engel yetmemiş gibi bir de bu üçlü çıkmıştı.

İki celse arasında halka tutuklular aleyhinde birçok propaganda yapılmıştı.

Ulu Albuz'un efendiliğini reddetmeleri yetmiyormuş gibi ilahları Anu ve Enlil'i ve onların ortaklaşa yazdıkları kitabı da inkâr ediyorlardı. Oysa onları reddetmek Büyük Tanrı'yı da inkâr etmek demekti. Eğer Albuz çökerse din de çökerdi! Ulu Albuz'a itaat etmeyen Tanrı'ya itaat ettiğini nasıl iddia edebilirdi! Bunu nasıl anlayamazlardı! Vasiyet Risaleleri ve Kutsal Sözler'i de reddetmişler ve sadece "Kutsal Haber"i doğru kabul etmişlerdi. Oysa Kutsal Haber, diğer kitaplar olmadan nasıl anlaşılabilirdi ki!

Gentelilerin büyük kısmının din olarak benimsediği bu düşünceler elbette Yargıç Yudeks için de geçerliydi.

Asilerin içinde en yaşlı olan Kaptio halka bu terörist grubun lideri olarak tanıtılmıştı. Her ne kadar o liderlik iddiasını inkâr etse de halk eski bir sakerdo olduğu için en çok ona kızıyordu. Nasıl olur da bir din adamı bunca seneden sonra dininden vazgeçebilirdi! Belki de yıllarca içinde sakladığı kötülüklerle insanları ne kadar da zehirlemişti!

Fidelis ve Etika zâten Yüce Sakerdo'yu tüm halkın önünde küçük düşürdükleri için ölümü çoktan hak etmişlerdi. Bu konuda soru bile sorulmuyor savunmaları bile alınmıyordu. Din düşmanlığı suçundan aklansalar bile kurtuluşları yoktu!

Yargıç Yudeks bir kez daha tek tek suçlarını okusa da hemen aynı şeyleri söylüyordu. Atalarının yolunu inkâr ederek, Tanrı'nın dininden dönmek ve Mavicennet'e varisliğe muhalefet!

***

Ve ardından söz tekrar suçlulara verildi ve âdemlerin dini hakkında bildiklerinin anlatılması istendi. İlk sözü Fidelis aldı.

"Âdemlerin de Gentelilerden pek farkı yok." dedi Fidelis "İnsanlar kendilerini son indirilen kutsal kitapları olan Kur'an'a davet eden birisine rastladıklarında ne söylendiğine değil de aynen sizin gibi bu daveti yapan kişinin kendilerine ne kadar benzeyip benzemediğine bakıyorlar. Eğer hâlihazırdaki tavır, eda, kılık, kıyafet gibi hususlar uymuyorsa ne söylendiğinin önemi kalmıyor. İşin ilginç tarafı ise karşısındakini cismen görmedikleri hâlde sadece ifadelerine muhatap olanlar da benzer şeyi düşünsel manada yapıyorlar. Yani eğer davetçi tarafından öne sürülen düşünce Kur'an'a davet edilen kişinin geçmiş inanışlarına uymuyorsa da aynı şey yapılıyor. Eğer geleneksel inanışa aykırı bir şeyler ifade ediliyorsa Kur'an'a davet edilse de bir, edilmese de! Güvenmiyorlar, inanmıyorlar. Hatta üzerinde düşünme çabası bile sarf edilmiyor çoğu zaman. O kitaba inananlar bile Kur'an'ı bildiğini düşünerek sadece karşı tarafı yargılamakla meşgul! Sen kimsin ki zâten Müslüman olan bir insanı Kur'an'a davet ediyorsun, diyorlar."

Etika söz alarak "Bu konuyla ilgili bir Kur'an ifadesi okuyabilir miyim?" diye sordu.

Yudeks başıyla onayı verdi.

39-Zümer 3 İyi bilin ki halis din, yalnız Allah'a aittir. Allah'tan başka birtakım hâmiler edinerek: "Biz onlara sırf bizi Allah'a yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz." diyenlere gelince, elbette Allah, onların hakkında ihtilaf ettikleri hususlarda aralarında hükmünü verecektir. Allah yalancılığı, nankörlük ve kâfirliği huy edinenleri hidâyet etmez, emellerine kavuşturmaz.

"Ne kadar da yerli yerinde ve doğru bir tespit var bu ifadede." dedi Etika "Klasik olarak insanlara ne kadar doğru şeyler söylerseniz söyleyin, eğer sizi kendilerinden ya da alıştıkları cins hatiplerden biri gibi görmezlerse sözünüze itibar etmiyorlar. Kendilerinden biri gibi yaşasanız da eğer aykırı şeyler söylüyorsanız bu kez sizden daha da başka üstünlükleriniz olmasını bekliyorlar. O kadar ilahiyat profesörü, o kadar geçmiş âlimler varken onlar değil de sen mi haklı olacaksın diyorlar! Yani Kur'an'a gerçekten inananların işi orada da bizim gibi zor. Kendilerinden olsanız bir dert, olmasanız bir dert! Büyük yanılgı aradığını bulamamaktır. Mesele genellikle ne söylediğiniz değil de onların sizin ne söylemenizi istediğidir! Beklentilere cevap veremezseniz, onların hoşuna gidecek şeylere değinmezseniz söyledikleriniz ya bir kulaktan girip öbüründen çıkar ya da sizi aykırı ve sapmış bir uç olarak görürler. Söylediklerinizin doğru olup olmaması size yakıştırılıp yakıştırılmamasıyla da ilgili. Eğer yakıştıramamışlarsa hem inanmaz hem de sizi başkalarına benzetirler.

Siz dininizi sadece Allah'a has kılmanız gerektiğini anlatırsınız. Bu kapsamda kimsenin din adına Allah'la beraber anılmaması gerektiğini açıklamaya çalışırsınız. Övgülerin sadece Allah'a mahsus olduğunu ifade edersiniz. Onlarsa işte sizler

gibi 'Filanca âlimi bile kabul etmiyorsun tebrik ederim!' diyerek sizi öfke türevi bir alaya alırlar. 'Şu şu dervişleri ve şeyhleri de kabul etme bakalım, sen Müslüman ve Kur'an ehli değilsin.' diye reddederler. Cerbezelerle insanları doğru yoldan çıkarma peşinde olduğunuzu iddia ederler. 'Ya ateistsin ya da hristiyan veya münafık' diye yaftalarlar.

Her sözünüzü aleyhlerine sanırlar. Eğer dinsiz dememiş olsalar bile sizi de dinini parçalamış bir fırkaya mensup zannederler. Eskiden beri büyüklerince uyarıldıkları şeylerden birisisinizdir onlar için.

İşte bir kısım insanlar da bizim gibi düşünenleri hizipçi ya da bidat sahibi zannederken kendi yürüdükleri yolun gerçekten bir hizip yolu olup olmadığını hiç tahkik etme ihtiyacı duymuyorlar. Çünkü yürüdükleri yoldan emin olduklarını düşünüyorlar. Ancak sözlerinden anlaşılıyor ki bu eminlik akıl ve kalp bütünlüğüyle ortaya çıkan bir emin olma durumu değil. Eminler sadece…

Çünkü atalarından beri, kendilerini bildi bileli o yolda ve aksinin sapkınlık olduğuna ikna hâlindedirler. O yolda huzur bulmuşlar, o yolda iman etmişler, o yolda hayatlarına kendilerine göre bir düzen vermişlerdir. Sizin söyledikleriniz doğru olsa bile, o doğru yola ulaşmada sizin onları geçememiş olmanız gerektiğini söylerler. Onlar gibi olmasalar da bu taraftan bakıldığında aynen peygamberleri dönemindeki müşrikler ve özellikle ehli kitaptan olanların davrandığı gibi davranışları olduğu bir realite. Onlar gibi dindarlar varken biz mi doğruyu bulacağız!

Eğer siz de onların yanılgılarına uysaydınız, onların sizin de Allah'la beraber övmeniz gerektiğini düşündükleri isimleri söyleseydiniz bu kez gönülleri gevşer, rahatlarlardı. Çünkü onların inandığı gibi inandığınızı zannederler ve

sözlerinize daha bir kulak verirlerdi. Ve eğer gerçekten art niyetli olsanız emin olun ki en küçük bir ilmî tecrübenizle onların sevdiği isimleri överek nice yanlışları ve sapkınlıkları onlara din diye yutturabilirdiniz.

Şu ayet de Kur'an'dan. İyi dinleyin."

39-Zümer 45 Allah, tek olarak anıldığı zaman; ahirete inanmayanların kalpleri sıkılır. Ama O'ndan başkaları da anıldığı zaman, hemen sevinir, rahatlarlar.

"Çünkü onların atalarını ve dayandıkları içi boş kütükleri övmeniz onları onore edecek, üzerinde pek de analitik düşünmedikleri inançlarını pekiştirecek ve bugüne kadar doğru yolda olduklarını bilinçlerine onaylatacaktır. Ama haberleri yoktur ki eğer istedikleri gibi konuşmanızın ardından sizin vereceğiniz her türlü zehri din diye içmeye hazırdırlar. Çünkü sizi benimsemiş, kendilerinden biri olarak görmüşlerdir artık.

İşte Venya'da da durum böyledir Sayın Yudeks. Yüzyıllardır dindar toplumların üzerinde oynanan oyunlar ve kurulan tuzaklar büyük oranda bu çerçevede gerçekleşmiştir. Bu, din olabileceği gibi zaman zaman kavmiyetçilik de olmuştur. İkisi birden de olmuştur. İnandığını söyleyenler sadece dindar olmuyorlar, heva ve heveslerinin peşinden gidip düşünmeyen halkı sömürme yolunu da seçebiliyorlar. Kutsal değerlerine sözde saygı duyulduğu hissiyatı verilen toplumlar din diye, milliyet diye afyonları birer birer yutmuştur. Neticeler her dönem görüldüğü hâlde geri dönüş yapacak kalpler hep örtülü kalmıştır.

Bir an için bir başka dinden ya da dinsizlikten dinimize geçmiş birisini düşünelim. Vahiyde fark ettiği gerçekleri topluma açıklıyor olsun. Hemen herkes o kişiden övgüyle ve bir nevi kıvançla söz eder. Anlattıklarına değer verir, 'helâl

olsun'lar havada yankılanır ve 'işte bak adam ne güzel doğru yolu bulmuş' denir. Biz ise bu toplumun içinden gelen kişiler olarak o yabancı şahsın Kutsal Haber hakkında söyledik- lerinin aynısını söylüyoruz. Görüyorsunuz ki benzer şeyleri söylesek de biz sapmış kabul ediliyoruz.

İşte bu durum bizim gibi, insanların da dinine ikna ile değil bir spor takımı taraftarlığından pek de farklı olmayan bir zihniyetle bağlandığını gösteriyor. Onlar için geçmişteki sportif başarıları ile ve taraftar sayılarıyla övünmektir doğru olduklarını onaylayan!

Dünya'da da buradaki gibi inananlar bilinçli olarak cahil bırakılmışlar. Bunun böyle olduğu bugün tamamen ortaya çıkmış durumda. Üstelik bu sadece din değil hemen her konuda böyle. Yine de din, bağlayıcı bir afyon olarak damara öncelikle verilmiş, bu da bir gerçek.

Ama bu afyon din, elbette gerçek din değil. Bunu anlamanın tek yolu da Kur'an'ı anladığı dilde okumaktan geçiyor. Bugün müslümanları yeni fırkalara bölecek yeni bir mezhep çıksa sözgelimi bilimsel ya da akıl yoluyla yaklaşarak iyi niyetli bir ıslah yerine, bir tarım reformu yapmak yerine bazı yiyecekleri kendi akıllarınca haram ilan edecektir. Sosyal medya kültürünü bir basamak ileriye götürüp daha faydalı bir bilgi havuzu yapmak yerine bilgi iletişim platformlarının mekruh olduğunu ileri sürebilecektir. İşte bu durum din ve taraftarlık adına bilinçli bir cahiliyetin seçimi olacaktır. Bilimi ve bilimsel gelişmeyi geçmişte dinle karşı karşıya getirmiş olan zihniyet gibi… Kur'an'da öyle ayetler işittik ki bizim bile her durumumuzu net bir şekilde ortaya koyuyor."

31- Lokman 20 …İnsanlardan öyleleri vardır ki; hiçbir ilme dayanmadan, bir yol gösterici ve aydınlatıcı bir kitaba dayanmaksızın Allah hakkında mücadele edip durur.

31- Lokman 21 Onlara; "Allah'ın indirdiğine uyun" denildiğinde, şu cevabı verirler: "Hayır biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye uyarız…"

"Kur'an'ı okumayarak ya da anlamaksızın okuyarak, dinî vecibe diye bir sürü matematiksel sevaplar peşinde koşarak, namazlarını ne dediğini bilmeden kılarak, desinler diye iyilikler yaparak, kalplerinin temiz olduğu iddiasıyla övünerek ve kulağa hoş gelecek amellerin gösterişine düşerek, kendi gözünü haramdan sakınma görevini başkalarının davranışlarına yükleyerek, din namına bir sürü ticari televizyon kanallarıyla uyutularak, arabesk bir hüzünle hitap eden radyo istasyonlarından peygamber sevgisini öğrendiğini zannederek mutlu olan ve yanık sesli tiz ilahiler dinleyerek teselli bulan bir sürü insan var Mavicennet'te.

Kur'an'a gerçekten inananların sözleri, diğerlerini rahatsız etmekten ve kendilerini üzmekten başka işe çoğunlukla yaramıyor. Yine de sabırla mücadeleye devam ediyorlar. Bir kişi için bile olsa!"

Birinci Cilt | Otuz Birinci Bölüm

Okumadığı Kitaba İnananlar

Canlı | İklezya Mahkemesi

Yudeks "Sen ne diyorsun bu konuda?" diyerek Fidelis'i işaret etti. Fidelis boynundaki ateş halkasının acısının yüzüne ve diline yansımasına rağmen konuşmaya başladı.

"İndiğimiz yerde âdemler Tanrı'larını 'Allah' ismi ile anıyorlar ve O'nun tarafından indirildiğini söyledikleri Kur'an isimli bir kitaba inanıyorlar. Biz de o kitaba tanık olduk. Ve net biçimde gerçekten de Tanrı'dan indirilmiş olduğunu anladık. O kitap kesinlikle doğru yola iletiyor. Ama gördük ki; oradakilerin çoğu ellerindeki kitap ne diyorsa, neredeyse tam tersini yapıyorlar ve sebepleri izlemiyorlardı. Size örnekler verebilirim…

Kur'an'da 'Şefâatin tümü Allah'ındır' yazarken, âdemler peygamberlerinin onlara hesap gününde şefâat edeceğini iddia ediyorlardı.

Kur'an'da karşılığın, ahiret dedikleri ölüm sonrası dirilişte olacağı belirtilirken, âdemler kabirlerinde azap çekeceklerinden korkuyorlardı.

Kur'an'da cehennem ebedi denirken, âdemler cehennemde günahlarının karşılıklarını çektikten sonra cennete gideceklerini iddia ediyorlardı.

Kur'an'da İsa isimli elçinin öldüğü ve tüm elçilerle beraber ayrım gününe tanık olarak herkesle birlikte diriltildikten sonra gelecek denildiği hâlde, âdemler İsa'nın yeryüzüne daha önce ineceğini bekliyorlardı.

Kur'an'da son haberci gelmiştir denildiği hâlde, âdemler Mehdi isminde bir kurtarıcı bekliyorlardı.

Kur'an'da onlara salat edin, yani indirilen vahyi hayâtınıza yansıtın diye bir dolu emir verilirken, âdemler salatı sadece içi boş bir ritüele indirgiyorlar ve üstelik o ritüeli doğru dürüst yapmak yerine üzerine tartışıp duruyorlardı.

Kur'an kendisinin din namına yeterli olduğunu belirtirken, âdemler hadis ve icma gibi adlar altında başka kitapları Allah'ın kitabına ortak kabul ediyorlardı.

Kur'an kendisine anlaşılması kolay ve kendini açıklar derken, âdemler onu herkesin anlayamayacağını, ancak hadisler dedikleri ve elçiye birileri tarafından atfedilen sözler yoluyla anlaşılabileceğini iddia ediyorlardı.

Kur'an'da elçiler arasında ayrım gözetmeyin denirken, âdemler kendi kitaplarının elçilerini diğerlerinden üstün görüyorlar ve hatta bir takım veli dedikleri isimleri diğer elçilerden bile üstün kabul ediyorlardı.

Kur'an âlemlerin ve her şeyin efendisi Allah'tır derken, âdemler peygamberlerine iki kâinatın efendisi dedikleri yetmezmiş gibi o olmasaydı diğer hiçbir şey de yaratılmazdı diyorlardı.

Kur'an'da sadece Allah'a kulluk edin ve sadece ondan yardım dileyin denirken, âdemler peygamberlerden, evliyadan, hocalardan, meleklerden yardım istiyorlardı.

Kur'an'da atalarınıza değil Kur'an'a uyun denirken, âdemler bunca gelmiş geçmiş âlimler yanılıyor mu diye itiraz ediyorlardı.

Kur'an'da bu kitap bir hatırlatıcıdır, bir öğüttür, onu okuyun denirken, âdemler ya onu örtüp duvara asıyor, ya en üst rafa koyup bırakıyor ya da anlamadıkları bir dilde ezbere okuyor, onu hafızadan melodik okuma yarışmaları yapıyorlardı.

Kur'an'da namazınızda sadece Allah'ın adını anın denirken, âdemler ölmüş peygamberlere selam veriyor, başka başka isimleri anıyor ve hatta meleklere bile selam veriyorlardı.

Kur'an'da bu kitap dirileri uyarmak içindir denirken, âdemler onu mezarlıklarda ölülere ve üstelik anlamadıkları bir dilde okuyorlardı.

Kur'an'da ölüler sizi işitmez denirken, âdemler bir takım yatır ve mezar başlarında ölülerle konuştuklarını zannediyorlardı.

Kur'an'da elçinin davasını destekleyin denirken, âdemler ölmüş peygamberlerine salavat adı altında selamlar gönderiyorlar ve bunların sayısından sevap ve hatta şefâat umuyorlardı.

Kur'an, peygambere itaat etmenin ona inen ve onun da uyduğu kitaba uymak olduğunu açıklarken, onlar peygambere itaat diye bir sürü aktarılmış dedikoduya peygamberin sözü ve tavrı zannederek din diye inanıyorlardı.

Kur'an'da putlara tapınmayın denirken, âdemler peygambere ait olduğu iddia edilen sakalın, hırkaların, ayak izlerinin karşısına geçip ağlıyor, elçilerinin zamanında yaşadığı o şehre gittiklerinde hacer-ül esved dedikleri bir taşı öpmek için birbirlerini eziyorlardı.

Kur'an'da fırka fırka olmayın, bölünmeyin, mezhepleşmeyin, hizip hizip olanların kurtuluşu yoktur denirken, âdemler kendilerinin mutlaka bir mezhebe ait olmaları gerektiğini iddia ediyorlardı. Hatta bazıları şeyhi olmayanları bile şeytana uymuş kabul ediyorlardı.

Kur'an'da şeytana uymayın denirken onlar şeytanı sözde taşlamak için toplanıp bir hedefe taş atıyorlardı.

Kur'an âdemlere değer verirken, bazı âdemler kadınlarımız ve köpeklerimiz şeytandır diyorlardı.

Kur'an'da Allah'tan başkasına kulluk etmeyin dendiği hâlde, âdemler paraya, mala, liderlerine, patronlarına, amirlerine, şeyhlerine, imamlarına, bir takım Allah dostu dedikleri isimlere ve hatta birbirlerine kul köle oluyorlardı.

Kur'an'da size saldırılmadıkça siz de saldırmayın, öldürmeyin, dendiği hâlde bazı âdemler, Allah adına kelle kesiyor, Allah adına kadınları taşlayıp öldürüyorlardı.

Kur'an'da araştırın, ilim yapın, öğrenin dendiği hâlde âdemler bilim yapanları gâvur, teknolojiyi gâvur icadı sayıyor ama onlardan faydalanmaktan da geri kalmıyorlardı.

Kur'an'da bu size yeterlidir ve ondan sorulacaksınız dendiği hâlde, âdemler Kur'an yetmez diyorlardı.

Kur'an'da elçiler hakkında en güzel kıssalar anlatılırken, âdemler peygamberlerinin hakkındaki tüm cinsel ve saçma dedikoduların hepsini hiç utanç bile duymadan din diye anlatıp dinliyorlardı.

Kur'an'da "Hüküm Allah'ındır." dendiği hâlde, âdemler sünnet ve sair adlar altında bir takım ibadetler yapıyor, kitapta olmayan bir sürü hükmü Allah vermiş gibi inanıyor, hatta bir örfi geleneği hüküm hâline getirip cinsel

organlarının derisini bile Allah'ın emriymiş gibi kesip yüzüyorlardı. Peygamberlerinin bile bunu yapmadığı hatırlatılınca o doğuştan öyleydi diye itiraz ediyorlardı. Elçinin arkadaşlarından bile hiç kimse yapmadı, rivayetlerde bile buna dair sahih kabul ettikleri bir işaret yok deyince sen nereden bileceksin diyorlardı.

Kur'an'da 'Allah'la bağlantınızı ayakta tutun.' denmesine rağmen, âdemler kitabın bu öğütlerini hayâta tatbik etmiyor, ya sofi bir sahte dini tercih ediyor, ne bilime ne fenne, ne hayâta ne ahlâka katkı sağlıyor ve böylece kurtulacaklarını umuyorlar ya da böyle yapmayanlar dinî hassasiyetlerini sıfırlayıp ahlaki öğütlere hevalarını tercih ediyor ve 'Benim benimsediğim ahlakım budur.' diyerek Allah din göndermiş göndermemiş umursamadan yaşıyorlardı.

Tüm bunlar ve daha niceleriyle din adına din olmayan her şeyi iddia edip, sonra birisi çıkıp da kitaplarındaki ayetleri hatırlatarak Kur'an'la uyarınca, bir kısmı o kimselere dinden çıkmış sapıklar diyorlar, bir kısmı ise dinden bahseden herkesi cahil sınıfına koyuyorlardı.

Bu örnekler, binlercesinin içinden ilk aklıma gelenlerdi sadece."

Birinci Cilt | Otuz ikinci Bölüm

Kaptio'nun Kitap Savunması

Canlı | İklezya Mahkemesi

"Tanrı'nın sözlerini korumak kimin görevi?" diye alay ederek sordu Yudeks.

"Allah'ın!" dedi Fidelis "Kur'an öyle diyor. Ben de şahidim."

15- Hicr 9 "O Zikri biz indirdik ve O'nu koruyacak olan da şüphesiz biziz."[31]

Yudeks "Kaptio!" dedi "Biraz da seni dinleyelim! Bu iyice saçmalamaya başladı! Din adamlığını bile yok sayıyor!"

"Ben oraya giderken Tanrı'yı reddetmiş bir eski din adamı olarak gittim. Ama gelirken Tanrı'ya şükürler olsun, onun indirdiği Kur'an'ı dinlemiş ve itaat etmiş bir müslüman olarak döndüm." diye başladı Kaptio.

"Oraya yaklaşırken Tanrı'ya ortak koşanlar olduğunu biliyordum. Ama sayılarının bu kadar çok olduğunu hiç tahmin etmemiştim. Önce bir takım sevgi ve övgü sözcükleri duymuştum. Oysa bu övgü sözcüklerini Tanrı'ya değil kitap getirmiş peygamberlerine yönelik söylüyorlardı. Eğer ben de Fidelis gibi Kur'an isimli kitaplarına tanık

---

[31] **Yazar Notu:** *Kitap içerisinde geçen tüm ayetler farklı meallerden karşılaştırma sonucu alınmıştır.*

olmasaydım, dinlerinin gerçekten böyle olduğunu zannedebilirdim.

Bir elçiyi övmekte bir noktaya kadar sorun olmayabilirdi. Ama işin içine girince sevgi ve övgü sözcüklerinin yanında gerçekte Tanrı'nın elçilerine her türlü iftirayı attıklarını, her türlü ve her konuda dedikodusunu yaptıklarını ve bunu dinin en önemli parçası olarak kabul ettiklerini fark ettim.

Bu tuhaf inanç biçiminde birçok tutarsızlıklar vardı. Daha önce gelmiş geçmiş elçileri de sevdiklerini iddia ettikleri hâlde onları da gerçekte sürekli aşağıladıklarını gördüm. Onların izinden gittiklerini iddia edenleri de. O kadar büyük tutarsızlıklar ve çelişkiler vardı ki, nasıl olup da bu yanlışın içinde yüzdüklerini göremiyor olmalarına şaşırıp kalmamak elde değildi.

Uzaktan gözetleme ile bu işin sırrını açığa çıkarabileceğimden şüpheliydim. Biraz daha yaklaştım. Biraz daha ve biraz daha yaklaştım. Ta ki Kâni'yi ve okuduğu kitabı fark edene kadar.

Ey Yudeks! Gerçeği fark ettik biz, gerçeği! Allah var ve bir. Ama o Allah, ne âdemlerin çoğunun ne de bizim Gentelilerin inandığı tanrı! Ve bizim toplumumuzun da, iklezyanın da âdemlerden bu manada hiç farkı yok."

Halk yine protestoya başlarken Yudeks onlara sabırlı olmalarını tavsiye etti. Ardından Kaptio sözlerine devam etti.

"Sevgili Gente halkı, sizi anlıyorum. Benim bir kâfir olarak ölmem gerektiğine, inandığınız kitap 'Albuz'un Vasiyeti' sizi zorunlu kılıyor. Ama benim her sözümden sonra 'Ölüm! Ölüm!' diye bağırırsanız benim savunma yapmamın ne anlamı kalır! Sonuna kadar bizi dinleyip ne karara

varacaksanız ondan sonra varsanız olmaz mı? Eğer ölüme mahkûm edilmişsem ve siz haklıysanız o ölüme de seve seve giderim. Ama ne olur dinleyin. Ya siz de biz de kandırılmışsak ve Tanrı'nın bize haberini anlamamışsak, ne olur bizim de sizin de hâliniz!

Bir düşünelim. Fidelis'in simüle ettiği yaratılış hikâyesi Kutsal Haber'e aykırı mıdır? Eğer aykırıysa neresi aykırıdır? Eğer aykırı değilse 'Albuz'un Vasiyeti'nin bunu böyle söylemiyor olmasının anlamı kalır mı? Sizler hem Kutsal Haber'e inanıp, hem de onu bir başka kitap sebebiyle ret mi ediyorsunuz? Tanrı tek olduğuna göre ondan gelen haberler de çelişkisiz olmalı değil mi? Hepiniz Kutsal Haber'in gerçekliğine inanırken nasıl olur da onu yalanlayan başka kitaplara ve rivayetlere de inanırsınız!

Bu ihtilafımızı çözmek için siz Kutsal Haber yerine Albuz'un Vasiyeti'ne ya da uydurulmuş Kutsal Sözler'e, bense yine Tanrı'nın sözlerine bakıyorum.

Bu sırada Yudeks "öyle ama" diyerek bazı kutsal metinlere atıf yapıp Kaptio'yu köşeye sıkıştırmaya çalıştı.

***

Onun bu müdâhâlesine karşı çıktı Kaptio.

"Bakın 'Evet, ama!' demekle olmuyor Sayın Yudeks! Siz 'evet' dedikten sonra 'ama' diye getirdiğiniz deliller ya 'Albuz'un Vasiyeti'nden ya 'Kutsal Sözler' diye eski sakerdoların söylediği iddia edilen kanaatlerden ya da Ani ve Enlil'e atfedilen ve aktarılarak gelen rivayetlerden oluşuyor. Bu durumda siz Kutsal Haber'e mi yoksa diğerlerine mi inanmış oluyorsunuz? Çünkü hepsine birlikte inanmanız mantıklı değil. Ve üstelik Kutsal Haber dışındaki kitaplardan gelen iddialar birbirleriyle bile çelişiyor. Söyleyin haksız mıyım?"

Yudeks, hem Kutsal Haber'in, hem de diğerlerinin doğru olduğunda ısrar ederek aynı kısır itirazlarına devam edip Kaptio'yu kâfirlikle itham etti. Kaptio ise Yudeks'in her sözüne anında mantıklı bir biçimde cevap veriyordu.

"E böylece diğerlerini kabul etseniz bile 'ama' diyerek 'Kutsal Haber'in verdiğini reddetmiş oluyorsunuz. Bu durumda yalancılıkla ve kâfirlikle suçlanan nasıl ben oluyorum? Ben 'Kutsal Haber'in söylediğinden farklı bir şey söylemiyorum ki!"

***

"Siz, âdemlere indirilen bizi neden bağlasın, diyorsunuz. Bir an için öyle kabul edelim. O hâlde Kutsal Haber'de geçen şu cümleyi ne yapacağız?"

"*Bu haber önce Musa'ya indirilen ve Legatus ile zikri size de ulaştırılmış olan bir vahiydir.*"

"Hem âdemlere indirilen bizi bağlamaz derken, hem de âdemlerden sonra bize ulaştırıldığı söylenen kitaba nasıl iman etmiş olabiliriz?"

***

"Sayın Yudeks, siz ilim sahibi bir insansınız. Siz bari bunu söylemeyin. Nasıl olur da "Kutsal Haber"i biz anlamayız, onu sakerdolar bize anlatır" diyebilirsiniz! Tanrı bizim inanmamız için bizim anlayamayacağımız bir kitabı mı haber olarak gönderdi!"

***

"Tamam, ama kitabın Âdem dilinde olması bizim dilimize çevrilemez anlamına gelir mi? Kitapta hemen ardından şu haber geçmiyor mu?"

"*Size gelecek birçok haberi de âdemlerden işiteceksiniz.*"

“Eğer biz birçok haberi âdemlerden işiteceksek, o haberleri bize söyleyecek olan âdem bizim dilimizi nasıl bilsin? Demek ki çeviri yoluyla bunu anlayacağız. Üstelik biz bu yönde âdemlerden daha kabiliyetliyiz. Birçok dili kendi dilimize çevirip anlayabilecek bir kapasitemiz var. Bunun için özel eğitim almamıza da gerek yok. Haberler ortada ve açıkça anlaşılıyor.”

***

“Anladım Sayın Yudeks! Ancak gördüklerimizden, duyduklarımızdan sonra Bekke Uyarıcılarının da bizimle benzer şeylere şahit olduğunu gördük. Onlar idam edildi. Belki bizi de idam edeceksiniz. Ama ne olur öncesinde bizi anlamaya çalışın. Getirdiğimiz haber boş değildir. Biz aynı zamanda orada şahit olduğumuz ve deminden beri anlatmaya çalıştığımız Kur’an denilen ve ilahi olduğu besbelli bir kitabı dinledik. Kesinlikle dosdoğru yola ileten bir kitap olduğunu ve Tanrı’dan olduğunu anladık. Ama şunu bilin ki âdemler de aynen bizim ‘Kutsal Haber’le girdiğimiz ihtilaflar gibi ‘Kur’an’ hakkında ihtilaflara düşmüş ve aynen bizim gibi fırka fırka olmuş ve dinde bölünmüş durumdalar. Onlar da biz de bu şekilde Tanrı tarafından deneniyor ve tekâmül ettiriliyoruz. Onlardan da kendilerine zulmedenler var bizden de. Onlardan da inkâr edenler var bizden de. Onlardan da doğru yolu bulanlar var bizden de. Tarihimizde Âdem’e, Süleyman’a, Musa’ya, İsa’ya, Ahmed’e şahit olanlar ve onlardan haber getirenler gibi biz de son kitaba bir kez daha şahit olduk ve getirdiğimiz haberler onların getirdiklerini doğruluyor. ‘Birçok haberi âdemlerden alacaksınız.’ diyen bir kitaba inananlar olarak neden bizi yalanlamakta bu kadar ısrarcısınız, bilemiyorum.”

***

“Sayın Yudeks, siz bir yargıçsınız. İki kelimemiz nedeniyle coşmuş halk gibi ölüm tehditlerinizi savurarak nasıl adil hüküm verebilirsiniz? Hiddetlenmeyin lütfen. Biz küfretmiyoruz. Sadece meramımızı anlatıyoruz. Müsaade edin gördüklerimizi ve yaşadıklarımızı simüle edelim size. Kararınızı verecekseniz, her şeyi gördükten sonra verin. Biz de razı olalım. Biz ölümden korkmuyoruz. İstesek sizin gibi inandığımızı iddia ederek yalan da söyleyebilirdik. Biz gerçekleri söylemezsek Allah’tan gelecek cezadan korkuyoruz. Sizi ikna edemezsek bizi idam edeceğinizi bile bile neden kendimizi bu tehlikeye atalım! Tanrı’dan başka neye olan güvenimiz, bizim böyle bir riske atılmamıza gerekçe olsun! Âdemlerin deyişiyle, aklımızı peynir ekmekle mi yedik de bile bile ölüme gidelim. Demek ki sadece Tanrı’ya güveniyoruz. O’nun bize yettiğini iddia ediyoruz.”

***

Yudeks son celsede kararı vermek için yeniden toplanacaklarını bildirdikten sonra oturumu kapattı. Mahkûmlara artık söz hakkı verilmeyecekti.

Birinci Cilt | Otuz üçüncü Bölüm

Karar

Canlı | İklezya Mahkemesi

Son celseden önce Yudeks özel odasındaki masasına oturmuş, vereceği kararın metnini hazırlamıştı. Nihâyet kâğıdı ikiye katlayıp cübbesinin iç cebine koyuyordu ki, yaşlı bir kadın eli sertçe kâğıdı elinden kapıp aldı.

Yudeks başını çevirip "Ne yapıyorsun Puella!" dedi.

Puella hiç cevap vermeden diğer eliyle "Bekle!" şeklinde bir işaret yapıp metni okumaya başladı.

"*Dinimize ve devletimize karşı kurdukları komploların delillendirilmesi ve kesin kanaatimiz neticesinde sabit görülen suçlarına istinaden tutuklu üç asinin Venya yeryüzüne infazları üzere korumasız bırakılarak idam edilmelerine karar verilmiştir. Aşağıda isimleri ve suçları ayrı ayrı listelenen tutukluların infazı Gente saatiyle…*"

Devamını okumaya bile gerek duymayan Puella kâğıdı yırtıp yere attı. Yudeks hışımla ayağa kalkarken Puella onu sözleriyle durdurdu.

"Bu kararını değiştireceksin!" dedi "Eğer böyle bir karar verirsen, beni kaybetmek bir yana bütün kirli çamaşırlarını da milletin gözünün önüne sererim!"

“Sen ne dediğini zannediyorsun!” diye haykırdı Yudeks “Bu ne cüret!”

“Sen bilirsin!” dedi Puella “Ne Fador’u idama mahkûm edecek ne de o iki genci öldürteceksin! Hatta onların güvenliğini sağlayacak formülü bulmak zorundasın!”

Yudeks müdâhâlesinden çok Puella’nın Kaptio için Fador ismini kullanmasına içerlemişti. Çünkü ona sakerdo olduğu zamanlardaki bu ismiyle son seslenen kişi de Puella’ydı. Bir kez daha onun hayâtını kurtardığı zamanı hatırladı. Yine Puella hışımla gelmiş ve vereceği karar için Yudeks’i engellemişti. Dünya’da yakalandığında, Kaptio’yu affetmesi karşılığında ona olan aşkından vazgeçip Yudeks’le evlenmeye razı olan Puella bir kez daha Yudeks’in kararına müdâhâle ediyordu. Ama bu kez onu tehdit ederek! Yine de Yudeks bu yaşına rağmen hâlâ Puella’yı kaybetmek istemiyordu.

“Bunu yapamam Puella!” dedi “Halka ve iklezyaya bunu nasıl açıklarım!”

“Bul bir çaresini!” dedi Puella “Çok ciddiyim. Eğer onların güvenliğini sağlamazsan Yüce Sakerdo’yla anlaşıp malına konmak için o kızın, Etika’nın babasını nasıl öldürdüğünü ve nasıl kaza süsü verdiğini de açıklarım.”

Yudeks kalakalmıştı. Gözü dönmüş gibi çekmecesine uzandı ve hışımla zehirli hançerini çıkardı. Sevdiği hâlde, artık Puella’yı öldürmekten başka çaresi kalmamıştı.

Üzerine yürürken “Sen bunu nereden biliyorsun!” diye sordu.

“O elindekini bırak!” dedi bir ses “Senin ve o beyinsizin yaptıkları yanınıza kalmayacak! Puella’yı bu kadar tedbirsiz bırakacağımı mı zannettin!”

Elindeki radyo güdümlü silahını Yudeks'e çevirmiş ve bir bastona dayalı olarak kapıda duran kadın Yüce Sakerdo'nun boşadığı yaşlı eşi Stella'dan başkası değildi.

Yudeks yapabileceği bir şey kalmadığını hissederken tekrar oturdu. Elindekini bıraktı ve "Beni yalnız bırakın!" dedi.

***

Verilen ara, belirtilen zamandan da uzun sürmüş, halk üçüncü ve son celsede karar verileceğini bildiği için sabırsızlanmaya başlamıştı. Tutuklular yerlerine tekrar alınmış, hem mahkeme salonu hem de kubbe kemerleri hınca hınç doldurulmuş, yargıç Yudeks bekleniyordu.

Nihâyet Yudeks hâkim kapısını açıp içeriye girdi. Daha önceki alaycı ve kendinden emin tavrından eser yoktu yüzünde. Gelip yerine oturdu. Önce halka, sonra verilecek karardan emin biçimde bekleyen infaz memurlarına ve sonra da mahkûmlara doğru bir göz gezdirdi. Ne görevlilerden, ne de salondan çıt çıkıyordu.

"Karar verilmiştir!" dedi.

Mahkeme görevlilerinden biri herkesin ayağa kalkmasını istedi. Beklemeksizin herkes komuta uydu. Yudeks cübbesinin cebinden karar metnini çıkarıp önüne bıraktı. Tekrar yüzünü kaldırıp halka doğru baktı ve konuşmaya başladı.

"Biliyorsunuz ki ilahi mahkememiz her zaman en adaletli yargıya varmıştır. Ve bu yargılarına varırken gelmiş geçmiş kararlar da bize ışık tutmuştur. Bu gün burada tutuklu bulunan kişilerin dinimiz ve kanunlarımız gereği suçlu oldukları açıktır."

Halkın çoğu bu söz üzerine sevinç çığlıkları atmaya başladılar. Bir kenardan onu izleyen Stella ve Puella ise şaşkınlıkla dudaklarını büktüler. Stella sertçe bakarken Puella'nın gözleri

dolmuştu. Kaptio, Etika ve Fidelis ise hiç şaşkın görünmüyorlardı. Neticede bekledikleri gibi açıklanıyordu karar.

Yargıç Yudeks çana vurarak "Susun!" diye bağırdı "Sözlerim henüz bitmedi!"

Birbirleriyle kutlaşan herkes tekrar ona doğru dönüp pür dikkat kesildi.

"Evet! Tutuklular suçludur! Ancak mahkememiz istisnai durumlarda suçlu olduğu hâlde af mekanizmasını çalıştırmıştır. Bunlardan biri de Bekke Asilerinin kaçak dördüncü elemanıdır. Yakalanamadığı için gıyabında toplanan mahkeme onun hakkındaki infaz kararını değiştirmiş ve Tanrı adına onu affetmiştir. Ben de çok düşündüm ve bununla ilgili bir rivayet aradım. Anu ve Enlil rivayetlerinde gördüm ki Yer Tanrısının affettiğini Gök Tanrısı da affedermiş! Bu üç tutuklu, her ne kadar suç işlemiş olursa olsunlar ne bir kimseyi öldürmüşler ne de öldürmek istemişlerdir. Reddettikleri bir din ve bir evlilik, istedikleri ise ikame bir evlilik ve yeni inançlarını paylaşmaktan ibaret. Bu durumda vicdanımın sesi, beni af mekanizmasını işletmeye yöneltti. Benim kararım Tanrı'nın kararı olacağına göre bir daha benzer bir suçu işlememek kaydıyla onları affettiğimi açıklıyorum. Kararım tutukluların affedilmesidir. Ve siz de biliyorsunuz ki ilahi mahkemenin kararına itiraz etmek bir Gente imanlısına yakışmaz. Onlara zarar vermeyin. Şu andan itibaren kısıtlı olarak özgürdürler."

Salonun tüm beklentileri boşa çıkarken ve âdeta buz keserken kelepçeleri ve boyunlukları çözülen Etika ve Fidelis birbirlerine sarılıyorlardı. Bu sırada Kaptio'nun gözüne salonun uzak köşesindeki iki yaşlı kadının sevinçle birbirini kutladığı takıldı. Biraz daha dikkat edince onları tanıdı. Stella ve

her şeye rağmen hâlâ sevdiği kadın Puella! Hayalinde onu terk edip Yudeks'i tercih ettiği anlar canlandı.

***

Bu sırada Fidelis, Kaptio'ya dönüp "Neden düşüncelisin böyle!" diye sordu "Kurtulduk işte!"

Kaptio açık etmeden Fidelis'e ve sonra Etika'ya sarıldı.

"Bir süre benim evimde kalın! Ne olur ne olmaz! Size de bana da bir zarar vermeye kalkan olabilir!" dedi "Böyle bir karar normal değil! Yudeks, bizim inancımızı anlatmaya bir şekilde devam edeceğimizi adı gibi biliyordur. Üstelik bunlar istedikleri kararı verebilmek için diledikleri rivayetten her an başka bir delil de getirebilirler!"

Az sonra üç tutuklu, iklezya korumalarının eşliğinde Kaptio'nun barınağına kadar getirilip serbest bırakıldı.

Birinci Cilt | Otuz Dördüncü Bölüm

Venya'dan Son Haberler

Canlı | Gente Şehri

Kubbe kemerlerinde yine sıra dışı bir gündü. Üstelik bu kez gündüz mevsimiydi. Genellikle ayinler gece mevsiminde icra edilirken bu çağrı da nereden çıkmıştı! Dinine sahip çıkan herkes merak içinde Yüce İklezya'nın çağrısına uyup soluğu yine yukarılarda aldı.

Muhteşem ışık gösterileri ve göz alıcı ritüellerin ardından bu kez kürsüye hiç umulmadık bir isim yaklaştı. Cübbesini savurarak ve tüm hiddetli bakışıyla halkı süzerek gök gürültüsünü andırır bir tonda halka seslendi. Tüm halk onu görünce dizleri üzerine eğildi. Çünkü konuşmaya başlayan Yüce Sakerdo'ydu!

Gözlerinden âdeta alevler fışkırarak "Başınızı kaldırın!" dedi "Şimdi beni iyi dinleyin!"

Halktan çıt çıkmıyordu…

"Ülkemiz ve dinimiz büyük bir saldırıya uğramıştır. Yüce İklezya'nın Tanrı'nın gölgesi olan Yüce Sakerdo makamı, içeriden birilerince ihanete uğramıştır. Benim sahip olduğum şu makamı eline geçirmek isteyenler Yüce İklezya'ya sızmış, mevsimler boyunca yanlış yönlendirmelerde bulunmuştur. Bu ihaneti cezasız bırakacağımızı zanneden hainler

şu anda aramızda dolaşıyor. Ama hiç merak etmeyin her nerede olurlarsa olsunlar onları ele geçirip hak ettikleri biçimde cezalarını vereceğiz."

Halk hâlen ne olduğunu anlayamamış, Yüce Sakerdo'nun kimleri kast ettiğini çözememişlerdi. Kim ne hakla ve nasıl cesaret edebilirdi iklezya makamını ele geçirmeye! Yüce Sakerdo devam etti...

"Bu hainlerin başındaki kişi, sadece benim değil tüm Gente imanlılarının, hatta tüm Venya halkının onurunu hiçe saymıştır. Mevsimlerce Albuz'un ve Tanrı'nın yolunda zannettiğimiz ve dost bildiklerimiz bizi sırtımızdan hançerlemişlerdir. Halkımızı onlara karşı uyarıyorum. Sakın onlara uymayın. Onları gizlemeyin. Onları gizleyenler Tanrı'ya ve Albuz'a da ihanet etmiş demektir. Ben! Tanrı'nın Venya'daki gölgesi Yüce Sakerdo! Size diyorum ki! Yudeks bir haindir! Verdiği kararlar tartışmalıdır. Derhâl yandaşlarıyla birlikte ele geçirilmeli ve ilahi mahkemeye çıkarılmalıdırlar. İlahi mahkemenin yeni yargıcı bundan böyle Perfide olacaktır."

***

Aynı saniyelerde Kaptio'nun kapısı bir kez daha yumruklanıyordu.

İçeride sohbet etmekte olan Etika, Fidelis ve Kaptio endişeyle birbirlerine baktılar.

Etika "Ben bakayım isterseniz!" dedi.

Kaptio ise "Sen bekle!" dedi "Ben bakarım!"

Kapıya yaklaşıp "Kimsiniz?" diye sordu.

"Fador aç kapıyı!" dedi ses "Benim!"

Kaptio kulaklarına inanamadı. Puella ona mı dönmüştü!

Yudeks için onu terk eden ve bir daha tek kelime etmeyen sevdiğine kahrolduğu kadın ona mı dönmüştü!

Gözleri sulandı. Cevap bile veremedi. Öylece kaldı.

Durumu anlamlandırmakta zorlanan Fidelis yaklaştı yanına ve “Niye açmıyorsun kapıyı?” diye sordu.

Kaptio gözlerini kaldırıp Fidelis’e boş boş baktı. Fidelis hiçbir şey anlamıyordu. Dışarıdaki ses tekrar duyuldu.

“Fador aç kapıyı!” dedi “Çok önemli!”

Nihâyet kapıyı Fidelis açarken Kaptio Puella’nın yüzüne bile bakmaktan kaçınıyordu. Sadece “Ne işin var burada?” diye sordu başka taraflara bakarken.

“Yüzüme bak!” dedi Puella.

Kaptio başını kaldırıp tüm hüznüyle baktı. Yaşlanmış olmasına rağmen hâlen onu sevdiği belli oluyordu gözlerinden.

“Neden geldin?” dedi yine “Bir kez daha beni terk edip…”

Sözünü kesti Puella.

“Bunları konuşmanın zamanı değil. “dedi “Dışarıda iki kişi daha var. İzin verirsen, içeri alınmayı bekliyorlar.”

Kaptio kabul eder manada başını sallayıp arkasını dönüp koltuğuna doğru yöneldi.

İçeriye ilk giren kişi Stella’ydı. Yüce Sakerdo’nun boşadığı yaşlı eşi kapıdan girer girmez onu kendi annesi gibi seven Etika ayağa fırladı ve kucakladı.

Hemen ardındansa ağır adımlarla içeriye bir adam girdi. Başını önüne doğru eğmiş olması sebebiyle yüzünü ilk anda

fark edemedi kimse. O içeriye girdikten sonra Fidelis kapıyı kapattı.

Adam yavaşça başını kaldırdı ve Kaptio'ya doğru baktı. Zor durumda olduğu her hâlinden belli ve yardım ararcasına bakan bu adam yargıç Yudeks'ten başkası değildi!

Herkes donakalmış hâldeyken sözü tekrar Puella aldı…

"Fador!" dedi "Buralar artık ne bizim için, ne de sizin için güvenli! Her an buraya geldiğimizi de öğrenebilirler. 73 numaralı Venya gemisini gizlice ayarladık. Ama rota kaydımız bile yok. Bir rehberimiz de! Bizi Mavicennet'e götürmenizi, bize yol göstermenizi ve hatta bizimle gelmenizi istiyoruz."

Kaptio yalancı bir tebessüm verirken Stella söze girdi.

"Üçümüz de size, getirdiğiniz kitaba ve tek olan Allah'a iman ettik. Anlattıklarınız doğruysa, hiç değilse Dünya'da, hâlâ buradaki kadar kötülük egemen değil. Buralardan hicret etmemizin zamanıdır. Artık biliyoruz ki bize de yalan söylediler."

Bize Yalan Söylediler

Dünya'da Görüşmek Üzere

Canlı | Gente Şehri

Ara Söz

Elinizdeki kitap romanın birinci cildi olmakla beraber, daha önce özel gayretlerimle her iki cildi tek baskı halinde ve farklı bir dizgiyle yayınlamıştım. Ancak baskı, tanıtım ve dağıtım açısından oldukça sıkıntılı bir süreç geçirdim. Tüm zorluklara rağmen gösterilen ilgi ve yüksek beğeni benim için unutulmazdı. Bana bu motivasyonu veren tüm okurlarımın elleri, gözleri dert görmesin. Beni çok mutlu ettiler.

Bu kez farklı bir kapı, Düşün Yayıncılık gibi saygın bir yayınevi bundan böyle kitaplarımı belli bir telifle yayınlamayı teklif ve kabul etti. Birlikte yaptığımız değerlendirmeler neticesinde romandaki karakter sayıları, konu bütünlükleri ve yayınevince öne sürülen diğer nedenler de göz önüne alınarak romanı iki cilt halinde yayınlamanın daha uygun olduğu konusunda da hemfikir olduk. Bu kapsamda her türlü desteklerinden ötürü değerli kardeşim Muhammed Sami İslamoğlu'na teşekkür ediyorum.

Yine de ilk baskıyı okuyan arkadaşlarımla romanın iki cilde bölünmesi konusunu sosyal medyada konuşmadan bu

işe kalkışmadım. Onlara da anlayışları nedeniyle buradan teşekkür etmeyi ihmal etmemeliyim. Bu baskıda kitapların ayrı ayrı konu bütünlüğünü sağlamak adına tarafımdan küçük kurgu değişiklikleri ve bazı ufak ilaveler yapılmış, tespit edilen imla hataları da düzeltilmiştir. Bunun dışında kitabın iki cildi ilk baskıdaki hikâyenin yeniden dizgilenmiş halidir. Beğeneceğinizi umut ediyorum.

Saygı ve selamlarımla…